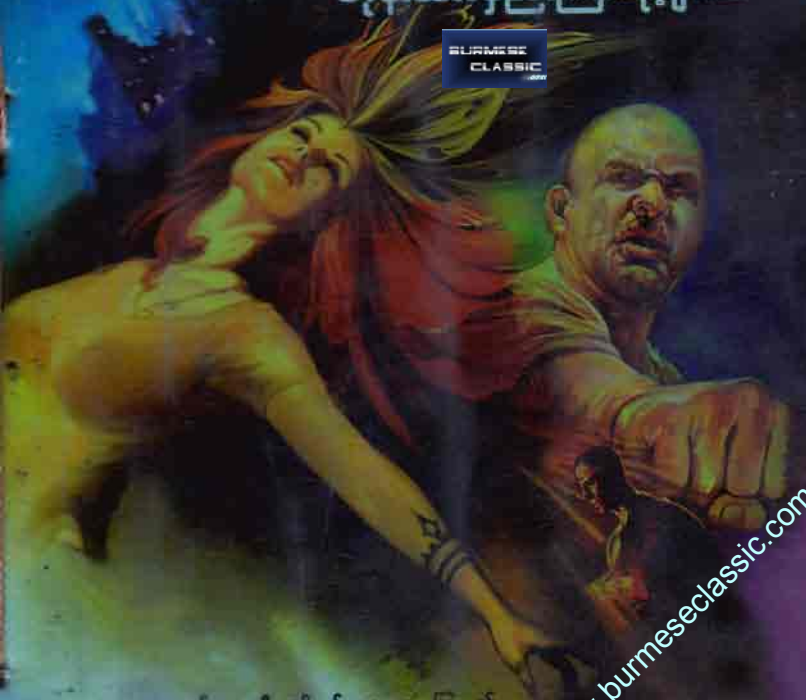

စိတြာအို

ဘုန်းသီးလှည်းကြီးတို့များစီး

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပိတြအဂ္ဂ

အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့ပျားစီး

စိစဉ်သူ - ဦးအောင်စိုး(ငယ်လမြိုင်)

အပူခွင်ပြုလျက်အမှတ် - ၅၀၀၃၄၂၀၅၁၂

အပူခွင်ပြုလျက်အမှတ် -

ထုတ်လေသူ - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ) အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

အပူခွင်နှင့်အပူပေးပုံစံ - ဦးကျင်စင် (ရွှေခြင်သော်မှိုနိုင်တိုက်) အမှတ် ၂၀၈၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

အဆုတ်ပွတ် - ကိုမှိုနိုင်နှင့်အဖွဲ့

ထုတ်လေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ဇွန်လ။

အုပ်စု/ အနိရိုး - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၅၀ ကျပ်

ပြန်ချိရေး - နန်းစံပြုစာပေ

အမှတ် ၁၈၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ဖုန်း - ၀၉-၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉-၇၃၁၂၆၃၇၈

၈၅၅ လ

ပိတြအဂ္ဂ

အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့ပျားစီး/ ပိတြအဂ္ဂ - ရန်ကင်း

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၂၅၃ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့ပျားစီး

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

ထူးခြားသောလူသုံးယောက်
ထိရမဟာနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
မာယာထောင်ချောက်
ယမနေ၏အကြံ

အခန်း (၁)

ထူးခြားသောလူသုံးယောက်

တစ်ခုသောနံနက် ၉ နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံ ဘုရားရင်ပြင်တော် တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ နောင်တော်ကြီးစေတီ၏ တောင်ဘက်အာရှခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဏဘုရား ဣတော်မှောက်၌ နုဿတိဆယ်ပါး၏ အကျိုးတရားများကို ပွား ချားလျက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓါနုဿတိမှ အာနာပါနုဿတိအထိ ဆယ်ပါးလုံးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် နှလုံးသွင်းစိပ်လျက်ရှိရာ သက် စုပုတီးအပတ်ပြည့်အောင် စိပ်ရသဖြင့် နာရီဝက်ခန့် ကြာသွား လေ၏။

ပုတီးစိပ်ပြီး၍ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဦးသုံး

ကြိမ်ချပြီး စိပ်ပုတီးကိုသိမ်းကာ လွယ်အိတ်ထဲထည့်လျက် နောက်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်တွင် တန်ဆောင်းအဝမှ ဖိုင်တစ်တိုင် အနီး၌ ထိုင်နေကြသော လူသုံးဦးကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူတို့ဦးသည် ရုပ်ရည်များက ကြမ်းတမ်းကြပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်များကို ဝတ်ကာ အင်္ကျီတို့မှာလည်း ရုပ်ရည်ထည်ချိုင်းပြတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေ၏။ သူတို့၏ သွင်ပြင်ကား လူကောင်းသူကောင်းရှုပ်သွင်မျိုး မဟုတ်ကြဘဲ ဘုရားပေါ်သို့ နေရာမှားရောက်လာကြသူများလားဟု ထင်စရာ ဖြစ်နေ၏။

သူတို့၏ လက်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ လည်ပင်းတွင်လည်းကောင်း ပုတီးတစ်ကုံးတလေပင် မပါရှိကြချေ။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား တိတ်ဆိတ်စွာ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြရာ ဗေဒင်ကျမ်းစာအုပ်များနှင့် ဖောင်းကြွနေသည့် ကျွန်ုပ်၏လွယ်အိတ်ကို ငွေကြေးဥစ္စာများ ထည့်လာသည်ဟုထင်ပြီး လှယ်ကပ်လို၍ စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေကြလေသလားဟု ထင်လိုက်မိချေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း အကြည့်ရိုင်းရိုင်းဖြင့် ကြည့်နေကြသူတို့ကို ဥပေက္ခာပြု မသိကျိုး ကျွန်ုပ်သဘောထားလျက် ထိုင်ရာမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထပြီး

စောင်းတန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

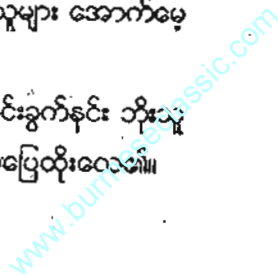
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ကြီးစေတီ၏ မြောက်ဘက်ရှိ ရှင်မထီးအာရုံခံတန်ဆောင်းထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ရှင်မထီးဘုရားရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဗေဒဝိဇ္ဇာကြီး... ဘယ်မှန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူရှိလို့ လာတာလဲဗျ”

ဟု သင်းက မထော်မနမ်း နှုတ်ခွန်းဆက် ပဋိသန္ဓေရစကားပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စောစောကလူကြမ်းတို့၏ အကြည့်ရိုင်းကြောင့် စိတ်ထဲ ခိုးလုလုဖြစ်နေရင်းစွဲရှိသည်နှင့် ဘုတောလိုက်မိတော့၏။

“ဘာဗျ... ဘယ်အလှူကိုလာရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အလှူတကာ လိုက်စားနေတဲ့သူလို့ ထင်နေသလား၊ ဘုရားမှာလာပြီး နုဿတိဆယ်ပါး ပုတီးလာစိပ်နေတာ၊ အဓိဋ္ဌာန်ထားတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ခုနစ်ရက်မြောက်ဗျ၊ ဟုန်း... ခင်ဗျားလို ဘုရားရှေ့မှာ ဆွမ်းတော်ပွဲကျ လာစောင့်နေတဲ့သူများ အောက်မေ့လို့လား”

ကျွန်ုပ်စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသဖြင့် အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးလည်း တဟဲဟဲဖြင့် ရယ်ကာ လေပြေတိုးလေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ခင်ဗျားကလည်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊ သီလာနုဿတိ၊ စာဂါနုဿတိ၊ ဒေဝတာနုဿတိ၊ သပသမာနုဿတိ၊ မရဏနုဿတိ၊ ကာယဂတာနုဿတိ၊ အာနာပါနုဿတိဆိုတဲ့ နုဿတိဆယ်ပါးကို ပွားများ ပုတီးစိပ်နေပြီး ဒေါသကြီးလှချေလားဗျ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... စိတ်လျော့ စိတ်လျော့”

“မလျော့နိုင်ဘူးဗျ။ စောစောကတင် အရိုင်းအစိုင်းသွင်ပြင်နဲ့ ဂျိုပီးသုန်းလို လှကြမ်းလှရမ်းသုံးကောင်က ကျုပ်ကို လှမလို ယက်မလို လာကြည့်နေလို့ စိတ်ထဲခံပြင်းပြီး ခိုးလိုပဲလှ ဖြစ်နေတာဗျ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ နဂိုပြုံးနေသည့် မျက်လုံးကြီးများ ပိုပြုံးသွားတော့၏။

“ဘယ်မှာ လှယက်မလို့ ကြည့်ကြတာလဲဗျ။ ဘုရားပေါ်မှာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး”

“ဒီဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာပဲဗျ”

ကျွန်ုပ်က ပြောရင်းဆိုရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တန်ဆောင်းအဝသို့ ရောက်လာကြသည့် စောစောက လှသုံးဦးကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“သူ သူတို့ပဲဗျ။ ကျုပ်သွားရာနောက် လိုက်လာကြတာ”

ကျွန်ုပ်က ကျောနောက်ဘက်သို့ လက်မ၊ နောက်ပြန်ညွှန်ပြရင်း တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်လျှက် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားဗျာ ... သူတို့တာသာ တန်ဆောင်းတွေ လည်ဖူးနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့နောက် လိုက်လာတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ”

ဘိုးသူတော်ကြီး ခပ်တိုးတိုးပြော၍မှ မဆုံးမိမှာပင် ထိုလူရွယ်သုံးဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့မှလွဲ၍ မည်သူမျှမရှိသော တန်ဆောင်းထဲသို့ ခပ်တည်တည်ဝင်လာကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏နံဘေး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကြကာ ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ယင်းလူရွယ်တို့သည် ကျွန်ုပ်ထင်ထားသကဲ့သို့ လူရမ်းကားများလား။ မည်သို့သောလူစားမျိုးတွေနည်းဟု သိလိုသဖြင့် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ဆက်လက်ထိုင်ကာ မသိမသာ အကဲခတ်နေလိုက်လေသည်။

ထိုလူသုံးဦးတွင် တစ်ဦးမှာ အသားဖြူသော်လည်း အသားအရေက ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်ကာ အရပ်ပုပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးခိုင်တောင့်တင်းသူ ဖြစ်၏။ မျက်နှာက လေးထောင့်ဆန်လွှာက မေးရိုးကြီးကာ နဖူးကျဉ်းပြီး ဆံပင်တို့ ကြမ်းတမ်းလှ၏။

ထို့နောက် တစ်ဦးကမူ အရပ်ရှည်သော်လည်း အသား
လွန်စွာမည်းကာ ပိန်ပြီး အရိုးအဆစ်တို့ ကြီးလေ၏။ သူ၏မျက်ခုံး
တို့သည် ထူပြီး နှာရောင်ထက်၌ ဆက်လှလှဖြစ်နေကြလေသည်။
နားရွက်တို့က သေးကာ ပြားချပ်ကပ်နေကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတစ်ဦးကမူ အသားဖြူသော်လည်း နီစပ်စပ်
ရှိကာ အရပ်အမောင်း အနေတော်ဖြစ်လျက် ဆံပင်တို့က ကျိုးတိုး
ကျဲထဲ ပလူမွေးပလူတောင်ရှိဘိ၏။ ထိုသူ၏မျက်လုံးတို့သည်
ကြောင်စိစိရှိကာ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးတို့ အဆမတန်ကြီးလျက်
ခြေဆန်လက်ဆန်တို့က လူ့အရပ်နှင့်မမျှအောင် ရှည်လျားကြ
လေသည်။

ယင်းလူရွယ်သုံးဦးစလုံး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်တို့မှာ အသိ
ဉာဏ်ကြွယ်ဝ လိမ္မာယဉ်ကျေးသူတို့၏ ရုပ်သွင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ
ဉာဏ်ရည်နိမ့်လျက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတို့၏ ရုပ်ဆင်း
သဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ် မသိမသာ အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူရွယ်သုံး
ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်လာကာ မထင်မှတ်ထားသော
မေးခွန်းကို မေးလေသည်။

“ဒီကအစ်ကိုကြီးက ဗေဒင်ဆရာ အဂ္ဂဝဏ္ဏပါလား
ခင်ဗျာ”

လူပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် မျက်လုံးပင့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွဲ့၊ နေပါဦး... မောင်ရင်တို့က ကျုပ်
ကို ဘယ်လိုသိနေကြတာလဲ၊ မောင်ရင်တို့ကို ကျုပ်မသိပါလား”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ထိုလူသုံးဦးစလုံး ပြုံးလိုက်ကြ
လေ၏။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ... လူသတ်မှုနဲ့ သေဒဏ်ချမှတ်ခံခဲ့ရ
တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်လေး မောဂ္ဂလီကို ဆရာမှတ်မိမှာပါ။ အဲဒီလူပုဂ္ဂို
လ်လေး မောဂ္ဂလီဟာ ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်တစ်ဦးပါ။
လူပုဂ္ဂိုလ်လေးမောဂ္ဂလီ အမှုဖြစ်တဲ့အချိန်က ကျွန်တော်တို့ဆရာ
ကြီး ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာမရှိဘဲ အဝေးတစ်နေရာကို ရောက်နေပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အမှုဖြစ်တာကို မသိခဲ့ပါဘူး။ လူပုဂ္ဂိုလ်
လေး မောဂ္ဂလီဟာ သူ မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုအတွက် အချောင်
သေဒဏ်အပြစ်ချမှတ်ခံရပေမယ့် ဆရာက အင်္ဂုဏ် ဗေဒင်ပညာ
နဲ့ ယတြာပေးခဲ့လို့ လူပုဂ္ဂိုလ်လေး မောဂ္ဂလီဟာ ဘုရင်ခံပေးတဲ့
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ရခဲ့တယ်မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“အင်း... အယူခံမှာ နိုင်ခဲ့တာပါကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူပုဂ္ဂိုလ်လေးမောဂ္ဂလီက ဆရာရဲ့ပညာ
ကြောင့် သေမိန့်ကနေ မယ့်နိုင်အောင် သူ့လွယ်ခဲ့ရတယ်လို့

ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပဆရာကြီးက ဆရာ့ရဲ့ပညာစွမ်းကို သိခဲ့တာပါခင်ဗျ”

“နေပါဦး ... ဆရာကြီးဆိုတာက ဘယ်သူများလဲ”

“ဆရာကြီးကို ဆရာကြီးလို့ပဲ သိထားလိုက်ပါ ခင်ဗျား၊ ဆရာကြီးဟာ ဆရာ့ရဲ့ပညာကို သဘောကျပြီး ဆရာ့ကို ယုံကြည် တွေ့ စိရင်ခိုင်းချင်လို့ အဲ ... ပညာကိုပူဇော်ပြီး အလုပ်အပ်ချင်လို့ ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ ...။

အဲဒါကြောင့် ဆရာအဂ္ဂဝဏ္ဏကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရ အောင်ပင့်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ့ကို စုံစမ်းရှာဖွေနေတာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ရှိပါပြီခင်ဗျ။ နောက်မှ ဗဟန်းအုတ်လမ်းနဲ့ ရေတာရှည်လမ်း ထောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မြန်မာစစ်တုရင်ပိုင်းမှာ ဆရာ့ရဲ့ သတင်းကို စရခဲ့တာခင်ဗျ”

လူမည်းမည်း အရပ်မြင့်မြင့်ကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... အဲဒီစစ်တုရင်ပိုင်းကို ဆရာ ဟာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးရဲ့ ညနေပိုင်းလိုလို လာတတ်တယ် လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြီးခဲ့တဲ့ စနေ-တနင်္ဂနွေ ညနေတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီစစ်တုရင်ပိုင်းဆီလာပြီး ဆရာ့ကို စောင့်ခဲ့ပါသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့ အဲဒီက

စစ်တုရင်သမားတွေက ဆရာ ကျိန်းသေရှိနိုင်မယ့်အချိန်နဲ့နေရာ ကို ညွှန်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီမနက်စောစောကတည်းက ဒီဘုရားရင်ပြင်တော်အပေါ်တက်ပြီး စောင့်နေခဲ့တာပါခင်ဗျာ ...။

ဆရာ့ရဲ့ရုပ်ရည်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံကို သူတို့ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို သိခဲ့ရတဲ့အချက်အလက်တွေ ကို အခြေခံပြီး ဆရာ့ကို စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့တာပါ ခင်ဗျ”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီအထိတော့ ရှင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်တို့ရဲ့ဆရာကြီးက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ကို ပင့်ခိုင်းရတာလဲ၊ အဲဒါတော့ မရှင်းသေးဘူး”

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့လိုက်မှ ရှင်းသွားမှာပါ ခင်ဗျ။ ဆရာကြီးက ဆရာ့ကိုတွေ့ရင် ခြေကြွခပေးခဲ့ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးနဲ့လာတွေ့ရမယ့် နေရာကိုလည်း သေချာပြောခဲ့ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဆရာသာ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ”

ထို့နောက် ထိုလူသည် အကျိုးရင်ဘတ်ကြားထဲမှ ရှည် ရှည်မျောမျော ရုံးသုံးစာအိတ်ကဲ့သို့ အညိုရောင်စာအိတ်တစ်လုံး စို့ ထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ချပေးပြီးလျှင် ...

“ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ခြေကြွခနဲ့ ဆရာကြီးရှိနေမယ်လို့စာ နေထားပါတယ်ခင်ဗျ။ မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်နာရီလောက်သာ

အရောက်လာခဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ သွားခွင့်ပြုပါ”
ဟုပြောလျက် သုံးဦးစလုံး ထိုင်နေရာမှထကာ တန်ဆောင်းထဲမှ ချက်ချင်းဆိုသလို ထွက်ခွာသွားပါတော့၏။

သူတို့ ယင်းသို့ပြောကာ ထပြန်သွားသည်မှာ လွန်စွာ ခြိမ်းခြောက်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဘာမှမပြောလိုက်ရဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူတို့ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် သူတို့ထားခဲ့သောစာအိတ်ကို ဖောက်ကာကြည့်လိုက်ရာ စာအိတ်အတွင်း၌ ငွေစက္ကူများကို တွေ့ရလေ၏။

ရေတွက်ကြည့်ရာ ငွေတစ်သောင်းတိတိ ဖြစ်နေသဖြင့် ပါးစပ်ပိုပြုကာ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရလေသည်။ (ထိုခေတ်ကာလအနေအထားအရ ငွေတစ်သောင်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော ငွေမဟုတ်ပေ။)

မှန်ရာကိုဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်သက်တာ၌ ထိုမျှများပြားသော ငွေအလုံးအရင်းကို မကိုင်ဖူးသဖြင့် ပိုလို့အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးကား ကျွန်ုပ်ကိုတစ်လှည့်၊ ငွေစက္ကူများကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေတော့သည်။

“ကြည့်ပါဦး ဘိုးသူတော်ကြီးရယ် ... ကျုပ်ကို ခြေကြွခပေးသွားတာတဲ့ အံ့ရောဗျာ၊ ဘယ်နှယ် ... ဆေးဆရာကိုပဲ ခြေကြွခပေးတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဗေဒင်ဆရာကိုများ ခြေကြွခ ပေးရတယ်လို့”

“ဟား ဟား ဟား ... အဲဒီတော့လည်း ခြေကြွခချီးမြှင့်ပြီး ပင့်ဖိတ်ခံရတဲ့ ဗေဒင်ဆရာအဖြစ် ဂုဏ်ယူလိုက်ပေါ့ဗျာ ... ဟား ဟား ဟား”

“နေဦးဗျ ... ဒီစာအိတ်ထဲမှာ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခု ပါတယ်”

စာရွက်ပိုင်းလေးကိုဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ဖော်ပြပါ အတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဗေဒဝိဇ္ဇာဆရာကြီး အဂ္ဂဝဏ္ဏခင်ဗျား ...

သယံဇာတကျွန်းဘူတာရုံ အနောက်ဝဲဘက်ရှိလမ်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့ပြီး အဝါရောင်အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားတဲ့ မြို့ကြီးထဲက ခြေတံရှည်အိမ်မည်းကြီးပေါ် တက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်စောင့်နေမည်။

“အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့များစီး” ကို အခြေခံသော သင့်ပညာကို လိုအပ်နေသူ ထိရမဟာ

“ထိရမဟာ ... ဆိုပါလားဗျ။ နက္ခတ္တဗေဒပညာရပ်က လာတဲ့ နာမည်ပါလား။ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးကား ကျွန်ုပ်၏အဖြစ် တို့ကြည့်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်လျက်သာ ရှိတော့၏။

အတန်ကြာမှ အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးသည် မျက်နှာပိုးသပ်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ ဗေဒင်ဆရာကြီးရဲ့ ... ခင်ဗျားရဲ့ဇာတာ ကို တွက်ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်ုပ်ကတော့ အင်္ဂိုရတ်ပညာပဲ တတ်တယ်။ ဓာတ်သဘောတွေလောက်ပဲ နားလည်တာ။ ခင်ဗျားလို ဗေဒင် ပညာမတတ်လှဘူး။ အခု ခင်ဗျားကိုလာပင့်တဲ့သူတွေနဲ့ ဆက် သွယ်ဆောင်ရွက်ရင် အကျိုးဖြစ်မလား၊ အဆိုးဖြစ်မလားဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်ပါဦးဗျ”

ဟု အလေးအနက်ထားဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်လည်း စောစောကလူသုံးဦး ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်အခါကိုမူတည်လျက် အင်္ဂိုရတ်တိုင်ကို ထူကြည့်လိုက်ရ လေသည်။

“အင်း ... စောစောကလူတွေရောက်လာတဲ့အချိန်ဟာ ကိုးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ တနင်္လာနေ့မို့ ကြာ သပတေးအခါဖြစ်တယ်ဗျ။ ဒီတော့ ကြာသပတေးအခါကို တိုင်

ထူကြည့်လိုက်မယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လွယ်အိတ်ကြီး ထဲမှ ကော်ပီစာအုပ်နှင့် ခဲတံကိုထုတ်ကာ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက် ပေါ်၌ ခဲတံဖြင့် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ကြာသပတေးအခါတိုင် ကို ထူပြလိုက်လေသည်။

၂	-	ပဥ္စပွတ်
၆	-	အညွန့်
၃	-	ဆပွတ်
<hr/>		
၅	-	အလယ်ချာ
<hr/>		
၁	-	စတုရန်း
၄	-	အမြစ်
၀	-	တြီရန်း

“ဘိုးသူတော်ကြီးရေ အင်္ဂိုရတ်တိုင်အရတော့ တနင်္လာနံ ငွေကြေးဟာ ပဥ္စပွတ်နေရာ တိုင်ထိပ်မှာရှိသဗျ။ ပြီးတော့ ... အလယ်အချာဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေး-၅ နဲ့ တနင်္လာ-၂ ဟာ ဂဗ္ဗေမို့ ဓာတ်မိတ်ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ထဲ ငွေတွေ အလုံးအရင်း ဝင်လာတာပဲဗျ။”

“ဒါဆို ကောင်းပါလေဗျာ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကောင်းချီးပေးလေ၏။

“အင်း... သောကြာနံ-၆ က အညွန့် လာဘ်လာဘ နေရာမှာ ရှိလေတော့ လာဘ်လာဘဝင်မယ့် ခရီးမျိုး သွားဖြစ်မယ့် သဘော ရှိသလျှင်”

“အိုး ဟိုး... ဒါဆို သယ်နိုးကျွန်းကိုသွားမယ့်ခရီးက ခင်ဗျားအတွက် ငွေတွင်းတွေ့မယ့်ခရီးပဲဗျ ကိုအဂ္ဂ”

“အဲ... ဆပွတ်နေရာမှာရှိတဲ့ အင်္ဂါနံ-၃ အရ ညီအစ်ကို မောင်နှမရဲ့ ကူညီမှုရနိုင်လေတော့ ကျုပ် အရေးကြီးလာရင် ညီအစ်ကိုလိုခင်တဲ့ ဘိုးသူတော်ကြီးက ကူညီမယ့်သဘော ဖြစ်မယ်ဗျ။ ရန်ခဲကြုံရင်လည်း အနိုင်ရမယ့်သဘော ရှိသလျှင်”

“အင်း... ကျုပ်အဖို့တော့ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်မယ့်သဘောမျိုးပေါ့ဗျာ”

“အချာမှာ ကြာသပတေးနံ-၅ ရှိလေတော့ ခိုင်မာစိတ်ချရတဲ့ပညာက အထောက်အကူပြုနိုင်ပေမယ့် ခက်ခဲမှုတော့ တွေ့နိုင်တယ်ဗျ”

“အခက်အခဲဆိုတာကတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို တွေ့နိုင်တာပဲလေ”

“စတုရန်းမှာရှိတဲ့ တနင်္ဂနွေနံ-၁ အရ ကျုပ်လက်ခံရမယ့်အလုပ်ဟာ ဘေးအန္တရာယ် အတိုက်အခံ များမယ့်သဘောဗျ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ ကိုအဂ္ဂရယ်”

“အို... ဝင်လာတဲ့လာဘ်ကို မပယ်ကောင်းဘူးတဲ့ဗျ”

“အင်း... ဗေဒင်ဆရာလည်း အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိလျက် လောဘတက်တာပါပဲလား”

“နေဦးဗျို့... ဘိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနံ-၄ က ခိုက်နေရာမှာ ရှိနေသလျှင် လူက ဒုက္ခပေးဦးမယ်ဆိုပဲ”

“ဒါကြောင့် အဲဒီအလုပ်ကို လက်မခံနဲ့လို့ပြောတာ”

“စနေနံ-၀” က ပျက်နေရာ တြိရန်းတိုင်ခြေမှာ ရှိသလျှင် ရုံးပြင်ကနား အမှုအခင်းဖြစ်ပြီး အချုပ်အနှောင်ထဲ ရောက်မယ့်ကိန်းပဲဗျ။ အနည်းဆုံး ရာဇဝတ်မှုခင်းနဲ့ ပတ်သက်မယ့် သဘောပဲဗျို့။ ပြီးတော့ ကြာသပတေးအခါတိုင်ရဲ့သဘောအရ ပြောရရင် ကျုပ်ဆီလာတဲ့ လူတွေဟာ အကျင့်ပျက်သမားတွေလို့ ပြောရမယ်ဗျ”

“မနိပ်လှပါလားဗျာ”

အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးကား အညည်းကြီး ညည်းကာ ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းလျက် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ်တိုင်ထူမိထားသည့် အင်္ဂါနံ-၃ကို

ကြည့်လိုက်၊ ငွေစက္ကူများကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် ဘာဆက်လုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိ ဝေဝေဝါဖြစ်လျက် ရှိတော့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စွန့်စားမှုနှင့် အထူးအဆန်းကို ဝါသနာပါပြီး သတ္တိလည်း ခေသူမဟုတ်သဖြင့် စွန့်စားကြည့်ချင် သည့် စိတ်က နောက်ဆုံးတွင် အနိုင်ယူသွားတော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း အိုးနင်းခွက် နင်းဘိုးသူတော်ကြီးအား ပြောလိုက်မိပါတော့သတည်း။

“ဦးသူတော်ကြီး... ကျုပ်က ငွေမက်လို့တော့ မဟုတ် ဘူးဗျ၊ ဘုရားစုရစေရဲ့ ... ထူးထူးခြားခြား ဗေဒင်ဆရာကို ခြေကြွေ နင့်နေအောင်ပေးပြီး တွေ့ချင်တဲ့လူမျိုးဟာ ဘယ်လိုလူ မျိုးလဲဆိုတာကို သိချင်လို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သယ်န်းကျွန်းကို သွား ကြည့်မယ်ဗျာ”

ထိရမဟာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ကိုးနာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ဗားဂရာဘက်မှနေ၍ ရန်ကုန်အရှေ့ဘက်ပိုင်းရှိ သယ်န်းကျွန်းသို့ အငှားကားတစ်စီးငှားကာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သယ်န်းကျွန်းဘူတာရုံလမ်းသို့ ရောက်လေလျှင် ကား ဝင်မရသဖြင့် လမ်းမတန်းမှာပင် ကားကိုရပ်စေကာ ကားခရုင်း ပေးပြီးနောက် လွန်စွာဆိုးသည့် မြေနီလမ်းမကြီးအတိုင်း ဘူတာ ဆီသို့ ခြေလျှင်လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။

ဆောင်းတွင်းအခါသမယဖြစ်သဖြင့် မြေနီလမ်းကြီးမှာ ဇွက်မရှိသော်လည်း လမ်းတစ်လျှောက် ကျင်းများ၊ ချုံပင်များ ပေါ် ရွာလှံသဖြင့် မြင်းလှည်းနှင့်ကားတို့က မလိုက်လီခြင်းဖြစ်သည်။

သမန်းကျွန်းဘူတာကို ရောက်သွားသည့်အခါတွင်
လော်ကယ်ရထား ဆိုက်ရောက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဘူတာရုံတွင်
လူရွင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘူတာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ဘူတာ၏
အနောက်ဘက်သို့ရောက်လေလျှင် အညွှန်းစာပါအတိုင်း ဝဲဘက်
မြေလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာသို့ လှေ
လာကြည့်ရှုလာလေ၏။

ဤရပ်ကွက် ဤနေရာတွင် များသောအားဖြင့် အိန္ဒိယ
နွယ်ဖွားတို့ နေထိုင်သည်မှာ များပြားလှကြောင်း တွေ့ရလေ
သည်။

လမ်း၏ လက်ယာဘက်တွင် ဘုစုခရ အိမ်ကလေးများ
များပြားပြီး လမ်း၏ဝဲဘက်တွင်မူ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်များကို တွေ့
ရရာ ကျွန်ုပ်လည်း လမ်း၏ဝဲဘက်အခြမ်းကိုသာ ဂရုပြုကြည့်ရှု
လာခဲ့တော့၏။

သို့ဖြင့် ဆေးအဝါရောင်သုတ်ထားသည့် အုတ်တံတိုင်း
ရှည်ကြီးကို တွေ့ရသည်တွင် စာညွှန်းထဲမှခြံကြီးဆီသို့ ရောက်ပြီ
ဟု ယူဆမိလေသည်။ "

ယင်းခြံကြီးသည် ကျယ်ပြောလှပြီး ခြံကြီးထဲ၌ ပေါက်
ရောက်နေသည့် နှစ်ချို့သရက်ပင်ကြီးများနှင့် အုန်းပင်တို့၏

အပေါ်ပိုင်းကို လှမ်းတွေ့နေရလေ၏။

အုတ်တံတိုင်းကြီး၏အလယ်ခန့်တွင် ဝင်ပေါက်ရှိပြီး သွပ်
ပြားများဖြင့်ရိုက်ထားသည့် ခြံတံခါးကြီးက အနည်းငယ် ဟလျက်
ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ယင်းတံခါးချပ်ကြီးကို အနည်းငယ် တွန်း
ဖယ်ကာ ခြံထဲဝင်လိုက်ရာ တစ်ခြံလုံးလိုလိုမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
နှင့် မြက်ပင်များတောထနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်လာမိသည်မှာ မှားပြီလားဟုပင် စိတ်
ဝယ် ထင်လိုက်မိလေသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့အလယ်မှ မြေ
တံရှည်အိမ်မည်းမည်းကြီးကို ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် လှမ်း
တွေ့ရသည်မှာ ချောက်ချားဖွယ် ရှိတိ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော
ဖုန်းသိုးတောထဲမှ အိမ်ကြီးကိုငေးကြည့်ရင်း ပြန်ပြေးချင်စိတ်ပင်
ပေါက်လာတော့၏။

သို့သော် ဟယ် ... မထူးပါဘူးဟု စိတ်မှာတွေးရင်း
ရောက်မိမှတော့ အနီအိမ်မည်းကြီးထံ ရောက်အောင်သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ခြံကြီးမှာ တစ်ကေပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းကာ လူလူ
ကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေချေ၏။ တစ်ခြံလုံးတွင် သစ်ပင်ကြီးကြီး
ဖားဖားအချို့နှင့် အုန်းပင်သုံးလေးပင်သာ ရှိ၏။

သရက်ပင်ကြီးတို့အပေါ်မှ ငှက်ငယ်ကလေးတို့၏ အော်
ခြည်သံ အနည်းငယ်နှင့်မြက်ပင်ရှည်နှင့် ချုံတို့ကို လေတိုးသံ
တရွဲရွဲကိုသာ ကြားရပြီး လူသံသူသံမူ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ပြုတင်းတံခါးများ ပိတ်ထားသည့် ခြေတံ
ရှည်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လူသွားလမ်းကွေ့ကောက်ကောက်
တလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ အိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်
လေလျှင် အုန်းပင်မြင့်ကြီးနှစ်ပင်အကြား၌ ရေတွင်းကြီးတစ်တွင်း
ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စပ်စုသည့်အနေဖြင့် ရေတွင်းအနီးလျှောက်
သွားကာ ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှနေ၍ ရေတွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်
လေ၏။

“ဟာ ... ရေတွင်းက အနက်ကြီးပါလား”
အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့်နက်သော ရေတွင်းကြီးကို အုတ်
တို့ဖြင့် ဝိုင်းပတ်စိကာ တည်ထားပြီး ရေတွင်းနံရံကို မံထားသည့်
အင်္ဂတေတို့က အပေါ်ဝိုင်းမှာသာရှိလေ၏။ ရေတွင်း၏အောက်ခြေ
နံရံ၌ အင်္ဂတေတို့ကွာလျက် ရေညှိတက်နေသည့်အုတ်တို့ကို တွေ့
ရလေသည်။

ရေတွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို

တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှုတ်တရက် တွန်းဖယ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ
ဘေးဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ယိုင်ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်မူလက ရပ်နေခဲ့သောနေရာသို့ အုန်း
သီးခြောက်တစ်လုံး ဝုန်းခနဲ ကျလာတော့၏။ ကံသီသဖြင့် ကျွန်ုပ်
၏ခေါင်းနှင့် သီသီကလေး လွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း ... တော်ပါသေးရဲ့”

စိတ်ထဲမှရေရွတ်ရင်း အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်ရာ ရေ
တွင်းနံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပေါက်နေသော အုန်းပင်နှစ်ပင်
သည် ရေတွင်းအထက်၌ အလက်အရွက်တို့ ဖားဖားဝေစွာ သီး
မိုးလျက်ရှိပြီး အတောင် ၂၀ ခန့်အမြင့်တွင် အုန်းသီးတို့ ပြုတ်ခဲစွာ
သီးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အုန်းလက်စဉ်သည် လေအဝှေ့ဝယ် ယိမ်းလှုပ်လျက်ရှိပြီး
အုန်းခိုင်တို့၌ အုန်းသီးခြောက်အတော်များများကို တွေ့ရလေ
သည်။

“အင်း ... အချိန်မရွေး ကြွကျလာနိုင်တဲ့ လူသတ်
လက်နက်တွေပါလား”

စိတ်ထဲမှ မသက်သာစွာ မှတ်ချက်ချရင်း ကျွန်ုပ်၏ပခုံး
ကို အချိန်မီတွန်းလိုက်သူအား ကျေးဇူးတင်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်
လေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ငါးပေခန့်အကွာတွင် ကုန်းကုန်း
 ငိုင်းကိုင်း ရပ်လျက်ရှိပြီး ရှည်လျားသောမျက်နှာ၊ ဖွာရရာကျ
 နေသော ဆံပင်ရှည်ရိုင်းရိုင်းများ၊ အရေးအကြောင်းတို့ ထူထပ်စွာ
 စွန့်ကွေးနေကြသည့် နဖူးကျဉ်းကျဉ်း၊ ထူထဲသည့်မျက်ခုံးကြီးများ၊
 သွေးကြောများယှက်ဖြာနေသော မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးများ၊ ရှည်
 ကောက်ကောက်နာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်းသားထူထူကြီးများနှင့် မေးချွန်
 ချွန်တို့ကိုပိုင်ဆိုင်သည့် ထိုလူ၏ရုပ်သွင်မှာ အကျည်းတန် အရပ်
 ဆိုးလှချေသည်။

ထိုသူက သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီတစ်ပတ်ခွမ်းကို ဝတ်
 ထားပြီး ပခုံးများက ကျယ်ပြောလှကာ ရှည်လျားသည့်လက်နှစ်
 ဖက်ကို ခန္ဓာကိုယ်၏ဘေးနှစ်ဖက်တွင် တွဲလောင်းချထားလေ
 သည်။ ထိုသူ၏ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းအသွင်သဏ္ဍာန်က လူတစ်ဦး
 နှင့်မတူဘဲ မျောက်ဝဲကြီးတစ်ကောင်နှင့် ပိုတူနေလေ၏။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးဆက်
 ပေါ်သို့ အုန်းသီးပြုတ်ကျမည့်ဘေးမှ လောလောလတ်လတ် ကယ်
 တင်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မို့ ကျွန်ုပ်က ပြုံးလျက် ကျေးဇူးစကားဆိုရ
 လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ .. ခင်ဗျား လက်မတင်ကလေး ကျုပ်ကို
 တွန်းဖယ်လိုက်နိုင်လို့ပေါ့ဗျာ၊ အုန်းသီးက ကြီးတဲ့အပြင် အပင်က

မြင့်လွန်းတော့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကျရင် စားသာမှာမဟုတ်
 ဘူး”

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်
 ကို တုံ့လိုဘာဝေကြည့်ရင်း ကြီးမားလှသည့်ရှေ့သွားကြီး နှစ်
 ချောင်းပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်၏။

ပြီးနောက် သူ၏ မျှော့မည်းမည်းကြီးများနှင့်တူသော
 နှုတ်ခမ်းတို့အကြားမှ အသံကွဲအက်အက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟင်း ဟင်း ... မစားသာရုံ ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ပထမ
 လူနှစ်ယောက်လိုပဲ ပွဲချင်းပြီး သေသွားနိုင်တာပေါ့”

သူကပြောရင်း အုန်းပင်တို့ကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“အဲဒီအုန်းပင်တွေက မရဏအပင်တွေပဲဗျ၊ ဒီရေတွင်း
 ကြီးနားကို ဘယ်သူမှ မလာရဲတာကြာပြီ”

“ဟုတ်လား၊ အုန်းခိုင်တွေက ခုတ်သင့်ပြီဗျ”

“ခုတ်မယ့်သူ မရှိဘူးလေ၊ ဒီအုန်းပင်တွေအပေါ် ဘယ်
 သူမှ မတက်ရဲတာကြာပြီ”

“အုန်းပင်တက်သမားတွေ ရှိပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်လိုက်စဉ် လေတိုက်နှုန်းမြင့်
 လာကာ အုန်းပင်တို့၏အထက်ပိုင်း ယိမ်းထိုးလာသဖြင့် အုန်းပင်
 တို့နှင့် ခပ်ကွာကွာနေရာသို့ ရွှေ့ရပ်လိုက်ရ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က အုန်းပင်တက်သမားတွေကိုခေါ်ပြီး အုန်းခိုင်တွေ ခုတ်ခိုင်းခဲ့တယ်ဗျ။ အုန်းလက်တွေလည်း ရှင်းရင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အုန်းပင်ပေါ်တက်တဲ့ ကုလားလေးဟာ အပင်တစ်ဝက်ကနေ ပြုတ်ကျခဲ့တယ်”

“ဟာ ... ဘာ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲဗျာ”

“အဲဒီကောင် ခြေတစ်ချောင်း ပေါင်ရင်းနားက ကျိုးသွားတယ်။ သူက သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချလိုက်သလိုလို ခံစားလိုက်ရတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“အပင်တွေကို အောက်ခြေကနေ ခုတ်ပစ်လိုက်ရင်ကော”

ကျွန်ုပ်၏စကားမဆုံးမှီမှာပင် ... လေတိုးလာပြီး အုန်းပင်တို့ ယိမ်းလှုပ်သွားကြကာ အုန်းပင်တို့ ယိမ်းယိုင်သွားကြကာ အုန်းသီးခြောက်နှစ်လုံး တဖုံးဖုံးဖြင့် ကြွေကျလာကြပြန်၏။

အုန်းသီးတစ်လုံးမှာ ရေတွင်းနံဘေး သမံတလင်းပေါ်ကျပြီးနောက် အရှိန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာဆီ တစ်ဟုန်ထိုး လိမ့်လာရာ ကယျာကသီ ခုန်ရှောင်လိုက်ရလေသည်။

ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းလူကြီးကမူ ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးကြည့်လျက်မှ ...

“ဒီအုန်းပင်တွေကို ဘယ်သူမှမထိပါးရဲတာ အဲဒါ

ကြောင့်ပဲဗျ”

ထိုလူကြီးကပြောပြီး ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးဘက် ထွက်သွားရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း လာရင်းကိစ္စအတွက် သတိပြန်ဝင်လာကာ ထိုသူ၏နောက်သို့ လိုက်ရလေ၏။

“နေပါဦးဗျ ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ်က နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ရင်း မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးသည် လှေကားခုံပေါ် ခြေတစ်ဖက်လှမ်းတက်လျက်မှ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စကားတစ်လုံးချင်း ဖြေလေ၏။

“ဒွေးဒဟမဟာ”

ကျွန်ုပ် အံ့အားတသင့်ဖြင့် မျက်ခုံးများကိုပင့်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟင် ... ဒါဆို ထိရမဟာဆိုတာ”

“သူက ကျွန်ုပ်ရဲ့အစ်ကိုလတ်ပါ။ အိမ်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားကို စောင့်နေတယ် ကိုအဂ္ဂ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိနေတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဒီမနက် လာစရာညော်သည်က ခင်ဗျားပဲရှိတယ်လေ။ အောင်စံတို့၊ ကျော်မွှေးတို့၊ သာဘင်တို့ ဒီနေ့လာစရာမလိုဘူး။ မနေ့ နေ့လယ်က လာသွားကြပြီးပြီ။ သူတို့က ဒီမနက် ခင်ဗျား

လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အစ်ကို့ကို ပြောသွားတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကိုလည်း ပြောပြသွားခဲ့တယ်လေ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဒွေးဒဟမဟာဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လက်ရန်းမရှိတော့သည့် သစ်သားလှေကားကြီးအတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။

ရေနံကမာ မည်းမှောင်နေသော ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးကား ပြာသာခါး၊ စိန်တောင်တို့ မရှိသည့်တိုင် အမိုးစွန်းတို့၌ တုရင် ထောင်ပန်းများရှိသည့်အပြင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ပုံသဏ္ဍာန်ကြီးလည်း ဖြစ်ရာ လူနေအိမ်နှင့်မတူဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် တူနေလေသည်။

သို့သော် အိန္ဒိယသားတို့ ထူထပ်စွာနေသော ရပ်ကွက် အပိုင်းမို့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူချေ။

အတန်ငယ်ယိုင်နေသည့် အိမ်ကြီး၏ပြတင်းပေါက်တချို့ကို ဖွင့်ထားပြီး အချို့ကို ပိတ်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အင်တေလှေကားခုံမှနေ၍ ထုထည်ကြီးမားလှသည့် လှေကားထစ်များကို နင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ခဲ့တော့သည်။

လှေကားထစ်ပယ် လက်ရန်းတို့မရှိတော့သော ကပြင်ရှိပြီး ယင်းကပြင်၌ ဖိနပ်ချွတ်ကာ ဖွင့်ထားသည့်တံခါးမအပေါက်

မှ အိမ်ကြီးထဲသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ။

အိမ်ကြီး၏ညောင်ခန်းမကြီးမှာ ကျယ်ပြောလှပြီး အိမ်ထောင်ပရိယောဂဆို၍ ပြောပလောက်အောင် မရှိချေ။

လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့်မြင့်သည့် မတ်ရပ်ချိန်သီးလွှဲနာရီကြီးတစ်လုံး၊ နံရံကပ် ကျွန်းချပ်ပိတ်မိရှိကြီးနှစ်လုံး၊ ကျွန်းဆက်တီခုံဟောင်းတစ်ခုတို့သာ ဧည့်ခန်း၏ထိပ်ဘက်နားတွင် ရှိပြီး အခြားပရိဘောဂ အပြင်အဆင် ဘာမှမရှိချေ။

ဘုရားစင်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ဘုရားခန်း ဘုရားဆောင် သီးသန့်ရှိပုံရလေ၏။

ဧည့်ခန်း၏ထိပ်မှ ပန်းကနုတ်နောက်မှီပါသော ကျွန်းဆက်တီခုံ၌ လူဝဝခုံခုံတစ်ဦးသည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးထိုင်နေလေ၏။

ထူးခြားသည်က သူ၏ဆက်တီခုံနံဘေးတွင် ချိုင်းထောက်တစ်ခုကို ထောင်ထားခြင်းပင်။

ထိုသူသည် သူ့ရှေ့မှ စားပွဲပုလေးအပေါ် ကိုယ်ကိုကုန်းကိုင်းလျက် အလျားတစ်တောင်ခန့်ရှိသည့် ယွန်းသေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လေလျှင် ယွန်းသေတ္တာ၏အဖုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုမတ်ကာ ရှုတည်တည်ကြည့်လျက် ပျံလေသည်။

အနိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်ကား ထိရမဟာဆိုသော နာမည် ဆန်းဆန်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်မှာ သေချာပေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ပင့်ဖိတ်ထားသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့တော့လည်း ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုခြင်းမပြုဘဲ ကုလား ထိုင်ကို ကျောမိုလိုက်ပြီး ရှုတည်တည်သာကြည့်နေရာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်လျက် ဘယ်လိုလူပါလိမ့်ဟု တွေးမိ လိုက်လေသည်။

သူ ခရီးဦးမကြိုလင့်ကစား ကျွန်ုပ်မှာ ခြေကြွေအယူကာ ပင့်ဖိတ်ခံထားရသူမို့ သူ့ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆက်တိခံတွင် ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

ကြေးနီရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် နီညိုရောင် သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို သိုက်မြိုက်စွာဝတ်စားထားသော ထိရမဟာသည်ကား တကယ့်လူကြီးလူကောင်း၊ လူကဲ့ထံဟန်ပန် ဥပဓိရုပ်အဆင်းအပြည့်ရှိသူဖြစ်ချေသည်။

သူညီ ဒွေးဒေဟမဟာနှင့်မူ ဥပဓိရုပ်ချင်း ကွာခြားလှ သည်။ သူသည် အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဒွေးဒေဟမဟာ၏ အစ်ကိုဖြစ်သော်လည်း ညီဖြစ်သူထက် များစွာနုပျိုသူဖြစ်၏။

အသားလတ်ကာ မျက်နှာကပြည့်ဝိုင်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ဝဖြိုးဟန်ရှိသည်။

သူ၏မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်း၊ မေးစေ့တို့ သည် အချိုးကျစွာ တည်ရှိကြပြီး မျက်နှာဟန်ပန်က တည်ကြည် လှသဖြင့် ခန့်ချောချောသူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဆံပင်ကိုမူ ဆံပင်နက်ဆေး ဂရုတစိုက် ဆိုးထားဟန်ရှိ ပြီး ဘိုကေဆံပင်အား မဟာနဖူးထက်၌ ကော့ခမစ်တစ်ဖြင့် နှော့က်သို့လှန်ပြီးကာ အမောက်ကို အကျအန ထောင်ထားလိုက် သေး၏။

သူသည် ငွေ့ကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်းလေးကို နှာရောင်ထက် တွင် ခပ်လျှောလျှောတင်ထားလျက် ကျွန်ုပ်အား မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကာ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက်ရှိလေသည်။

ပါးစောင်တွင်မူ ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးခဲထားပြီး ဆေး တံမှာ မီးသေလျက်ရှိပေပြီ။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဆိတ်ငြိမ်စွာ အကဲခတ်ကြည့်နေ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတို့ တွန့်ရုံပြုံးလိုက်ကာ ပါးစောင်မှ ဆေးတံကိုချွတ် လျက် စားပွဲပုလေးပေါ် အသာတင်လိုက်လေ၏။

သူ၏ ကြည့်ဟန်၊ ပြုံးဟန်၊ လှုပ်ရှားဟန်တို့က သိမ်မွေ့ ညင်သာပြီး အရာရာကို သတိထားလုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ် ကြောင်း ပေါ်လွင်လေ၏။

“ဗေဒင်ဆရာကြီး အဂ္ဂဝဏ္ဏ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

သူ၏စကားသံက သိမ်မွေ့နူးညံ့ဟန်ရှိပြီး အရာရာကို ဝေဖန်တိုက် တိတိကျကျလုပ်ထုတ်သူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း မယုတ် ဝေဖန်ပေးခွင့်ဖြင့် စကားနိဒါန်းစေချေပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ်ဟာ အဂ္ဂဝဏ္ဏပါ။ ခင်ဗျားက လည်း ထိရမဟာ မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အင်း ကျုပ်တို့မှာ ညီအစ်ကိုသုံး ယောက် ရှိတယ်ဗျ”

“အကြီးဆုံးအစ်ကိုရဲ့နာမည်က စရမဟာတဲ့၊ ကျုပ်က ထိရမဟာ၊ ကျုပ်အောက်အငယ်ဆုံးက ဒွေးဒဟမဟာလို့ ခေါ် တယ်”

“ဒွေးဒဟမဟာကို ခြံထဲမှာတွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဒီအိမ်ထဲကို သူ ရှေ့ကဝင်သွားတာပဲ”

ကျွန်ုပ်ကပြောရင်း ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစီးကရက် ဘူးကိုထုတ်ကာ ကရေဗင်အေစီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူလျက် နှုတ်ခမ်းတွင်တပ်လိုက်ပြီး ရွန်ဆန်မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှို့လိုက်လေ၏။

ထိရမဟာကလည်း နတ်သမီးသစ်သားမီးခြစ်လေး ခြစ် ကာ သူ၏ဆေးတံကို မီးညှို့လိုက်ပြီး တမျှင်းမျှင်းဖွာရင်း ကျွန်ုပ်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်လျက် လေးနက်သောစကားကို ဆိုလေသည်။

“ဆရာအဂ္ဂဝဏ္ဏကို ကျုပ် ပင့်ခေါ်ရတာကတော့ ကျုပ်

တို့ရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး စရမဟာအတွက်ပဲဗျ”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ပြတင်းပေါက်နံဘေး နံရံအနီးရှိ မတ်ရပ်ချိန်သီးလွှဲနာရီကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိနေပြီကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“နေဦးဗျ ... ဒီနေ့ ကြာသပတေးနေ့ရဲ့ အခုအချိန်ဟာ တနင်္ဂနွေအချိန် ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်နည်းအရ ပြောရရင် ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုဟာ အမှုအခင်းကြုံခဲ့ရတယ်လို့ ပြောလိုပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိရမဟာသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝန်ခံခြင်းပြုလေ၏။

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ ... ဒါကြောင့်လည်း အင်္ဂလိပ် ပညာအရာမှာ ဆရာအဂ္ဂဝဏ္ဏဟာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင် တယ်လို့ နာမည်ကျော်နေတာကိုးဗျ”

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ရဲ့ နာမည် တွေက စရမဟာ၊ ထိရမဟာ၊ ဒွေးဒဟမဟာဆိုတော့ စရ ထိရ၊ ဒွေးဒဟဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတွေဟာ နက္ခတ္တဗေဒပညာကလာ တဲ့စကားလုံးတွေပဲဗျ။ အဲဒီနာမည်တွေ ဘယ်သူပေးခဲ့တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ရဲ့အဘိုးပေးခဲ့တာပါဗျာ၊ အဘိုးရဲ့နာမည်က ဦးမဟာတဲ့၊ အဘိုးဟာ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်ကြီးဟစ်ဦးပဲဗျ။

ဒါပေမဲ့ နက္ခတ်ဗေဒင်တွေ ဝါသနာမပါတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဖေကို အဘိုးဟာ ပညာအမွေမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီပညာရပ် တွေကို အဖေ နားမလည်ဘူး ...။

ဒီတော့ ပညာမျိုးဆက်ပြတ်ပြီး ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေပါ နားမလည်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မျိုးရိုးဗီဇအရ နက္ခတ်ဗေဒင် ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေးစားနှစ်လိုမှု စိတ်အခံ ကျုပ်တို့မှာ ရှိပါတယ်”

သူက ဆေးတံကို ခပ်မျဉ်းမျဉ်းဖွားပြီးနောက် ဆက်ပြော သည်။

“အဲဒီလိုရှိရာက ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက ကျုပ်နဲ့ကျုပ်ရဲ့ညီ အိန္ဒိယပြည်ဘက် ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးထွက်နေတုန်း ဒီမှာ ကျုပ် ရဲ့တပည့်ရင်း လူပုကလေး မောဂ္ဂလိဟာ လူသတ်မှုဖြစ်ရောဗျာ။ အဲဒီလူသတ်မှုနဲ့ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံခဲ့ရပေမယ့် ဆရာအဂ္ဂရဲ့ ယတြာကောင်းလို့ သေဒဏ်ကလွတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ...။

မောဂ္ဂလိဟာ အိန္ဒိယကိုလိုက်လာပြီး ပြောပြလို့ အဲဒီ အကြောင်းတွေ သိခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ်ဟာ ဆရာအဂ္ဂနဲ့ တွေ့ချင်နေခဲ့တာဗျ ...။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ပြန်မရောက်ခင်မှာဘဲ ကျုပ်တို့ရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးဟာ မုဒိမ်းမှုနဲ့ တရားစွဲခံခဲ့ရတယ်။

သူလည်း မောဂ္ဂလိလိပ် သူ မကျူးလွန်ရတဲ့အမှုအတွက် အဖမ်းခံရ၊ တရားစွဲခံရ၊ ထောင်ချခံရလို့ ခံပြင်းဒေါသထွက် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး ထောင်ထဲမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချ အဆုံး စီရင်သွားခဲ့တယ်ဗျ ...။

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့အစ်ကိုကြီးကို ဘဝရော၊ ဂုဏ် သိက္ခာရော၊ အသက်ရော ပျက်ပြားအောင်လုပ်ရက်ခဲ့တဲ့လူစုကို လက်စားချေနိုင်စေဖို့ ကျုပ် ကြံရွယ်ခဲ့တယ်”

“နေပါဦး ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ ဘာကြောင့် မုဒိမ်းမှုနဲ့ တရားစွဲခံရတာလဲ”

ထိရမဟာက သက်ပြင်းချလေသည်။

“အင်း ... ဖြစ်ရပုံကတော့ ဒီလိုဗျ”

ဤတွင် ထိရမဟာမှာ သူ့အစ်ကို စရမဟာကြံ့ခွဲရသည့် အောက်ဖော်ပြပါ ရင်နှင့်နာကျင်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ ပါတော့၏။

မာယာထောင်ချောက်

အစ်ကိုအကြီးဆုံး စရမဟာသည် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တွင် အထက်မြက်ဆုံး၊ ဇွဲလွံ့လ ဝီရိယတက်ကြွမှု အရှိဆုံးဖြစ်လေသည်။

သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ယေးလ်တက္ကသိုလ်တွင် စီးပွားရေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့လွန်ရခဲ့ပြီးနောက် ယေးလ်တက္ကသိုလ်၏ လက်အောက်ခံကောလိပ်တစ်ခု၌ နည်းပြဆရာအဖြစ် ဆယ်နှစ်ကျော်အမှုထမ်းပြီးမှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သူဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်ရောက်သည်တွင် သူ့ရှာဖွေထားသော ငွေကြေးနှင့် မိဘအမွေအနှစ်ပေါင်းကာ ရန်ကုန်မြို့ ဖရေဒာလမ်း (ယခု အနော်ရထာလမ်း) ၌ သုံးရာသီသွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီ

ကို တည်ထောင်လေသည်။

တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ငယ် သူတို့ညီအစ်ကိုသုံးဦးစလုံးတွင် ထူးခြားသည်မှာ အသက်ငါးဆယ်သီသီစွန်းလာသည်အထိ အိမ်ထောင်မပြုကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်ရက်သားမပြုဘဲ စရမဟာက စီးပွားရေးကိုသာ ဖောက်ချလုပ်သလို ထိရမဟာကလည်း သူဝါသနာပါရာ အနုပညာလုပ်ငန်းကို စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

ထိရမဟာသည် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီမှ ဒီဂရီရပြီးနောက် ပန်းချီကားများရေးဆွဲခြင်းဖြင့်သာ သူ့ဘဝ၏အချိန်များကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သူဖြစ်၏။

သူ၏ပန်းချီကားများကို နိုင်ငံခြားသို့ပင် ပို့ကာ ပန်းချီပြပွဲများ၌ တင်စေလေသည်။

ထိရမဟာ၏ပန်းချီကားတို့မှာ သူ၏စိတ်ခံစားမှုတို့အပေါ်မှာသာ တည်မှီရေးဆွဲခြင်းဖြစ်သဖြင့် စိတ္တဇဆန်လေရာ ပြည်တွင်းမှ ပန်းချီဝါသနာရှင်တို့က နားလည်နှစ်သက်ခြင်း မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် ပြည်တွင်းပြပွဲတို့၌ သူ့ပန်းချီကားများကို ဝယ်သူမရှိလှချေ။

ဥရောပနိုင်ငံများမှ နှစ်သက်သဘောကျပြီး ပြည်ပပြပွဲများတွင် တင်ဆက်ပြသသည့် ထိရမဟာ၏ ပန်းချီကားအချို့

သောင်းလှလင်း

သို့သော် သူ၏ပန်းချီလုပ်ငန်းမှာ စီးပွားမဖြစ်ချေ။ ဒွေး
အဟမဟာကမူ မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျှ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း
မရှိသလို ငယ်စဉ်ကပင် ဉာဏ်ရည်ထုံထိုင်းသူဖြစ်သဖြင့် ပညာ
တတ်တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ ဘဝပေးကံ နံ့ချာလှသောသူ
သည် အစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ နောက်လိုက်သက်သက်သာဖြစ်ပြီး
အစ်ကိုနှစ်ယောက် ခိုင်းသမျှလှည့်သော သစ္စာရှိအစေအပါအဖြစ်
ကျေနပ်စွာရပ်တည်နေသူဖြစ်သည်။ သူသည် အစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ဉာဏသမားမဟုတ်၊ ကာယသမားဖြစ်၏။ ကျောင်းပညာ
ကို သင်ယူတတ်မြောက်ခြင်းမရှိသော်လည်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်
မှုပညာမှာမူ မသင်ဘဲ ကြည့်ရုံ မြင်ရုံဖြင့် တတ်သူဖြစ်သည်။
ထိုမှာဘက်၌ မွေးရာပါ ပါရမီပါသူဟု ဆိုရပေမည်။

ဤသို့ရှိရကား ထိုရမဟာနှင့် ဒွေးဒေဟမဟာတို့သည်
စားဝတ်နေရေးအတွက် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော စရမဟာအပေါ်
မှီခိုနေခဲ့ရချေ၏။

စရမဟာကလည်း သူ စီးပွားရေးလုပ်နေသည့် ငွေပင်
ငွေရင်းမှာ သူ့ပိုင်ငွေများတင်မက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး
နှင့်ဆိုင်သော မိဘဘိုးဘွားအမွေအနှစ်များပါ ပါဝင်လေရာ ညီ
ဖြစ်သူတို့ကို ကူညီထောက်ပံ့နေခြင်းအတွက် ငြိုငြင်မှုတစ်ခုတစ်

ရာ မဖြစ်ခဲ့ချေ။

သူညီများ လစဉ်ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ရန် မက္ကဆင့်ဘဏ်
တွင် ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပေးထားလေ၏။

ယင်းသို့ရှိနေရာမှ အနောက်မန္တိမဒေသ ဗုဒ္ဓဂယာမှ
ရှေးဟောင်းရှုမျှော်ခင်းများ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံ
ဟောင်းများကို သူ့ခံစားချက်နှင့်သူ ပန်းချီရေးဆွဲရန် ထိရမဟာ
သည် ညီအငယ်ဆုံး ဒွေးဒေဟမဟာကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်လျက်
အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

သူတို့ညီအစ်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ တစ်နှစ်နီးပါးကြာနေစဉ်
အတွင်း ထိုရမဟာ၏ တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ လူပုက
လေး မောဂ္ဂလီ အမှုဖြစ်ခဲ့သလို အစ်ကိုကြီးစရမဟာလည်း အမှု
အခင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

စရမဟာ အမှုအခင်းနှင့်ကြုံရပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။
တစ်နေ့သော နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်ခန့်တွင် မျက်နှာ
စိမ်းလူတစ်စုသည် သူ၏ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ မပင့်မဖိတ်ဘဲ လာ
ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့ ရောက်ရှိလာသောလူစုမှာ လွန်စွာချောမောလှပ
သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် စမတ်ကျကျဝတ်စားထားသော
အမျိုးသားသုံးဦးပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး ပိတုန်းရောင် ဆံကောသာကို မဟာနဖူးလေးပေါ်အောင် နောက်ဘက်သို့ လှန်ပြီး ထားကာ သပ်ရပ်စွာထုံးထားသောဆံထုံးကို နိုင်လွန်ပိုက်ကွန် နက်လေးဖြင့် အုပ်ထားလေ၏။

လက်ယာဘက်နားသယ်နောက်ဘက်တွင်မူ ခရမ်းပြာ ရောင် သစ်ခွပန်းသုံးပွင့်ကို ပန်ထားသေးသည်။

သူမသည် နဖူးပြေပြေလေးအပေါ် ဆံမြိတ်လေးများကို ကပိုကရို ချထားရာ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး၊ ရွန်းလဲ့တောက်ပ သောမျက်လုံး၊ ပေါ်လွင်သည့်နှာတံ၊ ပါးလျလျ နှုတ်ခမ်း၊ လုံးဝန်း သော မေးစေ့လေးတို့နှင့် လိုက်ဖက်စွာ လှပပြီး ချစ်ခင်စဖွယ် ကောင်းလှချေ၏။

သူမ၏စကားသံလေးသည်လည်း ချိုသာအေးမြ တည်ငြိမ်ပြီး လှုပ်ရှားဟန်က သိမ်မွေ့ညင်သာသည်။

မျက်နှာလေးက နနယ်လှပသလောက် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကမူ ဣန္ဒြေရပြီး အထက်တန်းကျလှချေ၏။

မယ်ညိုတံဆိပ် ပဒုမ္မာအင်္ကျီအပြာနုရောင် လက်ရှည် လက်စည်းလေးကို အပြာရင့်ရင့်တောက်တောက် ဘရိုက်တံ ထဘီနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် တွဲဖက်ဝတ်ထားကာ မျက်နှာဖြူတိုမ များစီးသည့် ဖနောင့်စည်းကြိုးသေးသေးလေးပါသော ကြိုးသိုင်း

ဖိနပ်အပြာနုရောင်လေးကို စမတ်ကျကျ စီးထားလေသည်။

“ကျွန်မရဲ့နာမည်က ဒေစီလှချိုပါရှင်၊ မိတ္တီလာကပါ။ ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးစရမဟာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ... လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆိုပါတော့”

တာဝန်ခံမန်နေဂျာ ကိုဝင်းအောင်လည်း ဧည့်သည်တို့ကို အပြင်ဘက်ရုံးခန်းတွင် ခေတ္တစောင့်ခိုင်းပြီး အတွင်းဘက်ရှိ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး စရမဟာထံ သတင်းပို့ရလေ၏။

စရမဟာသည် ပို့ကုန်စာရင်းတို့ကို စစ်ဆေးနေရာမှ ခေါင်းမောပြီး တာဝန်ခံမန်နေဂျာ ကိုဝင်းအောင်၏ သတင်းပို့မှုကို နားထောင်လေသည်။

“မိတ္တီလာက ဒေစီလှချို ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပဲနမ်း ပွဲစားကြီး ဦးလှချိုရဲ့သမီးပေါ့၊ ခေါ်လိုက် ခေါ်လိုက် ... ကျုပ်ရဲ့ အခန်းထဲကို ခေါ်လိုက်”

စရမဟာမှာ စီးပွားရေးလောဘရှိသူ ဖြစ်၏။ မိတ္တီလာမှ ပွဲစားကြီးဦးလှချိုသည်ကား အညာဒေသတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသော အထင်ကရပွဲစားကြီးဖြစ်ရာ ဦးလှချိုနှင့် အလုပ်လုပ်လို သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ဦးလှချိုသည် စည်းကမ်းကြီးခြင်း၊ ရိုးသားတိကျခြင်း၊ စကားကတိတည်ခြင်းတို့၌ နာမည်ကြီးသူဖြစ်ပြီး မိတ္တီလာ မလှိုင်

ဝမ်းတွင်းဝန်းကျင်မှ ပဲခမ်းတောင်သူတို့ကို ချုပ်ထားနိုင်သူဖြစ်သဖြင့် မြန်မာပြည်မှပဲ နှမ်းတို့အား နိုင်ငံခြားပို့ကုန် Export အဖြစ် တင်ပို့နေသည့် စရမဟာက ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီက သက်တမ်း နုသေးရကား အဆက်အသွယ်၊ အကမ်းအလှမ်း မကျယ်ပြန့်သေးသဖြင့် ဦးလှချိုနှင့် မချိတ်မိသေးခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ဦးလှချိုတို့ဘက်မှ စတင်ဆက်သွယ်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် စရမဟာမှာ ပီတိပွားလျက်ရှိတော့သည်။

ဒါရိုက်တာရုံးခန်းထဲသို့ ရှေ့ဆုံးမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် လှမ်းလျှောက်ဝင်လာသည့် ဒေစီလှချို၏ တည်ကြည်အေးချမ်းသောမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရာ၌ အဆင်ချောမည်မှာ သေချာကြောင်း စရမဟာ မှတ်ယူလိုက်လေ၏။

“လာပါ ကြွပါ ... ထိုင်ကြပါ”

စရမဟာက သူ့ရှေ့ရှိ မဟော်ဂနီရောင် စားပွဲကြီးရှေ့မှ ဆိုဖာကုလားထိုင်တို့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ညွှန်ပြရင်း ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ဒေစီလှချိုက စရမဟာ၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဆိုဖာ

ကုလားထိုင်တွင် တည်ငြိမ်စွာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သိမ်မွေ့စွာပြုံး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဦးလှချိုကိုတော့ အထက်မြန်မာပြည် ကုန်သည်လောကက နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ကြားဖူးပြီးသားပါ။ ကျုပ်က စရမဟာပါ”

“အစ်ကိုကြီးစရမဟာကလည်း ကုမ္ပဏီလုပ်သက် နှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာပဲ စီမံခန့်ခွဲမှု ကောင်းတယ်၊ ငွေရေးကြေးရေး တိကျပြီး နိုင်ငံခြားကုန်သည်အဆက်အသွယ်လည်း အားကောင်းတယ်လို့ ကြားထားပြီးသားပါရှင် ...။

အစ်ကိုကြီးတို့ သုံးရာသီကုမ္ပဏီရဲ့လုပ်ငန်းတွေဟာလည်း တိုးတက်မှုမြန်သလောက် အကျိုးအမြတ် ကြီးကြီးမားမားရနေပြီလို့ ကြားရတယ်ရှင်၊ ရှယ်ယာဝင်လိုသူတွေတောင် တန်းစီနေရတယ်ဆို၊ အဲဒီကောင်းသတင်းတွေကြောင့် လာရတာပါရှင်”

ဒေစီလှချို၏စကားကြောင့် စရမဟာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရှယ်ယာဝင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတာ အများကြီးပါပဲ၊ ဒါထက် ဒေစီတို့ အခုလာတာ ရှယ်ယာဝင်ဖို့ လာတာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒေစီကို အခြားသူတွေထက် ဦးစားပေးပါမယ်ဗျာ”

“Oh! No No! ... ရှယ်ယာဝင်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တုန်သွင်းချင်လို့ပါ”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် နမူနာတွေပါ လာကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“မပါလာဘူးရှင်၊ အစကတော့ ယူလာမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ကုန်တွေကို အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးစေချင်တယ်၊ အရည်အသွေးကို စိတ်ကြိုက်မွှေးနှောက် စူးစမ်းဖို့ပါ”

“ကုန်က အတော်များလို့လား”

“ဂိုထောင်ကြီးတစ်လုံး အပြည့်ပါပဲ”

“ခု လိုက်ကြည့်လို့ရမလား ... ဘယ်မှာကြည့်ရမှာလဲ”

“ရတာပေါ့ရှင် ... ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှာပါ”

ဦးလှချို၏သမီးဟူသော အဂိုနီအဝါ၊ အမျိုးသမီး၏ ချောမောလှပ စမတ်ကျတည်ကြည်သော ဥပစိရုပ်၊ သူမနှင့်အတူ ပါလာသည့် သိုက်မြိုက်စွာဝတ်စားထားကြသော လူရည်သန့် ပုံပေါက်သည့် လူသုံးဦးတို့အား သံသယစိုးစဉ်းမျှမဝင်သော ယုံကြည်မှုဖြင့် စရမဟာက လိုက်ရန်ပြင်သည်။

တာဝန်ခံမန်နေဂျာ ကိုဝင်းအောင်အား ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် သူတို့နဲ့ ကုန်ပစ္စည်းလိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မကွေးက ပဲသမားတွေလာရင် ခဏစောင့်ခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီးသည်တွင် ဒေစီလှချို တို့က ကားငှားဖို့ပြင်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ကားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့”

စရမဟာက ဒီရိုင်ဘာငှားထားသူ မဟုတ်။ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကားပေါ်သို့ပင် အားလုံးတက်စေ ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ဆီဒင်ကားနက်ကြီး၏ရှေ့ခန်းတွင် ကြော့ကြော့မော့မော့ လေး ထိုင်နေသည့် ဒေစီလှချိုအား ကားမောင်းနေရင်းမှ မသိမသာ စောင်းဥဲကြည့်ရင်း စရမဟာ ရင်ခုန်သလိုလိုခံစားရသည်။

သူသည် ညီနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် အိမ်ရာတည်ထောင်ခြင်း မပြုသေးသော်လည်း အမျိုးသမီးများနှင့်ကား လွတ်ကင်းသူ မဟုတ်ချေ။ စီးဖွားရေးသမားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အပေါင်းအသင်း များသူဖြစ်ရာ ဆိုရှယ်ပွဲများသို့တက်ရင်း၊ ပျော်ပွဲစားရုံတို့သို့ သွားရင်း တို့တယ်မယ်များ၊ ခေတ်ဆန်လွန်းသော ခပ်ယုံတန်တန် မိန်းမပျိုများနှင့် အပျော်တွဲ အပျော်ကြူးမိလေ့ရှိသူသာဖြစ်၏။

သို့သော် သူ တွဲဖူး၊ ကြုံဖူးသမျှမိန်းမတို့မှာ ဒေစီလှချို ၏အလိုကို ခြေဖျားမျှ မမီချေ။

ဤမျှချော၊ ဤမျှလှကာ ရယ်စလွန်ရေမွှေးဖုန်လေး

သင်းနေသည့် အနိမိန်းမချောလေး သူ့နံဘေးမှာပါလာခြင်းကိုပင် သူ ကျေနပ်ပီတိ လွန်စွာဖြစ်နေမိလေ၏။

သူမကပင် လမ်းပြပေးသဖြင့် ဗိုလ်တထောင်ဘက်ရှိ လူနေရပ်ကွက်အစွန်မှ ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရ ပေပြီ။

အားလုံး ကားပေါ်ကဆင်းပြီးမှ စရမဟာက သားရေ ဝိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်လျက် ကားထဲမှထွက်သည်။

ကားတံခါးသော့ပိတ်ပြီး ဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ လှမ်းလာစဉ် ဒေဝီလှချိုတို့က သော့ဖွင့်ကာ ဂိုဒေါင်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား ကြပြီဖြစ်၏။

စရမဟာက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အတော်အတန် ရှိနေ သည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သောဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ဂိုဒေါင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့လေသည်။

သူ ဂိုဒေါင်ထဲရောက်ပြီးသည်နှင့် သူတို့နှင့်အတူပါလာ သော လူတစ်ဦးက ဂိုဒေါင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကာ ဂိုဒေါင်တံခါး ကို အပြင်မှ ပြန်စေ့ပိတ်လိုက်၏။

မြင့်မားလှသော ဂိုဒေါင်၏အမိုးအနီးရှိ လေသာမှန်တို့မှ အလင်းရောင်က ဂိုဒေါင်ထဲသို့ တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။

ဂိုဒေါင်၏နောက်နားဆီ၌ ပုံတား ထပ်ထားသည့် ပဲအိတ်

ဟုယူဆရသော အိတ်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း စရမဟာ၏စိတ် ထဲမှာ အလိုမကျသလိုလို ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟင် ... သူတို့ပြောတော့ ကုန်အများကြီးတဲ့၊ ဂိုဒေါင် တစ်လုံးနဲ့အပြည့်တဲ့၊ ခုတော့ ပဲအိတ်က သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတာပါလား”

ဂိုဒေါင်အလယ်နားဆီ၌ လက်ပိုက်ရပ်နေသည့် ဒေဝီ လှချို၏ ပြုံးနေသောမျက်နှာကမူ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

သူမ၏လူနှစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လက် နောက်ပစ်ရပ်ရင်း သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ထိုသူတို့၏မျက် လုံးအကြည့်တို့ကို သိပ်မကြိုက်ချင်သလိုလို စရမဟာ ခံစားရ သည်။

သူက ဒေဝီလှချို၏အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက် လှမ်းသွားပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲဒေဝီ ... ပစ္စည်းတွေက ဂိုဒေါင်နဲ့အပြည့် ဆို”

ဟု မျက်မှောင်ကိုမသိမသာကြိုက်ရင်း မေးလိုက်လေ၏။ “ကျွန်မက အဲဒီပစ္စည်းတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဘယ် ... ဘယ်လို” အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော သူမ၏

စကားကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် စရမဟာမှာ အံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတာက ရှင့်ရဲ့ပိုက်ဆံတွေကိုပဲ”

“ဒေ ဒေစီလှချို... မင်း မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

အမျိုးသမီးက လက်ပိုက်မြပိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။ သည်တစ်ခါပြုံးသော သူမ၏အပြုံးက လျှောင်ပြုံးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မရဲ့နာမည်ကလည်း ဒေစီလှချို မဟုတ်ဘူး... ခင်မေကျော့”

“ဘာ ... ဒါ ... ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ရှင် သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမသွားပါနဲ့လေ၊ ကျွန်မလိုချင်တာ ရှင့်ဆီက ငွေငါးသိန်းတည်းပါ”

“ဘာ”

ငါးသိန်းဆိုသောပိုက်ဆံက နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်။ သူရင်းနှီးထားသောငွေကြေး၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာဏ်စာရင်းလက်ကျန်က ငါးသိန်းကျော်ရုံပဲ ရှိသည်။

“ဘာလဲ ... မင်းတို့က အေးမားပြတိုက်တာလား၊ ကျုပ်ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေ ရာဂဏန်းလောက်ပဲပါတယ်”

စရမဟာက ချိုင်းကြားညှပ်ထားဆဲဖြစ်သည့် သားရေပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြပြီး ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

သူမက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒါက ကျော့သိပြီးသားပါ”

“ရှင်တို့လို သူဌေးတွေက ငွေကို အလုံးအရင်းလိုက်ကိုင်ပြီး ဘယ်သွားလာပါ့မလဲ၊ ချက်စာအုပ်ပဲ ကိုင်လေ့ရှိတာပါ။ ရှင်ဟာ သွားလေရာ ချက်စာအုပ်ယူလေ့ရှိတာကို ကျော့သိပြီးသား၊ ပြီးတော့ မက္ကဆင့်ဘဏ်က ရှင့်ရဲ့ဘဏ်စာရင်းထဲမှာလည်း ငွေငါးသိန်းကျော်ရှိတာကို သိပြီးသား၊ ဒီတော့ အဲဒီချက်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး ငွေငါးသိန်းရေးလိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရေးရမှာလဲ ... မင်းတို့ကိုရော ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ၊ မပေးတော့ မင်းတို့က ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မပေးဘူး... ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်ကြ”

သူက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောလိုက်သော်လည်း ခင်မေကျော့က လက်ပိုက်မြပိုက်ကာ အေးဆေးစွာ ပြုံးနေဆဲ။

“ရှင်ကိုမသတ်ပါဘူး၊ သတ်လိုက်ရင် ကျော့တို့လိုချင်တာ မရတဲ့အပြင် လူသတ်တရားခံဖြစ်ဦးမယ်၊ ကျော့က အဲဒီနည်းကို မကြိုက်ဘူး၊ တရားခံလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ တရားလိုပဲဖြစ်ချင်တာ၊ ကျော့က တရားလိုဖြစ်ပြီး ရှင်က မုဒိမ်းမှုတရားခံ

မှဒိမ်းကောင်ဖြစ်တဲ့နည်းလမ်းကိုပဲ ရွေးမှာ၊ အင်း... ကျော့တို့ လိုချင်တဲ့ငွေကို အပြည့်အဝ မပေးဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ ...”

“ဘာ ဘာပြောတယ်... ငါက ဘာဖြစ်လို့မှဒိမ်းကောင် ဖြစ်ရမှာလဲ”

ဒေါသကြောင့် သူ့အသံပင် ပျာလာသည်။ ခင်မေကျော့က ပိုက်ထားသောလက်တို့ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဆံထုံးကို ပတ်ထုပ်ထားသည့် နိုင်လွန်ပိုက်နက်လေးကိုပါ ဖြုတ်လိုက်ကာ ဆံထုံးဖြည်လျက် ဆံပင်ရှည်ရှည်တို့အား နောက်ကျောဘက်ဆီ ဖြန့်ချလိုက်၏။

“ဟောဒီလို ဆံပင်ကို ကပိုကရိုလုပ်လိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ကျော့ရဲ့အင်္ကျီကို စုတ်ဖြလိုက်မယ်၊ ဒီကျွဲလုံးနဲ့ အဝွမ်းက ဂိုဒေါင်ဘေးတံခါးပေါက်က ထွက်သွားပြီး ဂိုဒေါင်ရဲ့ရှေ့က ပတ်လာကြမယ်၊ ကျော့က ကျွန်မကို မတရားစော်ကားနေပါတယ်လို့ အော်မယ်၊ ဒီဂိုဒေါင်ကြီးထဲက ပြေးထွက်ပြီးအော်မယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်လူနေရပ်ကွက်ကလူတွေကြားအောင် အော်မယ်၊ အဲဒီအခါ ရှင်ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ”

စရမဟာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ခင်မေကျော့က ထေ့ထေ့တေ့ပြူးရင်း ဆက်ပြောသည်။

“လူတွေဝိုင်းလာမယ်၊ ဒီဂိုဒေါင်ဆီ ရှင်က လှည့်ဖြား

ခေါ်လာပြီး ကျွန်မကို မတရားပြုကျင့်တာပါလို့ ပြောခိုင့်မယ်၊ ကျွန်မလို ပျိုမျစ်လှပတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် ယုတ်မာရပါမလားဆိုပြီး ရှင်ကို လူတွေက ဝိုင်းရိုက်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ ပုလိပ်လက်အပ်လိုက်ကြမယ်၊ ကျွဲလုံးရယ်၊ အဝွမ်းရယ်၊ ဘိုတောက်ရယ်က အကောင်းဆုံးသက်သေတွေပဲလေ၊ အဲဒီလိုဆို ရှင် ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

စရမဟာ ရွေးပြန်သွားသည်။ သူ ထောင်ချောက်အကြီးကြီးထဲ မိနေခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွား၏။ ခင်မေကျော့မှာ ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့မ၏ အေးစက်စက်မျက်လုံးတို့ကို ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။

သူမ ပြောသည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်သွားလျှင် မှဒိမ်းမှုဖြင့် သူ တရားစွဲခံရမည်မှာ သေချာ၏။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တို့တွင် သူ့ဓာတ်ပုံနှင့်သတင်းတို့ ပလူပျံ့အောင်ပါလာပါက အဖတ်ဆည်မရအောင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရမည်၊ ထောင်လည်း ကျိန်းသေကျဦးမည်။

“ဒါဆို ငါက သင်းတို့ကို ငွေငါးသိန်း ချက်နဲ့လွှဲပေးရမှာလား၊ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း... မပေးနိုင်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး”

စရမဟာမှာ သူ့ရှာဖွေထားသည့် ငွေတွေကို သူ့ယုတ်မာတို့အား မပေးလိုချေ။

ယင်းကြောင့်လည်း သူက ချာခနဲလှည့်ကာ ဂိုဒေါင်တံ
ခါးပေါက်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတော့၏။

သို့သော် ကျွဲလုံးဆိုသော အသားညိုညိုနှင့်လူက စရ
မဟာထက် မြန်၏။ ပိုသန်မာ၏။ ကျွဲလုံးက ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်
ပြီး လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ စရမဟာမှာ တစ်
ပတ်လည်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝွမ်းဆိုသူက ပြေးဝင်လာပြီး စရမဟာ၏
အရှိုက်ကို လက်သီးဖြင့် ပင့်ထိုးလိုက်သည်။

“အင့်”

စရမဟာမှာ အသက်ရှူရပ်သလိုဖြစ်ပြီး ဒူးထောက်ကျ
သွားသည်။

“ဟေ့လူ... ခေါင်းမာမယ်မကြန့်၊ ချက်စာအုပ်ထုတ်ပြီး
အခုရေးပေးစမ်း”

စရမဟာက ရင်ဘတ်အတော်အောင့်သွားဟန်ဆောင်
ပြီး ခါးကိုကိုင်ထားရာ ကျွဲလုံးက လက်မောင်းမှပင့်ကိုင်ကာ
ဆွဲထုလိုက်၏။

“ကဲ... ရှင် အသားအနာမခံချင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ဆန္ဒ
ကို လိုက်လျောလိုက်ပါ။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်မကပြောတဲ့
အတိုင်း လုပ်မှာနော်”

စရမဟာ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ငွေ
တွေကို နှမြောလှသည်။ သည် လူ့အန္တရာယ်လက်ထဲ အပါမခံလို

စရမဟာက ခါးကိုင်ပြီး ပါးစပ်မှ တအင်းအင်းညည်းနေ
၏။ သူ့အသွင်က တကယ့်ကို အထိနာသွားသည့် အသွင်မျိုး
ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အဝွမ်းက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာ၏။

စရမဟာက အဝွမ်း၏ပေါင်ကြားသို့ ရုတ်တရက် ခြေ
ထောက်ဖြင့် ပင့်ကန်ထည့်လိုက်၏။

‘ပေါင်း’

“အ”

မျှော်လင့်မထားသဖြင့် အဝွမ်းမှာ ပေါင်ကြားထဲမှ ပူခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ တအားအားအော်ရင်း
ခွေခနဲ ကျသွားသည်။

ထိုစဉ် စရမဟာက ကျွဲလုံး၏လက်ထဲမှ ဆောင့်ရှုန်း
ထွက်ကာ ဂိုဒေါင်တံခါးပေါက်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်၏။
ခင်မေကျော့က ရုတ်ခြည်းပင် ...

“လုပ်ကြပါဦး... ဒီမှာ မတရားလုပ်နေပါတယ်”

ဟု အော်လိုက်သည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် ဂိုဒေါင်ကြီး၏
ရှေ့တံခါး ပွင့်သွားပြီး ဆိုတောက်ဆိုသူ တံခါးလမှာပေါ်လာ၏။

ဘိုတောက်ကိုမြင်သဖြင့် စရမဟာ အရှိန်တန်သွားစဉ် ခင်မေကျောထံမှ စီခနဲအော်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“လုပ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး ... ကျွန်မကို မတရား ကျင့်နေလို့ပါ ...”

လာကြပါဦးရှင် ... ကျွန်မကို အဓမ္မကျင့်ကြံနေပါတယ်”

သူမ၏အော်သံက ထင်ထားတာထက် လွန်စွာကျယ်လောင်စူးရှ၏။

ဘိုတောက်က စရမဟာအား ဘာမျှမလုပ်ဘဲ နံဘေးမှ ဖြတ်ပြေးဝင်လာကာ အငွမ်းကို ဆွဲထု၏။

ပြီးတော့ ကျွဲလုံးနှင့်အတူ ဂိုဒေါင်၏အတွင်းပိုင်းသို့ ပြေးသွားကြကာ တံခါးချက်ဖြုတ်လျက် ဘေးပေါက်မှ ထွက်သွားကြသည်။

ခင်မေကျော့ကမူ ပဒုမ္မာအင်္ကျီကို ရင်ဘတ်နေရာမှ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ရှည်ကို ခါယမ်းကာ စရမဟာဆီ ပြေးလာရင်း ကျယ်လောင်စူးရှစွာအော်၏။

“လာကြပါဦး ကယ်ကြပါဦးရှင် ... ကျွန်မကို အဓမ္မကြံနေလို့ပါ”

စရမဟာမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ပြီး ဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှ

ပြေးထွက်လိုက်တော့သည်။ ဆီဒင်ကားနက်ကြီးဆီ ပြေးသွားစဉ် မှာပင် တုတ်ခားဆွဲကိုင်လျက် လူအုပ်တစ်အုပ် ရပ်ကွက်ထဲမှ ထွက်လာကာ ဂိုဒေါင်ဆီ ပြေးလာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂိုဒေါင်တံခါးဝ၌ ပေါ်လာသည့် ခင်မေကျော့က ကားတံခါးဆွဲဖွင့်နေပြီဖြစ်သည့် စရမဟာအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလျက် စွေ့စွေ့ခုန်ရင်း မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်သည်။

“ဖမ်း ဖမ်းကြပါရှင် ... သူ သူ ကျွန်မကို အဓမ္မကျင့်ဖို့ ကြံပါတယ်”

စရမဟာ ကားထဲသို့ ဒရောသောပါးဝင်မည်ပြုစဉ် သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံရကာ နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွား၏။

“မုဒိမ်းကောင်ကြီး သေစမ်းကွာ”

လူတစ်ဦး၏လက်သီးက စရမဟာ၏ပါးချိတ်ပေါ် ကျလာ၏။

‘ခွပ်’

“အ”

ထို့နောက်မှာမူ ...

“ဖြစ်ရုံပုံကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ဆရာအဂ္ဂ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစ်ကိုဟာ မိန်းမလည်သိန်းကြွယ် ခင်မေကျော့ရဲ့ ထောင်ချောက်အဆင်ခံရပြီး မုဒိမ်းကျင့်ရန်ကြံစည်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတယ်။ ထောင်ကျသွားတယ် ...။

စီးပွားရေးလောကမှာ သုံးစားမရအောင် နာမည်ဆိုး ထွက်သွားတယ် ...။

သတင်းစာတွေမှာ မုဒိမ်းသမားနေရှင် ဆိုပြီး ပျစ်ပုန် နှစ်နှစ် အပုတ်ချရေးသားတာကို အလူးအလဲခံရတယ် ...။

အဲဒီမှာ စိတ်ကျရောဂါပွဲပြီး ထောင်ထဲမှာတင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးဆွဲချသေသွားရှာတယ်ဗျာ”

ထိရမဟာက ကြေကွဲသောအသံဖြင့် စကားကို အဆုံး သတ်လိုက်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် အတွင်းခန်းတစ်ခုထဲမှ ဒွေး ဒဟမဟာသည် ကြေးလင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုကိုင်လျက် ထွက်လာ ဖြစ်၏။

သူက ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့ရှိ ကျွန်းစားပွဲပုလေးအပေါ်သို့ ကြေးလင်ပန်းကို တင်လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွား လေသည်။

ကြေးလင်ပန်းထဲမှ ကော်ဖီခွက်နှစ်ခွက်က အငွေ တထောင်းထောင်းထနေပြီး ကော်ဖီ၏မွှေးရနံ့က ညှော်ခန်းမကြီး ထဲ၌ လွင့်ပျံ့လို့နေ၏။

“ကော်ဖီနဲ့မုန့် သုံးဆောင်ပါဦး ဆရာအဂ္ဂ”

ထိရမဟာက ကော်ဖီပန်းဆီ လက်ယာလက်ဖဝါးဖြင့် ညွှန်ပြရင်း လောကွတ်စကားကို ပြုံးလျက်ဆိုသည်။ သူ့ထံမှ အပြုံးကို ပထမဆုံးတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါထက် ကျွန်ုပ်ကိုဖိတ်ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိပါ ရစေ”

“ပြောပါမယ် ဆရာအဂ္ဂ၊ မိန်းမလည်ခင်မေကျော့ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ရန်ကုန်မြို့အနောက်ပိုင်းမှာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ် တို့နဲ့အပြိုင် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ လူမိုက်ရာဇာ ယမနေရဲ့မယားပဲ။ ယမနေဟာ ဘဏ်စားပြတိုက်မှု၊ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးကို ဓားနဲ့ ထိုး ခုခံမှုတွေနဲ့ ထောင်နှစ်ရှည်ကျနေရာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ် လောက်ကပဲ လွတ်လာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... လူဆိုးလူမိုက်အဖြစ် ကျော်ကြားတဲ့ ယမနေ ထောင်ကလွတ်လာတဲ့အကြောင်းကို သူရိယသတင်းစာ မှာ သတင်းတိုလေး ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“ယမနေဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ဦးမို့ သူ့ကို ပုလိပ်

ဘက်၊ စုံထောက်ဘက်တို့က မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြ တယ်။ ဒါကြောင့် ယမနေဟာ လူမြင်ကွင်းထဲက ဖျောက်နေ တယ်။ ယမနေ ဘယ်မှာလျှို့ဝှက်ပြီးနေသလဲဆိုတာကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ သတင်းမရဘူး”

“ကျုပ်တို့ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုကို ပြောတာ လား”

“ကျုပ်ရဲ့ညီကတော့ ကျုပ်ရဲ့အနားမှာ နေတာများပါ တယ်။ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုမှာ လူယုံတပည့်သုံးယောက် ရှိတယ်ဗျ။ သူတို့ကတော့ အောင်စံ၊ ကျော်မွှေးနဲ့ သာဘင်တို့ပဲ။ အစ်ကိုနဲ့ သူတို့ဟာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲမှာ တွေ့သိခင်မင်ခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ အခြေအနေမဲ့ လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့သူတွေပါပဲ။ အင်းစိန်ထောင်မှာတုန်းက ယမနေရဲ့နှိပ်စက်မှု ခံရဖူးလို့ ယမနေ ကို နာကြည်းနေတဲ့သူတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယမနေက အင်းစိန်ထောင် မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သူတို့သုံးယောက်က ရန်ကုန်ထောင်ကို ပြောင်း လာရလို့ ယမနေရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခံဘဝကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ တယ် ...။

ဒါပေမဲ့ ထောင်တွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ ... အခြေအ နေမဲ့တွေဆိုတာ ထောင်ထဲမှာ ဝါဒါကနိပ်စက်၊ အကျဉ်းသမား အခန်းလူကြီးတွေ၊ ဘုတ်ကိုင်တွေက အနိုင်ကျင့်နဲ့ အလူးအလဲ

ခံကြရတာပါပဲ။ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုက ငွေရှိတဲ့လူဆိုတော့ အခန်းလူ ကြီး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အောင်စံတို့ကို သနားပြီး သူ့အနားခေါ်ထား ရာက သူတို့ဟာ အစ်ကိုရဲ့တပည့်တွေ ဖြစ်သွားရတာပါပဲ ...။

သူတို့က လူလိမ်တွေဆိုပေမယ့် အစ်ကိုအပေါ်မှာ ကျေး ဇူးသိတတ်ပြီး သစ္စာအင်မတန်ရှိကြတယ်တဲ့”

“ဪ”

“အစ်ကိုသေဆုံးပြီးတဲ့နောက် အောင်စံတို့သုံးယောက် ထောင်ကလွတ်လာကြတဲ့အခါ အစ်ကိုဆီကရခဲ့တဲ့ လိပ်စာအ တိုင်း ဒီအိမ်ဆီ ရောက်လာကြတယ်။ အစ်ကိုရေးပေးပြီး ထောင် ဝါဒါတစ်ယောက်ဆီ အပ်ထားခဲ့တဲ့စာကိုလည်း သူတို့ ယူလာ တယ် ...။

အစ်ကိုရဲ့စာထဲမှာ အောင်စံတို့ဟာ သူ့ရဲ့ကျိုးနွံတဲ့ သစ္စာ ရှိ တပည့်တွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုလိုတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ ငွေအလုံအလောက် ထုတ် ပေးလိုက်ပါ။ လိုတာရှိလည်း ခိုင်းပါလို့ ရေးထားတယ် ...။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူတို့သုံးယောက်ကို ငွေတစ်သောင်းစီ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ခင်မေ ကျော့ရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီအထိ ရှင်းပါပြီ။ နောက် ဘာတွေ

ဆက်ဖြစ်သေးသလဲ”

“အင်း ... ပြောပါမယ်”

ထိရမဟာက စကားမဆက်သေးဘဲ ဒန်းဟေးလ်ဆေး တံကြီးကို မီးညှိဖွာရှိုက်နေပြန်၏။ ကော်ဖီခွက်များမှာ အေးစက်စ ပြုလောက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရော ကျွန်ုပ်ပါ ကော်ဖီခွက် တို့ကို မကိုင်ဖြစ်ကြသေးပေ။

ခဏအကြာတွင် ထိရမဟာက ဆေးတံကြီးကို ပါး စောင်မှ ချွတ်လိုက်၏။

“ကော်ဖီသောက်ပါ။ မုန့်လည်းစားပါဦး ဆရာအဂ္ဂ၊ ကျုပ်တို့က စေတနာနဲ့ တိုက်ကျွေးတာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကဲ ... ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်း ဆက်ပါဦး”

“အင်း ... အောင်စံတို့၊ ကျော်မွှေးတို့ စုံစမ်းပေးလို့ ခင်မေကျော့ရဲ့သတင်းကို ရခဲ့တယ်ဗျ။ ထူးခြားတာက ခင်မေ ကျော့ဟာလည်း ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းနေတယ် ဆိုတာပဲ”

“ဪ ... ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါလိမ့်”

“ဟား ဟား ဟား ... ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မှမဟုတ် ဆရာအဂ္ဂရဲ့ ... အစ်ကို့ဆီက ချိုင်လို့မရတဲ့ သိန်းထောင်နဲ့ချီတဲ့ ငွေကြေးတွေကို ညီတွေဆီက ထပ်ဘတ်ချင်လို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ

မိစ္ဆာမဟာ တစ်ကိုယ်လုံး မာယာတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေသလောက် လောဘလောင်မီးကျနေတဲ့ အယုတ်တမာမပဲဟာ”

“ခင်ဗျားတို့အစ်ကိုကြီး စရမဟာရဲ့ငွေကြေးဥစ္စာအားလုံး ကို ခင်ဗျားတို့ ဆက်ခံခွင့်ရရှိခဲ့ကြတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်တို့ကတော့ သူ့လို စီးပွားရေး မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကုမ္ပဏီနဲ့ တိုက်ခန်းတွေ၊ ကားတွေ ရောင်းပြီး မက္ကဆင့်ဘဏ်မှာပဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်တယ်”

“ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ပြီထင်တယ်”

ကရေပင်အေစီးကရက်ကို ခဲရင်း ကျွန်ုပ်က မှတ်ချက် ချလိုက်ရာ ထိရမဟာက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏ ဒုတိယမိစ္ဆာအပြုံး ဖြစ်၏။ ထိုအပြုံးထဲတွင် ဒေါသရိပ်ကို တွေ့ရသည်။

“တစ်နေ့မှာတော့ ခင်မေကျော့ရဲ့တပည့်တစ်ဦး ကျုပ်တို့ ဆီ ရောက်လာခဲ့တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ကျွန်းဆက်တီခုံ၏ လက်တန်းတို့ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ နားစွင့် လိုက်မိသည်။

“ခင်မေကျော့ဟာ သူ့တပည့်နဲ့ စာတစ်စောင်ပေးလိုက် တယ်၊ စာထဲမှာ အစ်ကိုကြီးစရမဟာ ထောင်ထဲမှာသေခွာတဲ့

အကြောင်း သိရလို့ အင်မတန် စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ ငွေလိုလို လုပ်လိုက်ရရင်းကဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ အမှုဖြစ်သွားခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း၊ အစ်ကိုကြီးကို ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားလောက်အောင် မရည်ရွယ်ခဲ့ကြောင်း ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် ကိုယ်တိုင်လာပြီး တောင်းပန်ချင်ကြောင်းနဲ့ လာခွင့်ပြု၊ မပြု သိလိုပါကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးထားတယ်ဗျ”

“အင်း ... အတော်လာတာပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... အတော်အတင့်ရဲပြီး ခြေလှမ်းကျတဲ့ မိန်းမဗျ၊ ကျုပ်လည်း သူ ဘာလုပ်မလဲလို့ သိချင်တာက တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို အနီးကပ်ပူးသတ်ပြီး အစ်ကိုအတွက် လက်စားချေလိုတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် သူ့လာချင်လာနိုင်တဲ့ အကြောင်း စာတိုတိုပဲ ပြန်ရေးပေးလိုက်တယ်”

“အဲ ... အဲဒီတော့ သူလာသလားဗျ”

“လာပြီးလားဗျာ ... ဗျူဟာမှူးမပဲဟာ၊ မျက်နှာလည်း လွှတ်ပြောင်တဲ့မိန်းမပဲဗျို့၊ အကျင့်နဲ့ရုပ်နဲ့ မအပ်စပ်လိုက်တာဗျာ၊ နောက်နေ့နေ့လယ်မှာပဲ သူ့တပည့်ယောက်ျားသုံးဦးနဲ့အတူ လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ညီ ဒွေးဒေဟမဟာက သူ့တပည့်တွေကို အိမ်ပေါ်အတက်မခံဘူး၊ ခြံရှေ့ပိုင်းက သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရှိတဲ့ ခုံတန်းလျားမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေစေတယ်၊ ခင်မေကျော့

တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့တယ်ဗျ”

ကျွန်ုပ်မှာ စီးကရက်ဖွာရန်ပင် မေ့လျော့နေတော့သည်။

“ခင်မေကျော့ဟာ အတော်လှပတဲ့မိန်းမပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ အောက်ပိုင်းလေဖြန်းထားလို့ အစ်ကို တရားရင်ဆိုင်နေရတုန်းကလည်း တရားရုံးမလိုက်ဖူးတော့ သူ့ကိုမတွေ့ဖူးဘူးဗျ၊ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ အနီးကပ်တွေ့ရမှပဲ အတော်ကို စွဲဆောင်မှုရှိပြီး လွှတ်လှမှန်း သိရတော့တယ်ဗျို့”

“ဥဒေါင်းမင်းအတွက် ဥဒေါင်းမရဲ့အလှဟာ ညွတ်ကွင်းပဲဗျ”

“အဟုတ်ပဲဗျို့ ... ကျုပ်ဟာ အိမ်တွင်းပုန်းလှူပျိုကြီးမှန်းသိလို့ သင်းက ဗျူဟာပြောင်းပြီး သူ့ရဲ့အလှနဲ့ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းချင်ဟန်တူတယ်လို့ ကျုပ်အကဲခတ်လိုက်မိတယ်...၊

သူဟာ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ အစ်ကိုကြီးစရမဟာအတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားမယ်လို့ မရည်ရွယ်ကြောင်းတွေပြောပြီး ရွှေမျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြလို့ ကျုပ်ကတောင် ဒီလောက်လည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကံကံရဲ့အကျိုးကြောင့် ဖြစ်ရတာပါလို့ နှစ်သိမ့်ရသေးတယ်ဗျ”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ထိရမဟာ၏ ဝဲယာလက်မ နှစ်ချောင်းကို ဂရုပြုကြည့်လိုက်၏။

ဆက်တိုက်လက်ရန်းပေါ် တင်ထားသည့်လက်တို့မှ လက်မ နှစ်ချောင်းမှာ ခါးသိပ်ခြင်းမရှိဘဲ ပြည့်ဝတုတ်ခိုင်ကာ မာကျော သည့်အသွင်ကို တွေ့ရပြီး လက်မ၏ထိပ်ပိုင်းတို့ကလည်း ကား လျက် တင်းပုတ်သဏ္ဍာန်ရှိသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ ထို လက်မမျိုးပိုင်ရှင်သည် စိတ်ဓာတ် လွန်စွာခိုင်မာသူများမို့ ...

“အင်း... ခင်ဗျားကတော့ သူ့ရဲ့မာယာကျော့ကွင်းထဲ သက်ဆင်းမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မှတ်ချက်ပြုလိုက်ရာ ထိရမဟာ နှစ်ခြိုက် စွာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုအရာကမှ ယိမ်းယိုင်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ မာယာနဲ့ ဝင်တော့မယ်ဆိုတာကို သိလို့ သူ့ရဲ့ညွှတ်ကွင်းထဲ ဝင်ဟန်ဆောင် ပြီး သူ့အပေါ် ကရုဏာသက်မိကြောင်း၊ အပြစ်လို့လည်း မမြင်ပါ ကြောင်း၊ ကျုပ်ဟာ လေဖြန်းပြီး နေထိုင်မကောင်းစဖြစ်ကတည်း က တရားနုလုံးသွင်းထားသူဖြစ်ကြောင်း အလိုက်သင့်ပြောလိုက် တယ်ဗျာ ...။

သူက ရန်တွေခံရမယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ ခုလို သူ့အ ပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်တဲ့အတွက် အံ့သြဝမ်းသာမိကြောင်း၊ ပြီး တာတွေကို ပြည်ဖုံးကားချပြီး သူ့ကို မိတ်ရင်းဆွေရင်းလို ဆက်

ဆံသဘောထားဖို့ပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့တယ်ဗျ”

“ဒါဆို သူ နောက်ထပ်လာသေးတယ်ပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာအဂ္ဂရယ် ... နှစ်ရက်ခြား သုံး ရက်ခြား တစ်ခါဆိုသလို ရောက်ရောက်လာတယ်ဗျာ၊ သူ့လာတိုင်း သူ့တပည့်တွေပါလာပေမယ့် ခြံထဲကပဲ စောင့်တယ်၊ သူက ကျုပ်အတွက် ပန်းသီး၊ စပျစ်သီး၊ သဘောသီး၊ စတဲ့သီးနှံတွေ ဝယ်လာတယ်၊ အမယ် ... တရုတ်အကြောပွင့်လိမ်းဆေးတွေ တောင် ပါသေးသမျှ ...။

တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက် ပိုပို ရင်းနှီးတဲ့စကားတွေ ပြောလာတယ်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှကိုလည်း တစ်ခေါက်တစ်မျိုး မရိုးအောင် ဝတ်စားလာတယ်၊ မွှေးရနံ့တွေလည်း သင်းထုံလို့ ပေါ့ ...။

မှုန်နံ့သာခြယ်သထားတဲ့ ခင်မေကျော့ရဲ့အလှဟာ တော် ရုံယောက်ျားရဲ့စိတ်ကို ခဏလေးနဲ့ ပြိုလဲစေနိုင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် တောင် သူ့ကိုမှန်းတီးနာကြည်းစိတ်အရင်းခံရှိလို့ တင်းခံနိုင်တာ ကလား”

ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“အေးပေါ့ဗျာ ... ဒီလောက်ချောမောလှပပြီး မာယာ ကြွယ်တဲ့ မိန်းမပျိုနဲ့ ခဏခဏ ထိတွေ့ရရင် ဈာန်ရလေသတောင်

ဈာန်လျှောနိုင်တာပဲဟာ”

“ဆဋ္ဌမမြောက်အခေါက် အလည်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တော့ ခင်မေကျော့ရဲ့ တရင်းတနီးဆက်ဆံမှုက ပိုကဲလာတယ်ဗျ။ လေဖြန်းနေလို့ လမ်းသိပ်မလျှောက်နိုင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်တွေ ကောင်းစေချင်လို့ဆိုပြီး ဟောဒီအိမ်ပေါ်မှာပဲ သူက ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန်တဲ့ပြီး လမ်းလျှောက်စေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ သာယာဟန်ဆောင်ရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ သူက ထောင်ကျနေတဲ့ သူ့ရဲ့လင် ယမနေကို ရှေ့နေကတစ်ဆင့် ကွာရှင်းခွင့် တောင်းထားတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ ...။

အဲ ... သတ္တမမြောက်အခေါက်မှာတော့ ခင်မေကျော့က ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်လိုက်တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု ဥစ္စာငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသိမသာ စကားထောက် မေးမြန်းလာတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့အဲဒီလိုမေးရဲလာအောင် မေးဖြစ်လာအောင် သူ့အပေါ် တော်တော်တိမ်းညွတ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ ကလား ...။

အဲဒီမှာပဲ ကျုပ်က ငွေသားငါးသောင်းကိုတော့ မက္ကဆင့်ဘဏ်မှာ အပ်ထားတယ်၊ ကျန်တဲ့ငွေတွေနဲ့ ရွှေဒဂါးတွေ ဝယ်ထားတယ်၊ နောက် မိဘအမွေအနှစ် အတွင်းပစ္စည်း ရွှေစိန်ရတနာထည်တွေနဲ့အတူ ရွှေဒဂါးတွေကို သံသေတ္တာတစ်လုံးထဲ

ထည့်ပြီး ဒီခြံထဲက တစ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံထားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ...။

သူခိုး၊ ဓားပြဘေးရန်က လွတ်အောင် အဲဒီလို လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ကျော့လည်း ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှမပြောပါနဲ့။ ကျော့ကိုတော့ တွယ်ငြိမိတဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖွင့်ပြောမိတာပါလို့ ပယ်ချွဲနပ်ချွဲ ပြောရတာပေါ့ဗျာ။ သူ့သာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်ရင် လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ပါ ပြောလိုက်တယ် ...။

အဲဒီမှာ သူကလည်း သူ့ယောက်ျားဆီက ကွာရှင်းခွင့် ရတာနဲ့ ကျုပ်ကိုယူပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်က ဝမ်းအသာကြီးသာ ဟန်ဆောင်လိုက်တာပေါ့ဗျာ ...။

အဲ ... အဋ္ဌမမြောက်အပတ်လည်း အလည်ရောက်လာရော ခင်မေကျော့က သူတို့လင်မယားရဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ပြတယ်ဗျ။ သူ့ရဲ့ရှေ့နေက ထောင်ထဲမှာ ယမနေကို သွားတွေ့ပြီး ကွာရှင်းလက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာတဲ့လေ ...။

ဒါဆို ကိုယ်တို့လက်ထပ်လို့ရပြီပေါ့လို့ တကယ့်ကို လိုက်လို့က်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်တော့ သူ့ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲလို့ ရှက်စနိုးအမူအရာနဲ့ ပြန်ပြောတယ်ဗျ။ ခိုဗျာ ...။ သူ့ရဲ့ရှက်စနိုးဟန်လေး မျက်စောင်းထိုးဟန်လေးတွေဟာ

တကယ့်ကိုလှပတာကလား...။

အင်းဝခေတ်က ရှင်အဂ္ဂသမာဓိဖွဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ ဗိရဏီ မင်းသမီးလေးရဲ့ အလှလို “မျက်ခတ်စိတင်၊ ရည်ရှင်ရှင်းရှင်း၊ ဝင်းဝင်းထိတ်ထိတ်၊ သူ့စိတ် ငါ့စိတ်၊ ယိုဖိတ်လှည့်စွာ၊ မှာမှာ ပျံ့ပျူး၊ မိန့်မှူးခေါက်ချိုး၊ နတ်မယ်မျိုး” ဆိုတဲ့ အလှမျိုးပဲဗျိုး။ “မျက်တောင်ကျောညွတ်သေး၊ စုတ်ဖြင့်ရေးသို့၊ ကြူအေးက တိုးရည်၊ ထုံမျိုးချည်၏၊ နတ်ပြည်မိုးသူဇာ၊ ပျံ့သက်လာသို့” ဆိုတဲ့ ဝဏ္ဏပတာရဲ့ အလှမျိုးဆိုရင်လည်း မမှားပေဘူးဗျ။ ...။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ချစ်စရာအမူအရာ၊ စွဲမက်ဖို့ကောင်းလှတဲ့ အလှအပ၊ တိမ်မှူးညွတ်နူးလောက်တဲ့ အညှအခရာတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ သံမဏိအသည်းကို ခြစ်ရာလေးတောင်ထင်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူးဗျာ ...။

သို့ပေမယ့် ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ညွတ်ကွင်းထဲ ခေါင်းစိုက်ဝင်နေတဲ့ အသွင်မျိုးပေါက်အောင် နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိတဲ့ပုံနဲ့ ပရောပရည်လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ သူက နေရာတော့ ကျပြီ၊ အင်္ဂါမိပြီလို့ အပိုင်ယူဆသွားပုံရတယ်ဗျ။ ...။

သူဟာ ယမနေနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပေမယ့် ယမနေရဲ့စက်ကွင်းအောက်မှာ မနေဝံ့ဘူးတဲ့၊ ယမနေ ထောင်ကလွတ်ဖို့လည်း သိပ်မလိုတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် မြှုပ်နှံ

ထားတဲ့ရတနာတွေဖော်၊ ဘယ်ကငွေတွေထုတ်၊ ဒီခြံနဲ့အိမ်ကြီးကိုပါ ရောင်းပြီး အထက်ဘက် ရမ်းပြည်နယ်ဘက် ပြေးကြရအောင်လို့ ပြောလာတယ်ဗျ။ ...။

ကျုပ်ကလည်း ကောင်းတာပေါ့...။ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို စွန့်ခွာပြေးကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ။ ...။

ဒါပေမဲ့ ရေတွင်းအနက်ကြီးထဲမှာ ပတ္တမြားအိတ် အထပ်ထပ်ထဲ ထည့်ပြီးမြှုပ်ထားတဲ့ သံသေတ္တာကို ပြန်ဆယ်တင်ဖို့ တွင်းထဲ ဆင်းရဲ့ ရေငုပ်ရဲတဲ့ အလုပ်သမား ရှာဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ် ...။

အဲဒီမှာ ခင်မေကျော့ဟာ အတော်အံ့သြသွားပုံရပြီး ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားပုံလည်းရတယ်ဗျ။ ဪ... ရေတွင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားတာလားလို့ သူက မေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်က ဟတ်တယ် ... အိမ်ဘေးက ရေတွင်းထဲမှာပဲ၊ ရေတွင်းက အတော်နက်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ...။

သူက ရတယ် ... ဘယ်လောက်နက်တဲ့ရေတွင်းထဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းဆယ်နိုင်တဲ့အလုပ်သမားတွေ ငှားလာမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း ရေတွင်းကိုလည်း ကြည့်ကြည့်ပါဦး... အပြန်ကျ သေချာကြည့်လိုက်လို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ။ ...။

အဲဒီနောက် ခင်မေကျော့ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာကိစ္စ ငွေကြေး ကိစ္စကို မပြောတော့ဘဲ ကျုပ်ကိုဘယ်လိုစပြီး ကရုဏာသက်မိကြောင်း၊ ယမနေရဲ့ စတုတ္ထမလားဘဝမှာ မှီခိုရာမဲ့လို့သာ နေနေခဲ့ရပေမယ့် လုံးဝမပျော်ရွှင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျုပ်လို နူးညံ့ပြီး ကိုယ်ချင်းစာတရားကြီးမားတဲ့ ဘဝအဖော်မွန်မျိုးကို တောင့်တခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ ပလီပလာ တိတိတာတာနဲ့ ကရားက ရေလွှတ်သလို တတွတ်တွတ် ပပ်ချဲ့နပ်ချဲ့ ပြောနေခဲ့တယ်ဗျ။ သူ အဲဒီလိုပြောနေပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ် ဘယ်ဆီရောက်နေသလဲ ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့ ...။

နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သူပြန်တော့မယ်၊ နောက်တစ်ခါလာရင် အလုပ်သမားခေါ်လာမယ်လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီနောက် ကျုပ်ကို အနမ်းပေးနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်ဗျ ...။

အိမ်အောက်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အိမ်ဘေးကို ပတ်ပြီး ရေတွင်းဆီ သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ပုံစံ ကွက်တိဝင်တာပဲ ဗျို့ ...။

ကျုပ်က အိမ်ဘေးပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းငုံကြည့်နေလိုက်တယ်ဗျ။ သူ့ရဲ့တပည့်သုံးဦးကလည်း ဒွေးဒေဟနဲ့အတူ ခြံဝနားက ခုံတန်းလျားမှာထိုင်နေရင်း လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။

ခင်မေကျော့ဟာ အုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားက ရေတွင်းရဲ့အင်္ဂတေခုံပေါ် လှမ်းတက်သွားပြီး ရေတွင်းရဲ့ပေါင်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်လို့ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်နေတယ်ဗျ ...။

တကယ်တော့ သူဟာ သတ်ကွင်းထဲ ရောက်သွားတာပါပဲ။ သူက အဲဒီရေတွင်းရဲ့ရာဇဝင်ကို မသိဘူးလေ ...။

အဲဒီရေတွင်းမှာ ရာဇဝင်ရှိတယ်ဗျ ... ဒီအိမ်ကြီးကို ပထမဦးဆုံး ဆောက်လုပ်ခဲ့တာက မြန်မာသူကြွယ်ကြီးတစ်ဦးပဲဗျ။ အဲဒီသူကြွယ်ကြီးဟာ မယားငယ်တွေ တန်းစီပြီးယူတယ်။ အဲဒီမှာ သူကြွယ်ကြီးရဲ့ကတော်ဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အဲဒီရေတွင်းထဲ ခုန်ချလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခဲ့တယ်ဗျ ...။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဒီခြံနဲ့အိမ်ကြီးမှာ မနေလိုတော့တာနဲ့ သူကြွယ်ကြီးဟာ ကုလားသူဌေးတစ်ဦးကို ရောင်းခဲ့တယ်ဗျ ...။

အဲဒီကုလားသူဌေးကြီးရဲ့သမီးနဲ့သမက်ဟာ တစ်နေ့တော့ ရေတွင်းရဲ့ဘောင်ပေါ်မှာ စကားပြောနေကြရင်း ရေတွင်းနွတ်ခမ်းအပေါ် လက်တင်ပြီး ရေတွင်းထဲငုံ့ကြည့်နေကြတယ်။

ကုလားကြီးက အိမ်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့သမီးက ပါပါးရေ ... ဒီရေတွင်းကြီးက အလှမ်းနက်တယ်။ ရေတစ်ခါငင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရေကလည်း သန့်ချင်မှ သန့်မှာ။ ဖို့သာပစ်လိုက်ပါတော့လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒီလို ကောင်မလေးအော်ပြောပြီးတာနဲ့ အုန်းပင်တွေ
ဟာ လေတိုက်လို့ ယိမ်းလာတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အုန်းပင်တွေက
မသိမသာယိမ်းတာနဲ့ သမီးနဲ့သမက်လင်မယားက သတိမမူမိကြ
ဘူး ...။

ကုလားသူဌေးကြီးက အုန်းပင်တွေ အလိုလိုလှုပ်လာ
တာကို မြင်ရတော့ အံ့အားကြီးသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားတယ်။ အုန်းပင်ပေါ်က ပြတ်ခဲနေတဲ့အုန်းသီးတွေကို
ကြည့်ပြီး သူ့သမီးနဲ့သမက်အတွက် စိုးရိမ်သွားတယ် ...။

သူက အော်ဟစ်သတိပေးမလို့ ဟန်ပြင်တုန်းမှာပဲ အုန်း
သီးနှစ်လုံးဟာ ရုတ်တရက်ကြွေကျလာကြပြီး တစ်လုံးက သူ့
သမီးရဲ့ခေါင်းပေါ် ကျတယ်။ နောက်တစ်လုံးက သမက်ရဲ့ခေါင်း
ပေါ်ကျတယ်။ အုံးခနဲ အုံးခနဲ အသံတွေနဲ့အတူ သမီးနဲ့သမက်
ဟာ ပါးစပ်က အော်သံတောင်မထွက်နိုင်ဘဲ တုံးခနဲ တုံးခနဲ
ပစ်လဲသွားကြတယ် ...။

သမက်ဖြစ်သူက ပွဲချင်းကြီးသေပြီး သမီးကတော့ ရန်
ကုန်ဆေးရုံကြီးရောက်မှ ဆုံးရှာတယ်။ ကုလားကြီးဆိုတာ ပဏ္ဍ
မြေလူးပဲတဲ့ ...။

သမီးနဲ့သမက်ရဲ့ ဈာပနအပြီးမှာ ကုလားသူဌေးကြီးက
အုန်းပင်တက်သမားခေါ်ပြီး အုန်းသီးတွေကို ခူးခိုင်းတယ်။ တက်ခူး

တဲ့ အုန်းပင်တက်သမားဟာ အုန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ခြေ
ထောက် ကျိုးသွားရတယ် ...။

ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီခြံနဲ့အိမ်ကို စိတ်နာပြီး ကုလား
သူဌေးကြီးဟူစိန်ဟာ ဒီမှာမနေတော့ဘဲ ဗိုလ်တထောင်ဘက်က
သူ အငှားချထားတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာပဲ သွားနေတော့တယ်။
ဒီခြံနဲ့အိမ်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ ကဖူးတွေ့က ဟာဆင်ဆိုတဲ့ ပွဲစားဆီ
အပ်ထားခဲ့တယ် ...။

ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုက ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို အေးအေးချမ်း
ချမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင်ဆိုပြီး ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ဟာ
ဆင်ကတစ်ဆင့် ဝယ်ပေးခဲ့တာပါပဲ ...။

ကျုပ်တို့ အိမ်ဝယ်ပြီးမှ အနီးအနားခြံတွေက လူတွေ
ပြောသံကြားပြီး အဲဒီအုန်းပင်နှစ်ပင်နဲ့ ရေတွင်းကြီးရဲ့အကြောင်း
ကို သိခဲ့ရတာပဲ ...။

အဲဒီရေတွင်းကြီးနဲ့ အုန်းပင်တွေကို ထိခိုက်ဖို့ ကြိုးစား
လာသူတွေကို အန္တရာယ်ပြုတတ်တယ်။ ခိုက်တယ်လို့ ပြောကြ
တယ် ...။

ကျုပ်က သိပ်အယုံအကြည်မရှိတော့ နှစ်ခါစမ်းဖူးတယ်။
ပထမတစ်ခါက အုန်းပင်တက်သမားကိုခေါ်ပြီး အုန်းသီးခူးခိုင်း
တယ်။ အဲဒီကောင်လည်း ပြုတ်ကျတာပဲ။ တော်သေးတယ် ...

နိမ့်နိမ့်လေးကကျလို့ ခြေသပွတ်တိုင်ပဲ လည်သွားတယ် ...။

နောက် ဘူတာရုံမှာ အခြေအနေမဲ့လာနေတဲ့ ကုလားလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်လာပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ်ကနေ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အုန်းလက်တွေ လှုပ်လာလို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ခေါ်လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ညီဆို ခဏခဏ စမ်းကြည့်တာပေါ့ ...။

အဲဒီလို စက်ကွင်းထဲ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုအတွက် လက်စားချေချင်နေတဲ့ ခင်မေကျော့ဟာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်သွားခဲ့ပြီ ...။

ကျုပ်ဟာ အိမ်ပေါ်ကနေ သူ့ကိုကြည့်နေတယ်။ ခင်မေကျော့ဟာ သူ့အန္တရာယ်ကို သူမမြင်ဘဲ ရေတွင်းပတ်လည်က အင်တောခုံပေါ် တက်သွားပြီ။ ပြီးတော့ သူဟာ ရေတွင်းရဲ့နုတ်ခမ်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ရေတွင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်နေတယ် ...။

ကျုပ်ကတော့ ကြံရွယ်ချက်မအောင်မြင်တော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်အတော်ပျက်သွားတယ် ...။

အဲဒီအချိန်မှာ ခင်မေကျော့ဆီက စကားသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူက ကျုပ်ကြည့်နေမှန်းသိလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ ရေတွင်းထဲငုံ့ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချတာ၊ ကျုပ်

လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ မကြားလိုက်ရဘူး။ နားစွန်နားဖျား သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရတာကတော့ အတော်ဆယ်ယူရမယ်ဆိုလားပဲ ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အုန်းပင်နှစ်ပင်ဟာ မသိမသာ ယိမ်းလာတယ်။ အုန်းလက်တွေ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်လာတယ် ...။

အုန်းလက် ဖျပ်ဖျပ်လှုပ်သံ ကြားရလို့လားမသိဘူး ... ခင်မေကျော့ဟာ အုန်းပင်တွေကို မော့ကြည့်လိုက်တယ် ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အုန်းသီးခြောက်ကြီးတစ်လုံးဟာ သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ပစ်ကျလာတော့တယ် ...။

သူ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘူး။ “အို” ခနဲအော်တုန်း ဖုန်းဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ သူဟာ အရပ်ကြီးပြတ် ခွေကျသွားတော့တယ် ...။

နတ်မိမယ်တစ်ပါးလို လှပတဲ့ သူ့ရဲ့အလှကိုတော့ နှမြောမိပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ ကလဲ့စားချေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ဘာသာဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စလေ။ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ဘူး။ သူ့လူတွေရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်ဟာ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ မိန်းမလှည့်သိန်းကြွယ်မကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ”

ထိရမဟာက သူ့စကားကို ခေတ္တ အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး

ကျေနပ်စွာပြုံးလျက် ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူ့စကားများကိုနားထောင်ရင်း စိတ်ထဲ၌ တင်းကျပ်လို့လာ၏။

သူပြုခဲ့သောကိစ္စကို အားပေးထောက်ခံခြင်းမပြုလိုသော်လည်း ထိုသို့မလုပ်သင့်ဟု မဝေဖန်လိုပါ။

Do or Die ဟူသော စကားအတိုင်း သူက ဦးအောင်မတိုက်ခိုက်ပါက မာယာရှင်လောဘကဝေမက သူတို့ညီအစ်ကိုကို ချေမှုန်းတော့မှာ သေချာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဖြစ်ရပ်တွေက မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်သလို အံ့ဩထိတ်လန့်ဖို့လည်း ကောင်းလှပါရဲ့ဗျား ဒါပေမဲ့ အိုင်ဆေးရေ... ခုအထိ ကျုပ်ကိုတာကြောင့်ခေါ်သလဲဆိုတဲ့ လိုရင်းအချက်ကို ခင်ဗျား မပြောရသေးဘူးနော်”

ထိုရမဟာက ပြုံးလိုက်၏။ သူက ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးကို ပါးစောင်မှ ချွတ်ကာ စကားပြန်စသည်။

“ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ဥပဒေအရ မငြိစွန်းပေမယ့် လူပါးလူနပ်ဖြစ်တဲ့ ယမနေက သိသွားခဲ့တယ်ဗျ။ သူ ထောင်ကလွတ်လာပြီးတဲ့နောက် သူ အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး စတုတ္ထမယားလေး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းသေဆုံးခဲ့ရသလဲဆိုတာကို သူက သေ

ချာစုံစမ်းခဲ့တယ် ...။

ဒီခြံထဲက ရေတွင်းကြီးရဲ့အကြောင်းကို သူသိသွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုကျုံးသွင်းဖို့ တစ်ဆင့်ချင်း ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ခင်မေကျော့ရဲ့ဒိုင်ယာရီ (Diary) နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ ခင်မေကျော့အပေါ် တုံ့ပြန်ဆက်ဆံခဲ့ပုံတွေကို သံသယဝင်ခဲ့တယ်။

ဒါတွေကို ကျုပ် ဘယ်လိုသိသလဲဆိုရင် အိုရီရင့်ဟိုတယ်မှာ ယမနေဟာ သူ့ရဲ့တပည့်တစ်ဦးကို အဲဒီအကြောင်းတွေ အရက်သောက်ရင်း ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့လူသာဘင်က တရုတ်အဘိုးအိုလို ရုပ်ဖျက်ပြီး သူတို့စားပွဲနားက စားပွဲမှာထိုင်လို့ စနည်းနာရင်း သိခဲ့ရတာပဲဗျ ...။

သူက မကြာခင် ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုကို အမဲဖျက်တော့မယ်၊ ကျုပ်တို့က ဘက်စုံထောင့်စုံကနေ သူ့ရဲ့အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရတော့မယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီလိုဗျာ ... ကျုပ်ဟာ အရင်ကတော့ နာနာဘာဝတို့၊ ပရလောကတို့ကို မယုံကြည်သလို ဗေဒင်တွေ ဘာတွေကိုလည်း အယုံအကြည်ရှိသူမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံထဲက ရေတွင်းကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပင်စားလာသလို လူပုလေးတွေလို့ကို သေဒဏ်ကလွတ်အောင် ခင်ဗျားတွက်ချက်ပြီး မကြာလုပ်

ပေးခဲ့တာ သိရတော့ ဗေဒင်တို့ လက္ခဏာတို့ နက္ခတ္တဗေဒတို့ကို လည်း စိတ်ဝင်စားလာတယ်ဗျ ...။

အဲဒီပညာရပ်တွေဟာ ယုံကြည်အားကိုးလောက်ပါလား လို့လည်း သိလာတယ်။ ဝေဒနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာတွေများများ ဖတ်ဖြစ်တော့ ပိုသိလာ၊ ယုံလာတယ်။ ဒါကြောင့် လူပုကလေး မောဂ္ဂလီကို ခင်ဗျား ကူညီကယ်တင်သလို ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ ပညာနဲ့ ကူညီကယ်တင်ပေးစေချင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဇာတာကို တွက်ချက်ပေးစေချင်တယ်။ ယမနေရဲ့အန္တရာယ် ဘယ်အတိုင်းအ တာအထိ ကျရောက်လာမလဲဆိုတာ သိထားချင်တယ်”

သည်တစ်ခါ ကျွန်ုပ် ပြုံးရသည့်အလှည့်ဖြစ်၏။

“ကိုထိရမဟာ ... အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်ထက်စာရင် ခင်ဗျား ပုလိပ်စုံထောက်အဖွဲ့ကို အကူအညီတောင်းသင့်တယ်ဗျ”

“အဲဒါခက်တာပဲဗျ ... ယမနေရဲ့အန္တရာယ်အတွက် ကျုပ်က ဘယ်ပုလိပ်ဌာနမှာ ဘယ်လိုအမှုဖွင့်ရမလဲ။ ယမနေဟာ အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်တယ်လို့ ကျုပ် ကျိန်းသေယူဆပေမယ့် ပုလိပ် အရာရှိကို ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ တင်ပြနိုင်မှာလဲ။ ခင်မေ ကျော့ဆိုတာကလည်း ယမနေရဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမဟုတ်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ခင်မေကျော့ မတော်တဆမှုနဲ့ သေ တာကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ယမနေလက်စားချေမှာ စိုးရိမ်နေရ

တာလဲ။ အဲဒီလို ပုလိပ်အရာရှိက သံသယဝင်လာရင် ကိုယ့်ရှူး ကိုယ်ပတ်သလို ဖြစ်လာမှာစိုးရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ပုလိပ်အဖွဲ့တွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ကျုပ်သိချင်တာက ကျုပ် အတွက် ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်မျိုး ကြုံလာနိုင်သလဲဆိုတာနဲ့ အဲဒီလို ကြုံလာမယ့်ဘေးအန္တရာယ်တွေကို ဘယ်လို ရှောင်လွှဲနိုင် မလဲ၊ ခုခံကျော်လွှားနိုင်မလဲဆိုတာကိုပဲ။ ဒါကြောင့် ... ခင်ဗျားရဲ့ ဗေဒင်ပညာနဲ့ပဲ ဆန်းစစ်ပေးစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ် ထိုက်ထိုက်တန် တန် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ချီးမြှင့်ပါ့မယ်”

သူက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း တောင်းဆိုနေသဖြင့် ကျွန်ုပ် မှာ မလွှဲမရှောင်သာတော့ဘဲ သူ၏ကံကြမ္မာကို စစ်ဆေးပေးရန် ပြင်ရတော့၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ခင်ဗျားရဲ့ ဒီနှစ်တစ်နှစ်တာအ တွက် ကံကြမ္မာကို ကျုပ် ခုပဲ စစ်ဆေးပေးပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ကော်ပီစာအုပ်နှင့်ခဲတံကို ထုတ်ရလေ၏။

ထို့နောက် သူ၏မွှေးသက္ကရာဇ်၊ မွေးနှစ်မွှေးလ မွှေးရက် မွှေးနေ့တို့ကို မေးရလေ၏။

“အင်း ... ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်သက္ကရာဇ်နဲ့ဆို ၁၈၈၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာ မွေးတယ်ဆိုတော့ မြန်မာသက္ကရာဇ်နဲ့ဆို

၁၂၄၄ ခုနှစ် နတ်တော်လပဲဗျ၊ အခု မြန်မာသက္ကရာဇ်က ၁၂၉၂ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ဟာ ၄၉ နှစ်ထဲမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာအဂ္ဂ”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က အောက်ဖော်ပြပါ အဋ္ဌလင်ခွင်ကို ရေးဆွဲလိုက်ပါ၏။

၁	၂	၃
တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ
၆		၄
သောကြာ		စနေ
၈	၅	၀ *
ရာဟု	ကြာသပတေး	စနေ ၁၅

ထို့နောက် ... သူ၏ အသက်ကိုတည်ကာ ၈ ဖြင့် စားပြီး ရရှိသောအကြွင်းအပေါ် မူတည်လျက် သူ၏သက်ရောက် ကို ရှာဖွေရလေ၏။

၁ ကြွင်းသဖြင့် မွေးနံဖြစ်သော စနေမှာပင် သက်ရောက် ကို တည်ရလေ၏။

“ခင်ဗျားက စနေသက်ရောက်ပဲဗျ”

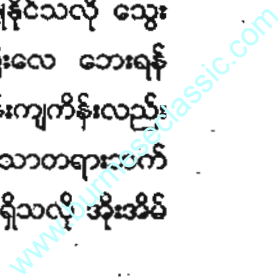
သို့ဖြင့် သူ၏သက်ရောက်တိုင်ကို ထူရလေ၏။

၁
 ၀
 ၆
 ၅
 ၄
 ၃
 ၂

“အင်း ... စနေသားဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားဟာ စနေသက် ရောက်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သောကြာဂြိုဟ် အိမ်မှာ ဂြိုဟ်အိမ်နေပြန် တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဘုမ္မိကျနေတယ်၊ အခု အသက် ၄၉ နှစ် အတွင်းမှာ အဆိုးတွေကြုံရမယ့် သဘောပဲဗျ”

“ဘယ်လိုအဆိုးတွေ ကြုံရလာနိုင်တာလဲ ဆရာအဂ္ဂ

“အဆိပ်၊ လက်နက်တို့ရဲ့ ဘေးရန်ကြုံနိုင်သလို သွေး သွတ်သံယိုဖြစ်မယ့်ကိန်းပဲဗျ၊ ဒေါသအမျှက်ကြီးလေ ဘေးရန် ကြုံလေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အမှုအခင်း ထောင်တန်းကျက်နားလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုဖြေလျှော့ပြီး ဘာသာတရားလုပ် ကို နှစ်ထားသင့်တယ်ဗျ၊ ခရီးယာယီထွက်ကိန်းရှိသလို အိုးအိမ်

၈၄ ○ စိကြာအုဂ္ဂ

ပြောင်းရွှေ့ရကိန်းလည်း ရှိတယ်။ ဘုရားကျောင်းကန်တို့ရဲ့ အနီး အနားမှာ နေရကိန်းရှိတယ် ...။

ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ရန်ကိုရှောင်ပြီး ဘုရား ကျောင်းကန်ရှိတဲ့အရပ်ဒေသဆီ ခရီးထွက်သင့်တယ်ဗျ။ အဲဒီလို ဘုရားကျောင်းကန်ရှိရာအရပ်မှာပဲ မွေးလကျော်တဲ့အထိနေရင် အကောင်းဆုံးပဲဗျာ”

ယင်းသို့လျှင် ...

ကျွန်ုပ်က တတ်ကျွမ်းထားသော သုံးတန်ပေါ်နိစ်ဗေဒင် ပညာဖြင့် အကြံပေးလိုက်သော်လည်း ခေါင်းမာလှသည့် ထိရ မဟာက မထေမဲ့မြင်ပြီးရင်း ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ယမ်းလေ သည်။

“ဆရာအဂ္ဂရဲ့အကြံပြုချက်အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှာ ရန်သူကိုကြောက်ပြီး ပြေးရိုးမရှိ ခဲ့ဘူးဗျ”

“အင်း ... ခင်ဗျားဟာ စနေသားပီပီ ခေါင်းမာပြီး ဟနတယ်ကြီးသကားဗျ”

“ဒီမှာဆရာအဂ္ဂရဲ့ ... ကျုပ်က ကျုပ်ကို အန္တရာယ်ပြု လာနိုင်တဲ့ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူဗျ။ ကြောက်ပြီး ရှောင်ပြေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ လေဖြန်းထားလို့ ခြေထောက်တွေကောင်း ကောင်းမလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို ရန်ပြုလာနိုင် သူက လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်တို့လို တကယ့်လူမိုက် အဓိပတိကြီး ယမနေဗျ။ သူ တကယ်ရန်ပြုလာရင် ခင်ဗျား သူ့ကို ရင်ဆိုင်ရ ခက်မယ် ကိုထိရမဟာ”

“ဟား ဟား ဟား ... အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က သင်းကို အရှုံးပေးရမှာလားဗျ။ အဲဒီ ယမနေဆိုတဲ့ကောင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျုပ်က လက်နက်ကောင်းနှစ်ခုကို ဆောင်ထားမှာပါဗျ”

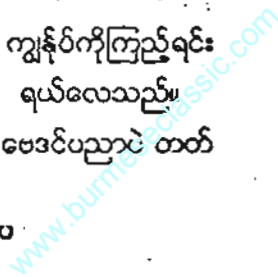
“ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးပါလိမ့်”

“အဲဒီလက်နက်တွေကတော့ ဒွေးဒဟမဟာဆိုတဲ့ ကျုပ် ရဲ့ညီနဲ့ အဂ္ဂဝဏ္ဏဆိုတဲ့ ဆရာအဂ္ဂတို့ပဲလေဗျာ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဟား ဟား ဟား”

ထိရမဟာ၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်ကာ သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေလိုက်မိလေတော့သည်။ အားပါးတရ ရှယ်နေသော သူ့ကိုလည်း စိတ်မှန့်ပါလေစဟု သံသယဖြင့် သုံးသပ်စေ့ငုနေမိ၏။

နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ရင်း သူက သဘောကျစွာ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ပင် ရယ်လေသည်။

“ဒီမှာ ကိုထိရမဟာ ... ကျုပ်က ဗေဒင်ပညာပဲ တတ်

တာနော်၊ တိုက်ရေး ခိုက်ရေးပညာတွေ ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူးဟု တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရန်တောင်ဖြစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟား ဟား ဟား ... မပူစမ်းပါနဲ့ ဆရာအဂ္ဂရယ်၊ ကျုပ်ကို ကျုပ်ရဲ့ညီ ခွေးဒဟမဟာက သတ္တသန္တာနဝိက္ခေပ အတတ်ပညာ၊ မလ္လယုဒ အတတ်ပညာ၊ ဗဟုယုဒ အတတ်ပညာ စတဲ့ လက်နက်စွဲကိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်းပညာ၊ လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်းပညာတွေနဲ့ ကာကွယ်မှုပြုပေးမှာပါဗျ၊ ဆရာအဂ္ဂက အဝေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေရုံသက်သက်ပါ”

“ဒါဆို ကျုပ်က”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ ဝေဒအတတ်ပညာနဲ့ ရန်သူတွေကို အောင်နိုင်အောင် လှုပ်ပေးရုံပါ။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ပညာကို ပူဇော်ခအဖြစ် ငွေတစ်သိန်းတိတိပေးမယ်ဗျာ”

“ဗျာ ... တစ်သိန်း ... ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာအံ့ဩသွားရတော့၏။ မိမိ၏နားကြားများ မှားလေသလားဟုပင် ယူဆလိုက်မိလေသည်။ တစ်သိန်းဟူသောငွေကြေးမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ကူးပင် မယဉ်ဖူးသော ငွေကြေးထုထည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သော ဗားဂရာချောက်အနီးမှ နှစ်ထပ်ပျဉ်

ထောင်အိမ်ကြီးသည်ပင် ထောင့်ငါးရာခန့်သာ တန်ကြေးရှိလေသည်။

ထို့အပြင် အရပ်တကာလှည့်ပြီး တစ်နှစ်လုံး ကျွန်ုပ်ဗေဒင်ဟောလျှင်ပင် တစ်သောင်းထက် ပိုမရနိုင်ချေ။ တစ်သိန်းဟူသောငွေကြေးသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အာပေါက်လောက်အောင် ဟောပြီး မစားမသောက်ရလျှင်ပင် ဆယ်နှစ်ခန့် ရှာဖွေဆောင်းရမည့် ငွေကြေးပမာဏ ဖြစ်ပေသည်။

“ကျုပ်ပေးအပ်မယ့်အလုပ်ကို ခင်ဗျားလက်ခံလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဘက်စာရင်းထဲ ငွေငါးသောင်း အရင်ထည့်ပေးထားမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ရန်တွေ အားလုံးရှင်းသွားတဲ့အခါ နောက်ထပ်ငါးသောင်းထပ်ပေးမယ်၊ ဒါကလည်း ကျုပ်ရဲ့တပည့် လူပုကလေး မောဂ္ဂလိကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ပညာစွမ်းကို ယုံကြည်အားကိုးလို့ပဲဗျ၊ အဲ ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားရဲ့ပညာကို ယုံကြည်ရင်ပေါ့လေ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ငွေကြေးချမ်းသာခြင်းမရှိသော်လည်း ပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင်မူ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သည့် မာနမျိုး ရှိသူဖြစ်လေရကား ... သူ၏စိန်ခေါ်မှုကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တင်းမခန့်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဪ ... ကျုပ်က ယတြာပညာနဲ့ ခင်ဗျားကို ကူညီရ

မယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လိုက်လေ ဆရာအဂ္ဂရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်ဆီ ရန်သူ့ရောက်မလာအောင် လုပ်ပေးရမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့ ဘယ်အချိန်ရောက်လာမလဲဆိုတာ ကြိုတင်တွက်ချက်ပေးဖို့နဲ့ ရောက်လာရင် သူတို့အပေါ် အောင်နိုင်မှုရစေဖို့ ဆရာအဂ္ဂက စီရင်မှုတွေ ပြုလုပ်ပေးဖို့ပါ။ ဒီအိမ်မှာ ဆရာအဂ္ဂ အချိန်ပြည့်လာ နေပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“အာ ... ကျုပ်က ဒီမှာလာနေရမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ ... ဒါမှ ကျုပ်ကို အချိန်ပြည့် ကာကွယ်ကူညီမှု လုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့၊ ဆရာအဂ္ဂရဲ့ စားဝတ်နေ ရေးအတွက်လည်း ကျုပ်ရဲ့ညီက အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက် စီစဉ်ပေးမှာပါဗျ”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိရမဟာဟူသောလူကြီး၏ ထူးခြားလှသည့် စိတ်ကူးကြောင့် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ဘယ့်နယ် ... နာတာရှည်လူမမာအား စောင့်ရှောက် ကြပ်မတ်ကုသရန် ဆရာဝန်၊ အထူးသူနာပြု (Special Nurse) ငှားသည်ဟုသာ ကြားဖူးပြီး ရန်သူရန်လာပြုမှာကို ပြန်လည် ခုခံတုံ့ပြန်ဖို့ အခါပေးဗေဒင်ဆရာ ငှားရတယ်လို့။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုခဏမှာပင် ထူးခြားပြီး အန္တရာယ်များလှ

သည်ကစားပွဲကို ကစားရန် ဆန္ဒ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ ပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျုပ် လက်ခံလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်မိပါတော့သတည်း။

ကုတ်လျက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဦးသူတော်ကြီးလည်းနော် ... အဂ္ဂိရတ်ပဲ နားလည်တယ်၊ ဗေဒင်ကို သိပ်နားမလည်ပါဘူးဆိုပြီး ၃ ကြွင်း၊ တနင်္ဂနွေသား ကျုပ် အခုအသက် ၄၇ နှစ်မှာ စနေဂြိုဟ်စားတာလည်း သိနေပါလားဗျ။ ဦးသူတော်ကြီးတော့ ရှေ့စကား နောက်စကား မညီဘဲ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်နေပြီနော်”

ဟု အင်္ဂါပြန်တူးလိုက်မိတော့၏။

ဦးသူတော်ကြီးက ပြုံးဖြဖြလုပ်ကာ ...

“ခင်ဗျားလို အကျော်ဇေယျဗေဒကဝိရဲ့ရှေ့မှာ ကျုပ်လို ဗေဒင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂြိုဟ်အိမ် ဂြိုဟ်စားလောက်၊ သက်ရောက်လောက် သင်ပုန်းကြီးအဆင့်သိသူက ဗေဒင်တတ်ပါတယ်လို့ ပြောရဲပါ့မလားဗျ”

ဟု ရိတ်တိ ပြောပြန်၏။

ထို့နောက် လက်ထဲမှပုတီးကို လည်ပင်းမှာ စွပ်လိုက်ပြီး အစိုးမသေသောမျက်နှာဖြင့် မထိခလုတ် ထိခလုတ် ပြောပြန်သည်။

“အဲ ... ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို တွင်းကို ကျင်းပတ်ပြီး နင်းမိမှာစိုးလို့ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားနဲ့အညီ ဆရာရှေ့ထား သတိပေးရဦးမယ်ဗျ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ...

သားရေလက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားသုံးလေးစုံ ကျွန်ုပ် ထိုးကြိတ်ထည့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ ခေတ္တလာရောက်နေထိုင်လျက်ရှိသော အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးက ပုတီးစိပ်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဗေဒင်ဆရာတော့ စနေဂြိုဟ်စားတဲ့အပိုင်း ကံအကောင်းဆုံး အသက်ပိုင်းရောက်လာလို့ ကံဇာတာပဲ တက်လာလေသလား။ ဘိုးတော်တွေကပဲ ‘မ’ လေသလားမသိဘူး ... ကော်ပေါက်အကြီးကြီးကို တစ်ခါတည်း တွေ့တော့တာပဲကိုး”

အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီး၏ သရော်လှောင်ပြောင်သလိုလို မှတ်ချက်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို မျက်မှောင်

ခင်ဗျားဟာ အခုနှစ်ပိုင်းကစပြီး ကံဇာတာတက်လာပြီဆိုပေမယ့် ခုလို ယာယီခရီးသွားပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အခါ အကြံအစည်ဟူသမျှ အောင်နိုင်သလို ဘေးဒုက္ခကြီးကြီးနဲ့လည်း တိုးနိုင်တယ်နော်၊ ငွေမက်တာလည်း မက်တာပေါ့ဗျာ၊ ညောင်သီးလည်းစား လေး ညှို့သံလည်း နားစွင့်ဆိုသလို ကိုယ့်ဘေးလည်း ကိုယ်ကြည့်ရှောင် ဗျာ ... နော၊ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြတာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး ဗျာ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ချဉ်ချဉ်ရှိသည်နှင့် ...

“ဒီမှာ ... ရာဘွားပါဗျာ၊ ဂြိုဟ်စားစနေနဲ့ တနင်္ဂနွေ အန္တောဓာတ်မိနေသူပါ၊ ကျုပ်အတွက် မပူပါနဲ့၊ ငွေထုပ်ပိုက် ပြန်လာမှာကိုသာ စောင့်နေပေတော့”

ဟုပြောကာ သားရေအိတ်ကြီးဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ ပါတော့၏။

ထို့နောက် လမ်းထိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ အငှားကား တစ်စီးငှားပြီး သယ်နိုးကျန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်ငှားစီးလာသော ကားကလေးသည် ဘောက်ထော် ရပ်ကွက်နားအရောက်တွင် ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်နှင့် ထိုးရပ်သွား တော့၏။

ကားဆရာလည်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ ရှေ့ဘောနက် အဖုံးကို ဖွင့်လျက် ဟိုနှိုက်သည်နှိုက် လုပ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အလျဉ်မလိုလှသည့်ခရီးဖြစ်သောကြောင့် ကားဆရာအား စိတ်အေးအေးထားပြင်ရန်ပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြေညောင်းလက်ဆန့်အဖြစ် ဟိုနားသည်နား လျှောက် ကြည့်မိလေ၏။

နှစ်ချိုသစ်ပင်ကြီးများ အုပ်အုပ်ခိုင်းခိုင်းပေါက်ရောက် လျက်ရှိသည့် ဘောက်ထော်ရပ်ကွက်သည်ကား ခြံကျယ်ဝန်း ကျယ်နှင့် အိမ်ခြေကျဲပါးလှကာ လူသံသူသံတို့ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိတော့သည်။

အံ့ကောင်းလှသော ဝါးရုံပင်ကြီးများထိပ်မှ ငှက်ကလေး တို့၏ စိုးစိစိအော်မြည်သံနှင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးတို့အထက်မှ ကျီးကန်း တို့၏ တအာအာမြည်သံတို့ကိုသာ ကြားနေရလေ၏။

နေ့လယ်ခင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူသွားလူလာသာမက ကား သွားကားလာပါ ပြတ်တောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ တော တောင်ထဲ ရောက်နေရသလိုပင် ထင်မိတော့သည်။

ထိုစဉ် မြေလမ်းဖြူဖြူလေးတစ်ခု၏ အတွင်းဘက်မှ စကားပြောသံအချို့ ကြားရရာ လူသူအချို့ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

ယင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ ကရင်ဗင်အေစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်အား နှုတ်ခမ်းဝယ် တပ်လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အနှံ့ မီးခြစ်ကို ရှာလေ၏။

“အာ ... မီးခြစ်က သားရေအိတ်ရဲ့ ဘေးအိတ်ထဲမှာပဲ”

မီးခြစ်ပါမလာသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားပြီးမှ စကားပြောသံ ကြားနေရသည်လူစုဆီ၌ မီးခြစ်ရှိနိုင်သည်ကို တွေးမိကာ မြေလမ်းဖြူဖြူလေးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့တော့သည်။

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်လိုက်မိလျှင်ပင် ကြခတ်ဝါးပင်တို့ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ပေါက်ရောက်နေသည့် ခြံတစ်ခြံကို တွေ့ရပြီး ခြံထဲ၌ သစ်သားအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ခြံဝင်းအဝရှေ့သို့ ရောက်လေလျှင် ခြံထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လူသုံးဦးသည် သစ်သားအိမ်ရှေ့မှ သရက်ပင်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေကြရင်း စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော ထိုသူတို့ကို ပြုံးပြရင်း ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့တော့၏။

“ဆေးလိပ်မီးတစ်တို့လောက်ဗျာ”

ထိုလူရွယ်သုံးဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေကြပြီးမှ ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်ကို လက်ကြားညှပ်ထားသူတစ်ဦးက ...

“ဪ ... ရပါတယ်၊ ရပါတယ်”

ဟုပြောရင်း သူ၏အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ကြေးမီးခြစ်လေးကို ထုတ်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ် စီးကရက်မီးညှိနေသည်ကို ထိုသူတို့က တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေကြရာမှ မီးခြစ်ပေးသူက စူးစမ်းသလို မေးလေသည်။

“နောင်ကြီးက ဟိုဘက်ခြံကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းမတန်းအတိုင်းလာရင်း ကားဖျက်လို့ ကားဆရာပြင်နေတုန်း ဒီဘက်လျှောက်ကြည့်တာပါ”

“ဪ”

ထိုလူက မီးခြစ်ပြန်ယူရင်း ပေ ၄၀ ခန့်အကွာရှိ ခြံဝင်ီလှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဒီ ဒီမှာ နောင်ကြီး ... အားတော့နာပါရဲ့ဗျာ၊ စီးက

ရက်မီးညှိပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲ ... နောင်ကြီးရဲ့ကိစ္စပြီးရင် ပြန်ကြွပါတော့ဗျာ ... နော်”

ဟု ထိုလူက တောင်းတောင်းပန်ပန်ဟန်ဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို နှင်သလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရလေ၏။

သို့ကြောင့် ရာဇဗွားပီပီ ရင်ထဲမှမာနက မမျိုမသိပ်နိုင် ဘဲ စကားလုံးများအဖြစ် ပါးစပ်မှ ခုန်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဒီမှာ ... မောင်ရင့်ကို မီးတစ်ခြစ်ကူညီလို့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို သူတောင်စားလို့ထင်ပြီး မောင်း ထုတ်တာလား။ ကျုပ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါကွ”

ကျွန်ုပ်က ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုလူ၏ ဘေးမှ လူနှစ်ဦးက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြတော့၏။

“ဟေ့ ဘနစ် ... မင်း ဘာမှ ချေချေငင် ပြောနေစရာ မလိုဘူး။ ဒီလူ ခြံထဲဝင်မလာခင်ကတည်းက တားရမှာကွ ... သိလား။ တော်ကြာနေ ဆရာယမနေ ပြန်ရောက်လာတော့မှာ၊ သူရောက်လာလို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေရင် ငါတို့ ပါးရိုက်ခံရမှာ”

ရှုပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့်လူက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ပါ လှည့်ကာ ...

“ဒီမှာ ဟေ့လူကြီး ... ခင်ဗျားသွားတော့ဗျာ”

ဟု ရိုင်းပျဉ္စာ မောင်းထုတ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ခပ်ကပ်ကပ်၊ ခြံခပ်ရှုပ်ရှုပ်ထဲမှ ခပ်စုတ် စုတ်ဝတ်စားထားသူတို့က မာရေကျောရေ ငေါက်ငမ်းမောင်း ထုတ်ကြခြင်းအတွက် ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်သွားသော်လည်း ထို ဒေါသကို စိတ်ဝင်စားခြင်းက လွှမ်းမိုးသွားတော့၏။

“ယမနေဆိုပါလား”

ထိုစဉ် ကားစက်သံကြားရရာ ...

“ဟာ ... ဟို ဟို ... ဆရာယမနေ ပြန်လာပြီနဲ့တူ တယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ဘနစ်။ အဲဒါ ဆရာယမနေရဲ့ ဂျစ်ကားသံပဲကွ။ ဒုက္ခပါပဲကွာ ဒီလူကြီးကိုတွေ့ရင် ရှင်းရခက်ပြီ”

ကျွန်ုပ်လည်း ပျာယာခတ်သွားသည့်သူတို့ကို ကြည့်ကာ အကွက်ထွင်ရန် အကြံပေါ်သွားတော့၏။

“မောင်ရင့်တို့ရဲ့ ဆရာကို တော်တော်ကြောက်ရတယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်ကို သူ မတွေ့သွားစေချင်ရင် ကျုပ် တစ်နေရာ ရာမှာ ပုန်းနေပါ့မယ်”

“ဟာဗျာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ခုမှ ခင်ဗျား ခြံဝကနေ ပြန် ထွက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး ... လာ လာ”

ဘနစ်က ကျွန်ုပ်၏လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်တော့ရာ

ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ခေါ်ရာနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ရတော့၏။
ဆစ်သားအိမ်လေး၏ဘေးမှ ထင်းများသို့လှောင်ထား
သည့် အဖိကလေးထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ နောင်ကြီး... ဒီထဲမှာခဏနေပြီး ကျွန်တော်တို့
ဆရာ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီလို့ ကျွန်တော် အချက်လှမ်းပြမှ ဒီအထဲ
ကထွက်ပြီး ခြံထဲကပါ ထွက်သွားပါနော်၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်
တော်တို့ရဲ့ဆရာသမား မမြင်သွားပါစေနဲ့ဗျာ... ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။”

“အေးပါကွာ... ကျုပ်ကြောင့် မောင်ရင်တို့ ဒုက္ခမ
ရောက်စေရပါဘူး... စိတ်ချ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ... ဆတ်သီးတို့ရဲ့ ရိုင်းပျမှုအတွက်
စိတ်မရှိပါနဲ့... ခွင့် ခွင့်... အဲ”

ထိုစဉ် ကားတစ်စီး ခြံထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းဝင်လာ
သံကြားရသဖြင့် ဘနစ်သည် ထင်းရုံလေးထဲမှ ကသောကမျော
ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နံဘေး၌ထောင်ထားသည့် ဝါးကတ်ဖြင့်
ထင်းရုံအပေါက်ဝကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဝါးကတ်ကြားမှ ချောင်းကြည့်
နေလိုက်လေသည်။

ဂျစ်ကားက အိမ်လုံးကိုကျော်ကာ ထင်းရုံရှေ့တည့်တည့်
နားတွင် ခေါင်းထိုးရပ်လိုက်လေ၏။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ သတ္တလတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း
ထားသည့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလကောင်း
ကောင်းနှင့်လူရွယ်တစ်ဦး ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူသည် ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်းပြီး နုပျိုဖျတ်
လတ်ဟန်ရှိသော်လည်း ထိုသူ၏မျက်နှာဝယ် ပါးမြိုင်းမွှေး၊ နှုတ်
ခမ်းမွှေးတို့က ဖြူလျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရရာ အတော်အသက်ကြီး
နေဟန် ရှိလေ၏။ ထိုလူ၏နောက်မှ ဂျစ်ကားမောင်းသူလည်း
ဆင်းလာသည်။

ဘနစ်တို့သုံးဦးသားမှာ ရိုရိုကျိုးကျိုးဟန်ဖြင့် ဂျစ်ကား
အနီးတွင် ရပ်နေကြလေသည်။

“ဘာထူးခြားသေးသလဲကွ”

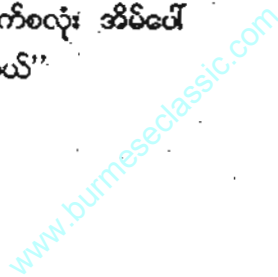
ထိုလူက ခပ်တိုးတိုးအုပ်အုပ်မေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း
လေသံက မာပြတ်ကာ အသံသြဇာရှိလှ၏။ ရုပ်ရည်ထက် အသံ
က ပိုမိုနုပျိုနေသလိုပင်။

“မိထူးခြားပါဘူး ဆရာ”

“အေး... ဒါဖြင့် မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်
ထက်၊ မင်းတို့ကို အသေးစိတ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဆင့်ပါ လာ”

၁၀၀ ○ စိကြအု

“ဟုတ် အာစရိ”

ထို့နောက် ထိုသူတို့အားလုံး မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားကြကာ အိမ်ပေါ်မှ ခြေနှင်းသံများ၊ ခုံရွှေသံများ ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်အား ထင်းရုံထဲမှထွက်ရန် အချက်ပြမည်ဆိုသော ဘနစ်လည်း အိမ်ပေါ်ပါသွားပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ဘာသာ ထွက်သွားရန်ကြိုးပမ်းမှ ယမနေဆိုသူ ဘာတွေပြောမှာပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ပေါ်လာကာ အိမ်နံရံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

အလျားလိုက်ကာရံထားသည့် ပျဉ်ချဉ်တို့၏ဟကြောင်း ကိုရှာဖွေရာ ဟကြောင်းတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်တွင် ယင်းဟကြောင်းကြားမှနေ၍ အိမ်အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မိတော့၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ခင်းထားသော ကြိမ်ဆက်တီခုံတို့၌ ယမနေနှင့် သူ၏တပည့်လေးဦး ဝိုင်းထိုင်နေကြလေသည်။

ထိပ်ဆုံးမှ ဆက်တီခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ယမနေက ဦးစွာ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ရာ ခေါင်းဆံပင်မွေးဖြူဖြူကြမ်းကြမ်းတို့ကို တွေ့ရလေ၏။ သူက ယင်းဆံပင်ဖြူဖြူတို့ကို လက်ဖြင့်ဆွဲမလိုက်ရာ ဆံပင်တို့မှာ အုံလိုက်ကျွတ်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟာ ... ယမနေဆိုတဲ့လူဟာ ဆံပင်တုကြီးစွပ်ထားတာပါလား”

ယမနေ၏ မူရင်းဆံပင်မှာ အနက်ဖြစ်သော်လည်း နီကြောင်ကြောင်အသွေးရှိကာ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်၏။

သူက နေကာမျက်မှန်အနက်ကြီးကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးအတုတို့ကိုပါ ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေသည်။

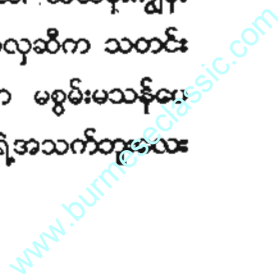
“လက်စသတ်တော့ သူက ရုပ်ဖျက်ထားတာကိုး”

အမှန်တော့ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ကြည့်မြင်တိုင်သား ယမနေသည် သူ၏ ခေတ်ပြိုင်လူဆိုးပဂေးကြီးများဖြစ်ကြသော လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊ ဗိုလ်တထောင်ဓားငမိုးတို့ကဲ့သို့ ခြောင်လှုပ်ရှားလေ့မရှိဘဲ ရုပ်ဖျက်ကာ လှုပ်ရှားတတ်သူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မေးရိုးကားကား၊ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့၊ မျက်လုံးစူးစူး၊ မျက်ခုံးတုတ်တုတ်နှင့် ယမနေအား ပျဉ်အကွဲကြားမှ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာပင် ယမနေထံမှ စကားသံ ထွက်လာ၏။

“ငါတို့ မနက်ဖြန်ကစပြီး လှုပ်ရှားမယ်၊ သယ်နိုးကျွန်းဘူတာရုံမှာ ကျက်စားနေတဲ့ သူခိုး လက်တိုစံလှဆီက သတင်းအတိအကျရပြီးပြီ၊ ထိရမဟာဆိုတဲ့လူကြီးဟာ မစွမ်းမသန်ပေမယ့် အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့ လူကြီးတဲ့ကွ၊ ငါ့ရဲ့အသက်တူလေး

ခင်မေကျော့ကို ထိရမဟာက တမင်သေအောင်လုပ်လိုက်တာတဲ့၊
ကျော့ကျော့လေးမျော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်ကွက်
မိသွားရတယ်လို့ကွာ ... တောက်”

“ဆရာကလည်း သူ့ဘာသာ အုန်းသီးကြွေကျပြီး သေ
တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး ... လူတွေက အဲဒီလိုပဲ ယူဆကြတာပေါ့ကွာ၊
ပုလိပ်ဘက်ကပါ။ အဲဒီလိုယူဆယုံကြည်အောင် ထိရမဟာက
ပိပိရိရိလုပ်ခဲ့တာကွ၊ လက်တိုစံလှက သေသေချာချာသိတယ်”

“သူက ဘယ်လိုသိတာလဲ ဆရာသမား”

“ဒွေးဒဟမဟာက ခွက်ပုန်းသမားလေကွာ၊ သူက ည
နေ မှောင်စပျိုးပြီဆို ဘူတာရုံနားက အရက်ပုန်းဆိုင်ရောက်နေပြီး
တစ်ခွက်တစ်ဖလားမော့လေ့ရှိတယ်ကွ ...။

အဲဒီလို အရက်လာလာသောက်ရင်း စံလှနဲ့ အသိဖြစ်
သွားခဲ့တယ်။ စံလှက သူ့ကို အရက်တိုက်ပြီး စကားနှိုက်တယ်။
စံလှကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ မဟာဗျူဟာချမှတ်ပြီး လုံးတာ
ကွ။ အဲဒီမှာ အတော်မှူးလာရင် ဒွေးဒဟမဟာက သူတို့ညီအစ်ကို
ဟာ အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါတွေဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့
မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ရှိပြီး ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ
ကြောင်း၊ စတာတွေကို ကြားကြားဝါဝါ ပြောလေ့ရှိတယ်တဲ့ကွ။

ဒါပေမဲ့ ဒွေးဒဟမဟာက အဲဒီအတွင်းပစ္စည်းတွေ ဘယ်
မှာလျှို့ဝှက်ထားသလဲဆိုတာ မသိဘူးတဲ့။ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်
ပဲ သိတာတဲ့။ ဒါကြောင့် စံလှလည်း သူ့မျှော်လင့်ထားသလို
ဒွေးဒဟမဟာတို့အိမ်ကြီးအပေါ် တက်ခိုးဖို့ အခွင့်မသာဖြစ်နေ
ရတယ်တဲ့ ...။

တစ်နေ့ညနေမှာတော့ မူးမှူးနဲ့ သူ့အစ်ကိုဟာ ဒုက္ခပေး
လာတဲ့ မိန်းမလည်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလှည့်ဖြားပြီး ဆုံးမခဲ့
တယ်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့တယ်ကွ။ ဒွေးဒဟက ပြောတယ် ... သူတို့
ခြံထဲက ရေတွင်းကြီးနဲ့ အုန်းပင်နှစ်ပင်ကို လာကိုင်တာနဲ့ အုန်း
သီးတွေက ကြွေကျလာလေ့ရှိတယ်တဲ့ကွ ...။

အဲဒီနေ့ကလည်း အဲဒီမိန်းမလည်က သူ့အစ်ကိုကို မြူ
ဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး အတွင်းပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာသိဂှက်ထား
သလဲလို့ စကားနှိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ သူ့အစ်ကိုထိရမဟာက
ရေတွင်းကြီးထဲမှာ သံသေတ္တာနဲ့ ရေလုံအောင်လုပ်ပြီး မြှုပ်နှံထား
တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့ ...။

အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် အဲဒီမိန်းမဟာ ရေတွင်းထဲသွား
ကြည့်မယ်ဆိုတာကို တွက်ထားပြီးဖြစ်တယ်တဲ့ ...။

ထင်တဲ့အတိုင်း အဲဒီမိန်းမဟာ ရေတွင်းထဲလည်း သွား
ကြည့်ရော အုန်းသီးခေါင်းပေါ်ကြွေကျပြီး ပွဲချင်းပြီးသေတော့တာ

ဝဲတဲ့ သူ့အစ်ကိုရဲ့လုပ်ရပ် ဘယ်လောက်ပိရိသလဲလို့ ပြောပြီး တဟားဟားရယ်သတဲ့ကွာ”

“ဟာ ... ဆရာ ဒါဆို ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုပဲ၊ ပုလိပ်ကို အဲဒီသတင်းပေးလို့ မရဘူးလား”

“အမှုက မတော်တဆမှုနဲ့ ပိတ်ပြီးပြီကွာ၊ ပြန်ဖွင့်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ခိုးစံလုရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို ဘယ်တရား သူ့ကြီးက အတည်ပြုမှာလဲ၊ ဒီတော့ ကျော့လေးအပေါ် ယုတ်မာ ခဲ့တဲ့ ထိရမဟာတို့ညီအစ်ကိုကို ငါတို့ အစီအစဉ်နဲ့ငါတို့ လက်စား ပြန်ချေရမှာပဲ”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဆရာ”

“ထိရမဟာတို့ဟာ ဧည့်သည်လာနိုင်တဲ့ အချိန်ကလွဲရင် ခြံတံခါးကို အမြဲသော့ခတ်ထားတတ်တယ်တဲ့ကွာ၊ ဒီတော့ နေ့ ဘက်မှာတော့ ဝင်ဖို့လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ စောစောကပဲ အဲဒီခြံ ကြီးကို ငဆင့်နဲ့အတူ သွားကြည့်ပြီးပြီ၊ ငါတို့ မနက်ဖြန်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ ဝင်ကြမယ်”

“ဒီနေ့ည လှုပ်ရှားလို့မဖြစ်ဘူးလား ဆရာ”

“ဒီညမှာ ငါ ပဲခူးသွားရမယ်ကွာ၊ ပဲခူးက ငါ့ရဲ့အချစ်သစ် လေးနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ ပြီးတော့ လိပ်ပြာကန်နားက ငမြှောင်ဆိုတဲ့ ဓားပြခိုလှုံဟောင်းဆီမှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်

ရှိတယ်လို့သတင်းကြားလို့ သူ့ဆီ မေးမြန်းပြီးဝယ်ဖို့ ကိစ္စရှိတယ်”
“အဲဒီခြောက်လုံးပြူးဟာ ထိရမဟာတို့ ညီအစ်ကို အတွက်လား ဆရာ”

“အေး ... လောလောဆယ် ထိရမဟာတို့အတွက် အသုံးချရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သိထားဖို့က ထိရမဟာကို လက်လွန်ခြေလွန်မလုပ်နဲ့နော်၊ အဲဒီကောင်ကြီးကို ငါ အရှင်ပဲလို့ ချင်တယ်၊ ငဆင့်ရဲ့ဂျစ်နဲ့ပဲ သင်းကိုတင်ပြီး စော်ဘွားကြီးကုန်းကံ ခြံထဲ ခေါ်သွားရမယ်၊ အဲဒီမှာ အရှေ့ခရစ်ရမယ်၊ ဒါမှ သင်း အတွင်းပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာဂုတ်ထားသလဲဆိုတာ သိရမယ်၊

ငါကြားတာကတော့ ရှိသမျှငွေတွေ ဘဏ်ကထုတ်ပြီး ရွှေချောင်းတွေဝယ်ထားတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီကောင်ကြီး ရွှေချောင်းတွေ ဘယ်မှာဂုတ်ထားသလဲဆိုတာ ပေါ်အောင်စစ်ရ မယ်၊ ကဲ ... အပန်းဖြေရအောင် ရမ်ပုလင်းတွေထုတ်ကွာ၊ ငါတို့ ဘဲကင်တွေ ဝယ်လာတယ်”

“အကြိုအောင်ပွဲခံဖို့ပေါ့ ဟုတ်လားဆရာ ... ဟဲ ဟဲ”

သူတို့အရက်ပုလင်းများထုတ်ကာ ဝိုင်းဖွဲ့ရန်ပြင်နေကြ စဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်လည်း စပ်စုမှုကိုရပ်လျက် ထင်းရုံထဲမှ ထွက်ပြီး ခြံထဲမှ သုတ်ခြေတင်ထွက်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

အခန်း (၂)

ဂန္ထီရမုန်

သယံဇာတကုန်များမှ အိမ်ကြီးသို့ရောက်သည်တွင် ဒွေးဒေဟ
မဟာက ကျယ်ပြောလှသည့် ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက်
ပိုင်းအနီးမှ အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း၌ ကျွန်ုပ်ကို နေရာထိုင်ခင်း
ချထားပေးလေ၏။

အခန်းမှာ အလျား ပေနှစ်ဆယ်၊ အနံ ဆယ့်ငါးပေခန့်
ကျယ်ပြီး ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ပါသဖြင့် ကျယ်ပြောကာ
လေကောင်းလေသန့်နှင့် အလင်းရောင်လည်း ကောင်းစွာရလေ
သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခြုံထဲသို့ကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်နံဘေး
ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင် ရေတွင်းကြီးကို တွေ့နေရလေ၏။

အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်အိပ်ကြေးခုတင်တစ်လုံး ခင်းထားပြီး မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင် အသင့်ရှိကာ ဇာခြင်ထောင်ကို ခြင်ထောင်အမိုးပေါ်တွင် ခေါက်လိပ်တင်ထားလေသည်။

ခုတင်နံဘေး၌ သစ်သားဗီရိုအလွတ်တစ်လုံးရှိရာ ယင်းဗီရိုထဲသို့ ကျွန်ုပ်၏အဝတ်အစားတို့ကို စနစ်တကျ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထဲ၌ နေသားတကျထားသို့ပြီးသည်နှင့် ကော်ရစ်တာ (စကြ) သို့ ထွက်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းအနောက်တွင် သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းသာရှိပြီး ယင်းအခန်း၏ရှေ့၌ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့်လှေကားကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလှေကားမှ ကျွန်ုပ်ဆင်းကြည့်ရာ အောက်၌ အတန်ကျယ်ပြောသည့် မီးဖိုခန်းနှင့် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတို့ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိရမဟာတို့၏အိမ်ကြီးမှာ အိမ်အလယ်ပိုင်းနှင့် ရှေ့ပိုင်းတွင် ငါးပတ်လည် ပျဉ်းကတိုးတိုင်များဖြင့် ခြေတံရှည်ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း အိမ်နောက်ဘက်ပိုင်းကိုမူ အောက်မှ အုတ်ပတ်ကားတက်လျက် မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာတို့ကို တည်ဆောက်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လှေကားမှပြန်တက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ပိုင်းဆီ

လျှောက်လာခဲ့ရာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲရှိ ကျွန်းဆက်တီခုံတို့တွင် ထိရမဟာနှင့်ဒွေးဒဟမဟာတို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိရမဟာက ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးကို တမျဉ်းမျဉ်းဖွာနေသလို ဒွေးဒဟမဟာကလည်း ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်ကို ခဲထားကာ ကျွန်ုပ်ကို မျက်လုံးမှူးစင်းကြည့်နေ၏။

“လာဗျာ ဆရာအစ္စ ... ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပဲ တွက်ချက်ခိုင်းပါရစေ၊ ကျုပ်ကို ယမနေ ရန်ပြုဖို့ ဘယ်ရက်လောက်လာနိုင်သလဲဆိုတာ တွက်စစ်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ခုအချိန်မှာ ကျုပ်အတွက်တော့ ယမနေရဲ့ပြဿနာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိရမဟာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆက်တီခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို ရုတ်တရက် စကားမပြန်သေးဘဲ ဆက်တီနောက်မှိုကို ကျောမှိုလျက် မော့ကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိရမဟာတို့ညီအစ်ကိုကမူ ဗေဒင်ကို စိတ်တွက်ဖြင့် တွက်နေလေသလား၊ အာရုံပဲခံနေသလားဟု တွေးဆနေဟန်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ ငဲ့လင့်လျက်ရှိချေသည်။

အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်ကာ ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီးနောက် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေ၏။

“အဟမ်း ... ကျုပ်ပြောနိုင်တာကတော့ ယမနေဟာ တိုထိရမဟာထင်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့စတုတ္ထမယားအတွက် လက်စားချေဖို့ လာမှာအမှန်ပဲဗျ။ သူက တပည့်လူမိုက်တွေပါ ခေါ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုကို အမဲဖျက်ဖို့ ကျိန်းသေလာလိမ့် မယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အဖို့တော့ လုံးဝလာမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ လက်ချသာနော့။ အဲ ... မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ လာမယ့်ကိန်း ဝှိုတယ်ဗျ။ လာရင်လည်း နေ့အချိန်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဒါဆို အဲဒီကောင်တွေက ညပိုင်းမှာလာမှာ ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အပုပ်ချိန်မှာလာလိမ့်မယ်”

ဤတွင် ထိရမဟာက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး သူ့ညီကို လှည့် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဒွေးဒဟ ... မင်း အောင်ကျော်တို့ခီ ဖုန်းသွားဆက် စမ်း။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ ဒီကိုရောက် အောင်လာလို့ ဆက်စမ်း”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဒွေးဒဟမဟာသည် လွန်စွာကျိုးနွံသည့်အစေအပါးတစ်ယောက်နယ် မည်သည်စကား မျှ မဆိုဘဲ ညှော်ခန်းဆောင်မှထွက်ကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွား တော့၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ယမနေတို့ထံမှ ကြားခဲ့ရသောစကားတို့ ကို အမှီပြုကာ ဗေဒင်ပညာဖြင့်ပဲ ပြောသလိုလို အကြားအမြင် ရပြီးပဲ ပြောသလိုလို ဟန်ဆောင်ညှာဝါးလိုက်ခြင်းမှာ ထိရမဟာ တို့အား လိမ်လည်ဖိုးဖြန်းလို၍ မဟုတ်ချေ။

ထိရမဟာတို့ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အထင်ကြီးသွားစေရန် ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့အထင်ကြီးမှ ထိရမဟာတို့ သည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို ယုံကြည်စွာလိုက်နာမည်ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်က သူတို့ကို ယမနေတို့လူစုနှင့် ရန်သတ္တုမဖြစ်စေချင်ပေ။ ယမနေတို့၏ရန်ကို ရှောင်ပြီး အဝေး တစ်နေရာသို့သာ ထွက်ခွာသွားစေချင်သည်။

ယခုတော့ သူတို့က ခေါင်းမာနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က တွန်းသော်လည်း ရန်ကိုရှောင်ပြေးရန် စိတ်မကူးချေ။ ကျွန်ုပ်ကို လွန်စွာ လေးစားအထင်ကြီးလာမှ ကျွန်ုပ်၏ဩဇာညောင်းပြီး နေဆိုနေပြီး၊ ရှောင်ဆိုလျှင် ရှောင်ကြမည် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ယမနေတို့လူစုနှင့်တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောမပြဘဲ မနက်ဖြန်ညအတွက် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့အဖို့ ဘေးရန်ရှင်းနေမည်မှာ သေချာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏အခန်းမှာပင် စာဖတ်ရင်း အနားယူလျက်ရှိပေသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ကျွန်ုပ်အိမ်မှ ယူဆောင်လာသည့် ဟိန္ဒူနက္ခတ္တပေဒေရာကြီး B.V.Raman ၏ Hindy Pridictine Astrology စာအုပ်ကို အခန်းနှစ်ခန်းပြီးအောင် ဖတ်ပြီးနောက် စာဖတ်ခြင်းကိုရပ်နားကာ ဆီးသွားရန် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ စကြာအတိုင်း လှမ်းလျှောက်လာသည်တွင် ဘေးခန်းမှ သော့ခလောက်ကြီးခတ်ထားသော အခန်းတံခါးရွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဤအိမ်ကြီးထဲရှိ အခြားအခန်းအားလုံးမှာ သော့ခတ်ပိတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ယင်းအခန်းတံခါးခန်းသာ သော့ခတ်ပိတ်ထားသဖြင့် ထူးခြားသလိုလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ အပေါ်သွားပြီးနောက် မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်လျက် လှေကားဆီ ပြန်လျှောက်လာ

စဉ် မီးဖိုခန်းဘေးတံခါးပေါက်မှ ထင်းချောင်းများကို ပွေ့ပိုက်ဝင်လာသော ဒွေးဒဟမဟာကိုတွေ့ရလေ၏။

ဒွေးဒဟမဟာသည် လွန်စွာရှည်လျားသည့် လက်ကြီးများဖြင့် ထင်းချောင်းများကို ကုန်းကုန်းကွကွ သယ်ယူလာရာ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီတို့ ဝတ်ဆင်ပေးထားသော လူဝံကြီးနှင့်တူလှချေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုတွေ့သည်တွင် သိလိုသည့်အရာကို မေးလိုက်မိတော့၏။

“နေပါဦးဗျာ ... ဒီအပေါ် ဘယ်ဘက်နောက်ပိတ်ဆုံး အခန်းကို သော့ခတ်ထားပါလားဗျ။ ဘာလို့ သော့ခတ်ထားရတာလဲ”

ဒွေးဒဟမဟာက ကျွန်ုပ်ကို ကြောင်စီစီဖြင့် မော့ကြည့်ပြီးမှ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေသည်။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ အသုံးမလိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ စားပွဲကုလားထိုင် အကျိုးအပဲ့တွေ ထားတယ်”

“ဪ ... ဒါဆို စတိုခန်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်ကာ ခွဲတော့၏။

စိတ်ထားသောအခန်းရှေ့သို့ရောက်လေလျှင် မည်သည့်
အတွက်ကြောင့်မှန်းမသိ ယင်းအခန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရပ်ကြည့်
နေမိလေသည်။

ထိုစဉ် ထိရမဟာသည် စကြာအတိုင်း ချိုင်းထောက်
တစ်ဖက်ကို အားပြုလျက်လျှောက်လာရာ ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့
ရောက်လာလေသည်။

“ဟော ဆရာအဂ္ဂ ... ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲဗျ”

“ဒီအခန်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ကြည့်နေတာဗျ”

ဤတွင် ထိရမဟာသည် ချိုင်းထောက်ကို လက်တစ်
ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာ
ပေးနှင့် ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... အဲဒီစတိုခန်းကို စိတ်ဝင်စားရင်လည်း အဲဒီအ
ခန်းထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ပစ္စည်း ဘာရှိသလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားရဲ့
ဗေဒင်အတတ်ပညာနဲ့ ဖော်ထုတ်ပြစမ်းဗျာ၊ မှန်မှန်လည်းပြော
နော် ... ဟဲ ဟဲ”

ထိရမဟာကား ကျွန်ုပ်ကို ပညာစမ်းပြဖြစ်၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ် လွန်စွာအားကိုးသော
အုန်းသီးလှည်းကြီးတို့များစီးဟူသည့် လင်္ကာကို အခြေပြုကာ
အခါတိုင်ကို စိတ်ထဲမှာပင် ထူလိုက်ရလေ၏။

ယနေ့သောကြာနေ့၏ နေ့လယ် ၃ နာရီကျော်အချိန်
သည်ကား အုန်းသီးလှည်းကြီးလင်္ကာအရ တနင်္ဂနွေအခါ ဖြစ်
သဖြင့် အခါတိုင်၏ထိပ်ဝယ် ကြာသပတေးရှိနေရကား အောက်
ဖော်ပြပါအတိုင်း အဖြေပေးလိုက်တော့၏။

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်ဟာ တနင်္ဂနွေအခါဗျ၊ ခုလို တနင်္ဂနွေ
အခါမှာ ကြာသပတေးဟာ အခါတိုင်ရဲ့တိုင်ထိပ်မှာ နဝင်းစီးနေ
တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းထဲက ထူးခြားတဲ့ပစ္စည်းဟာ ကြာသ
ပတေးနံပစ္စည်း ဖြစ်ရမယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ စတိုခန်းထဲမှာရှိတတ်တဲ့
ကြာသပတေးနံပစ္စည်းဆိုတော့ မီးအိမ်သော်လည်းကောင်း၊ မှန်
သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... နီးစပ်တယ်၊ ဒါဆို မီးအိမ်လား၊ မှန်လား
ဗျာ”

“အင်း ... နိမိတ်ဖတ်ပညာနဲ့ပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ
စောစောက ကျုပ်ကို မှန်မှန်ပြောလို့ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊
အဲဒီစကားကို အယူတော်မင်္ဂလာနည်းနဲ့ နိမိတ်ကောက်ပြီး ပြောရ
ရင် မှန်ဗျာ၊ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းဟာ မှန်ချပ်တစ်ချပ် ဖြစ်ရ
မယ်ဗျာ၊ မှန်ချပ်မှ သေးသေးမဟုတ်ဘူး ... ကြီးကြီးဖြစ်ရမယ်
ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ လက်ရှိဒီအိမ်ရဲ့အကြီးအ
ကဲ မဟုတ်လား၊ အကြီးအကဲက မေးတာဖြစ်လို့ မှန်ချပ်ဟာ

သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ မှန်ချပ်ကြီးကြီး ဖြစ်ရမယ်”
 ထိရမဟာမှာ မျက်ခုံးထူထူကြီးများကို ပင့်လိုက်ပြီး...
 “ဟုတ်လိုက်လေဗျာ ... ခင်ဗျားရဲ့ပညာနဲ့ ခင်ဗျား
 တော့ တယ်ဟုတ်ပါလား။ လေးစားပါတယ် ဆရာအဖွဲ့ ဒါပေမဲ့
 ထပ်မေးပါရစေဦး ... အဲဒီမှန်ဟာ မှန်အကောင်းလား၊ မှန်အကွဲ
 လားဗျာ”

ဟု ထပ်တွန့်တက်ကာ ပညာစမ်းလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က
 ပြုံးလိုက်ပြီး ...

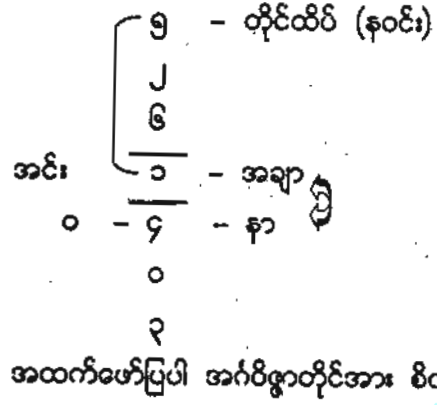
“စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့သလိုပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားမေး
 တဲ့အချိန်ဟာ တနင်္ဂနွေအချိန်ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနံ-၁ ဂဏန်းဟာ
 အခါတိုင်ရဲ့အချာဆိုတဲ့ အလယ်မှာ ရှိသဗျ။ အဲဒီအချာဟာ
 အခါတိုင်မှာ အင်မတန် အဓိကအချက်အချာကျတာကလား။
 အဲဒီအချာက တနင်္ဂနွေနံ-၁ နဲ့ အခါတိုင်ရဲ့တိုင်ထိပ်က ကြာသပ
 တေးနံ-၅ ဟာ အောင်မဆိုတဲ့ မိတ်ဓာတ်ဗျ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
 မှန်ဟာ မှန်ကွဲတစ်ချပ်မဟုတ်ဘဲ မှန်ကောင်းတစ်ချပ်
 ဖြစ်ရမယ်ဗျာ”)

ဟု ပိုင်နိုင်စွာဖြေလိုက်ရာ ထိရမဟာ၏မျက်ခုံးကြီးများ
 မြင့်တက်သွားပြန်သည်။

“အေးဗျာ ... စတိုခန်းထဲမှာထားတဲ့ မှန်ချပ်ဆိုတာမျိုး

ဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်အကွဲပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
 ခင်ဗျားက မှန်အကောင်းလို့ တစ်ထစ်ချပြောနိုင်တယ်။ လေးစား
 ပါတယ် ဆရာအဖွဲ့ ဒါပေမဲ့ ထပ်မေးပါရစေဦး ... အဲဒီမှန်ဟာ
 မှန်အကောင်းဖြစ်လျက် စတိုခန်းထဲ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေရတာ
 ပါလိမ့်။ အဲဒါကိုရော အဖြေပေးနိုင်မလားဗျာ”

သည်တစ်ခါ သူမေးသောမေးခွန်းက မြင့်လွန်းသဖြင့်
 ရုတ်တရက်သော် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အကျပ်ရှိက်သွားတော့၏။
 သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ ခပ်
 တည်တည်နေရင်း ဦးနှောက်ကို အပြင်းအထန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
 သုံးစေရတော့၏။ စိတ်အာရုံထဲမှလည်း တနင်္ဂနွေအခါတိုင်ကို
 အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ထပ်ကာ ရေးဆွဲကြည့်နေမိတော့သည်။

ရင်း ကျွန်ုပ်သည် စတိုခန်းထဲမှ မှန်ချပ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆင်ခြင်ဝေဖန်မှု ပြုလိုက်ရတော့၏။

“ဒီလိုမျိုး ကိုထိရမဟာရဲ့ ... အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဗေဒင်ပညာအရ ပြောရရင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်-၄ ဟာ စတုရန်းနေရာမှာ တည်ရှိနေတယ်။ နာဆီတဲ့နေရာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အချာက တနင်္ဂနွေ-၁ နဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး-၄ ဟာ အင်း-၀ ဆိုတဲ့ ရန်ဖက်မျိုး ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ရာဟုဂြိုဟ်နဲ့ သဘောချင်းဆက်နွယ်မှု ရှိတယ်လို့ ယူလို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ နာနေရာမှာ ရာဟုတည်နေတဲ့သဘောယူရင် ရာဟုရဲ့သဘောက လျှို့ဝှက်လှည့်စားခြင်း သဘော၊ မကောင်းတဲ့အတိတ်နိမိတ်ဆိုးတွေရဲ့သဘော ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစတိုခန်းထဲမှာ အဲဒီမှန်ချပ်ကြီးထည့်ထားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ အဲဒီမှန်ချပ်ဟာ ရိုးရိုးမှန်ချပ်မဟုတ်ဘဲ လျှို့ဝှက်လှည့်စားခြင်းသဘောတွေ နိမိတ်ဆိုးတွေကိုပြတဲ့သဘောတွေရှိတဲ့ မှန်ချပ်မျိုးဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမှန်ချပ်ကြီးကို လူတွေနဲ့ဝေးရာ စတိုခန်းထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ထိရမဟာမှာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကို အတန်ကြာ ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေလေ၏။ ခဏအကြာမှ သူသည် သတိပြန်ဝင်လာပြီး မျက်တောင်တို့ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ပြုရင်း ...

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်မလားတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်လည်း အဲဒီမှန်ကြီးကို သေချာမမြင်ဖူးဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်ကတည်းက အဲဒီမှန်ချပ်ကြီးက စတိုခန်းထဲမှာ ပါလာတာ။ ကျုပ်တို့ရဲ့အရင် ဒီအိမ်ကြီးကိုပိုင်တဲ့ ကုလားသူဌေးကြီးကလည်း အိန္ဒိယပြည်ကို ပြန်ခါနီးမို့ ပွဲစားကတစ်ဆင့် ကမန်းကတန်း ရောင်းခဲ့တာပဲ။ အဲဒီစတိုခန်းအကြောင်း ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ကျုပ်တို့လည်း အိမ်ဝယ်တုန်းက အဲဒီစတိုခန်းကို ဖွင့်မကြည့်မိပါဘူး။ စတိုခန်းရဲ့သော့တောင် အိမ်ရှေ့ပိုင်း တိုင်တစ်တိုင်က သော့တွဲကြီးထိကရတာပဲ။ အိမ်ဝယ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ စတိုခန်းကိုဖွင့်ကြည့်မိတော့တယ်”

“အဲဒီလို အခန်းကိုဖွင့်ကြည့်တော့ မှန်ချပ်ကြီးကို တစ်ခုခုနဲ့ အသေဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ မှန်ချပ်ကိုသုံးထပ်သားအချပ်နဲ့ ရိုက်ပိတ်ထားတာပဲ။ အဲဒီသုံးထပ်သားပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာကြောင့်လည်း သုံးထပ်သားပြားကို ခွာဖို့ခက်နေခဲ့တာပဲ။ ကဲဗျာ ... ခင်ဗျားကို လက်တွေ့ပြမယ်”

ထိရမဟာသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ရှေ့ဆောက်ဘက်သို့ ချိုင်းထောက်ကိုအားပြုကာ ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် ကြေးသော့တွဲတစ်တွဲကိုဆွဲကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာတော့၏။

သူက စတိုခန်းတံခါး၏ မျောက်လက်မှ အာမခံကြေး
သော့ခလောက်ကြီးအား ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် စတိုခန်းထဲသို့ ဝင်
သွားတော့ရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လိုက်ရလေ၏။

ထိရမဟာက ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ
ဖုန်သောသောထနေသည့် စတိုခန်းထဲတွင် ပွတ်လုံးခံကုလားထိုင်
အကျိုးအပဲ့များ။ ယွန်းအစ်သုံးလေးလုံး၊ ဗီရိုဟောင်းတစ်လုံးနှင့်
ကော်စောတစ်ထပ်ကို တိုလီမှတ်စများနှင့်အတူ တွေ့ရလေသည်။

ပွတ်လုံးခံသစ်သားခုံပုလေးတစ်လုံးပေါ်တွင်မူ သစ်သား
ဘောင်ခတ်ပြီး အပေါ်မှသုံးထပ်သားချပ် ကပ်ကာ သံရိုက်ထား
သည့် မှန်ချပ်ကြီးကို တွေ့ရတော့၏။

အပေါ်မှကပ်ရိုက်ထားသည့် သုံးထပ်သားက အပေါ်ပိုင်း
တွင် အနည်းငယ်လိုနေပြီး မှန်သားတစ်လက်မခန့် ပေါ်နေသဖြင့်
ယင်းအချပ်ကြီးမှာ မှန်ချပ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အဆိုပါမှန်ချပ်ကြီးကို ဗီရိုနှင့်ပြတင်းပေါက်ကြားမှ သစ်
သားခုံပုလေးပေါ်တင်ပြီး နံရံကို မှီထောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က မှန်ချပ်ကြီး၏နံဘေးမှ ပြတင်းတံခါးကို ချက်
ဖြုတ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အနံသုံးပေ အလျားငါးပေခန့်ရှိသော မှန်ချပ်ကြီးမှာ
ကနုတ်ပန်းဖော် သစ်သားဘောင်ခတ်ထားသည့်အပြင် နောက်ခံ

သစ်သားပြားကလည်း ထူသဖြင့် အတော်လေးလံမှာသေချာ၏။
မှန်ချပ်အပေါ်မှ ဖုံးကပ်ထားသည့် သုံးထပ်သားပြားပေါ်
တွင် သင်္ဘောဆေးအနီရောင်ဖြင့် စာများကို ရေးဆန်သောဟန်
ဖြင့် ရေးထားရာ ထိုစာမှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြံ့မှန်ချပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ခြင်းသည်
သင့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။
ဦးကံစိဖြတ်။

“ကဲ ... အဲဒါပဲဆရာအဂ္ဂ၊ ဦးကံစိဖြတ်ဆိုတာ ဒီစံအိမ်
ကြီးကို ဆောက်ခဲ့တဲ့ မူလပိုင်ရှင်မြန်မာသူကြွယ်ကြီးလို့ သိရတယ်
ဗျ၊ ဒီမှန်ချပ်ကြီးဟာ သူ့လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာဗျ”

“အင်း ... သူက အိမ်ရောင်းသွားတဲ့အခါ ဒီမှန်ချပ်ကြီး
ကို ဘာဖြစ်လို့ ယူမသွားသလဲမသိဘူး၊ ဒါထက် ကိုထိရမဟာ
... ဒီမှန်ချပ်ကို ခွာကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားစိတ်မကူးဘူးလား”

“အေးဗျာ ... မှန်တာပြောရင် ကျုပ်ကတော့ ခွာကြည့်
ချင်တာ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုက အယူသီးတတ်
တယ်၊ ဒီမှန်ချပ်ကြီးကို သူကစပြီးတွေ့ခဲ့တာ၊ အဲဒီတော့ သူက
အယူသီးတတ်သူမို့ ဒီမှန်ချပ်ကို လုံးဝမခွာဖို့ ကျုပ်တို့ကို သေနှုတ်
မှာတယ်၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက
အကြီးရဲ့စကားကို အငယ်က ဖယ်ရှားလေ့မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့်

အစ်ကို့ရဲ့စကားကြောင့် ဒီမှန်ချပ်ကို ခွာမကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။”

ကျွန်ုပ်သည်ကား ဦးကံစိမြတ်၏မှန်ချပ်ကြီးကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိချေပြီ။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီ ရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီးကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပြီဗျာ၊ ကိုထိရမဟာ ခင်ဗျားခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ခွာကြည့်ပါရစေ”

ထိရမဟာက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ခဏတာမျှ စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေလေသည်။

“ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာဆိုတော့ အတိတ်တို့၊ နိမိတ်၊ စုနည်း၊ ဘဝေါ၊ တဘောင် စတာတွေကို စိတ်ဝင်စားစား လေ့လာထားသလို ဂန္ထိရပညာရပ်ဆိုင်ရာကိစ္စတွေကိုလည်း အင်မတန် စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဂန္ထိရဆန်ပုံရတဲ့ ဒီမှန်ချပ်ကြီးကို လေ့လာကြည့်ချင်တာပါပဲ”

မှန်ချပ်ကြီးကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ခွာကြည့်ခွင့်ပြုရန် တတွတ်တွတ်ဖြင့် တောင်းဆိုနေရာ နောက်ဆုံးဝယ် ထိရမဟာသည် သက်ပြင်းကြီးချပြီး ...

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျား သိပ်စိတ်ဝင်စားနေရင်လည်း ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှန်ကိုကြည့်ပြီး ဘာမြင်တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေ ကျုပ်တို့ကို ပြန်မပြောပြပါနဲ့၊ ပြီးတော့

ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်ကိုလည်း မပျက်ကွက်ပါစေနဲ့”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ ... ကျုပ်တာဝန်ကို ကျုပ်ကျေရစေမယ်၊ ဒီမှန်ကို လေ့လာစူးစမ်းလို့ရရှိလာမယ့်အကျိုးဖလကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ခင်ဗျားတို့ကို အသိမပေးပါဘူး”

ထို့နောက် ထိရမဟာသည် ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ စတိုခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည့်ကိစ္စကို စူးစမ်းလေ့လာခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကာ စိတ်အားလည်း လွန်စွာတက်ကြွသွားပြီး ဦးစွာ စတိုခန်းတံခါးကိုပိတ်လျက် အတွင်းမှ ချက်ထိုးလိုက်တော့သည်။

ပြီးလျှင် မှန်ချပ်ကြီးပေါ်မှ သုံးထပ်သားပြားကိုခွာရန် သံတူရွင်း၊ သံကလော် စသည်ဖြင့် ထိုးစရာ၊ ကော်စရာ လက်နက်ကိရိယာတစ်ခုခုကို စတိုခန်း၏ချောင်ကြိုချောင်ကြားအနံ့ရှာဖွေလေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် သစ်သားဗိရိဟောင်းအောက်မှ သံတူရွင်းငယ်တစ်ချောင်းတွေ့ရရာ ယင်းသံတူရွင်းငယ်ဖြင့် သုံးထပ်သားပြားကို စတင်ခွာတော့၏။

မှန်ဘောင်ပေါ်တွင် သံအားကောင်းကောင်းဖြင့် အဆိုင်

အခန့် ရိုက်ပိတ်ထားသော သုံးထပ်သားပြားကို အတော်အားစိုက် ထိုးကော်ခွာရလေသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် ကြိုးကြိုးစားစားခွာမှ သုံးထပ် သားပြား၏အနားသားတို့ ကျိုးပျက်ကာ အလုံးစုံခွာ၍ ရတော့၏။

ဧရာမကြည့်မှန်ကြီးမှာ မဟော်ဂနီရောင်ပန်းကနုတ် တောင်ကြီးနှင့် လွန်စွာခန့်ထည်ပြီး မှန်ပေါ်တွင် အစင်းရာများ ကင်းရှင်းသော်လည်း မှန်တို့တက်ကာ မှန်ပိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဗီရိုထောင့်၌ တွေ့ရသော အဝတ်ဟောင်း ပုံထဲမှ လိုက်ကာစအစုတ်ကို ဆွဲယူကာ မှန်မျက်နှာပြင်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပွတ်တိုက်လိုက်ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ တွင် မှန်သားပြင်မှာ ကြည်လင်သွားတော့၏။

မှန်ကြီး၏လက်ယာဘက်ရှိပြတင်းမှ နေ၏အလင်းရောင် ကောင်းစွာဝင်လျက်ရှိရာ မှန်သားပြင်ပေါ်တွင် ထင်နေသော ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်မှာ ကြည်လင်ပြတ်သားလျက် ရှိလေသည်။

မှန်မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်ထင်နေသော မိမိ၏အရိပ်ကို ကြည့်နေမိသည်ကျွန်ုပ်မှာ သာမန်ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကို ကြည့်ရ သလိုသာ ခံစားရ၏။

ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။
အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်သော် မှန်ကြိုက်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

“အကျည်းတန် မှန်ကြိုက်” ဟူသော စကားအတိုင်း မှန်ကြီးကြီးကြည့်ရလေ သဘောကျလေ ဖြစ်သဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာရုံအနီးရှိ ကိုဘလှညွန့်၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရာမှ အပြန်တွင်ဝင်ကာ မှန်ပိုင်းအကြီးကြီးကို ကြည့်လေ့ရှိသူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ယင်းသို့ ဆံသဆိုင်ဝင်ကာ ခေါင်းပြီးသလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် မှန်ကိုတစ်ဝကြည့်တိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လမ်း လျှောက်ဖက်ဖြစ်သော ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးတင်စွယ် က ...

“ဟေ့လူ ... ခေါင်းပြီးတာလည်း ကြာလိုက်တာဗျာ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ရေချိုးမယ့်ဟာ၊ ကိုဘလှညွန့်ရဲ့မှန်တော့ ပေါက်ထွက်တော့မယ်”

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးမြဲဖြစ်၏။

ယခုတော့မူ ကိုဘလှညွန့်၏ဆံသဆိုင်မှ မှန်ထက် နှစ်ဆကျော်မျှ ကြီးမားသည့်မှန်ချပ်ကြီးကို အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းဖြင့် စိတ်တိုင်းကျကြည့်ခွင့်ရရာ ကျွန်ုပ်မှာ သဘောကျ လျက် ရှိချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မှန်ထဲမှ မိမိ၏အရိပ်ကို ပိတ်ဖြစ် စွာ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၊ ဘေးတစောင်းအနေအထားဖြင့် ကြည့်

၁၂၆ ○ စိကြာအု

သို့က် လုပ်နေစဉ် မှန်မျက်နှာပြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါးလာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း မှန်ထဲမှပုံရိပ်တို့ မှန်ဝါးလာရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောင်ကိုကြိုက်လျက် အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းက မူးဝေဝေ ဖြစ်လာတော့၏။

“ဟာ ... မှန်ကဲ မှန်သထက်မှန်ပါလား”

ခဏအကြာတွင် မှန်သည် ပြန်လည်ကြည်လင်လာသော်လည်း မှန်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ လမ်းစစ်လမ်း၏ပုံရိပ်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ထဲမှမြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းကို အိပ်မက်နှင့်မက်သုနယ် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိရာ မြင်ကွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားသည်ထက်ထင်ရှားလာပြီး ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်ရသည့်နှယ် ခံစားလာရတော့၏။

ကျွန်ုပ်မြင်ရသည်က မြေလမ်းကလေးဖြစ်၏။ အချိန်ကာလက ညဘက်ဖြစ်ပုံရကာ ဝန်းကျင်သည် မှောင်လျက်ရှိ၏။ စရောင်က ယင်းလမ်းပေါ် မှိန်ပျူပျူလေး ထိုးကျနေကာ လမ်းဘေးဝဲယာမှ မြက်ပင်တို့နှင့် ချုံပုတ်တို့သည် ညဉ့်လေပြည်ထဲတွင် ယိမ်းလှုပ်လျက် ရှိလေသည်။

သို့သော် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ အသံတိတ်

ရုပ်ရှင် ဘိုင်စကုပ်ကိုကြည့်ရသည့်နှယ် လှုပ်ရှားနေသော ပုံရိပ်တို့ကိုသာ တွေ့နေရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ယင်းသို့ အငေးသားကြည့်နေစဉ်မှာပင် မြေလမ်းဖြူဖြူလေးအတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ပျားယားပျားယားဖြင့် ပြေးလာနေပြီး သူမ၏အနောက်မှ အရိပ်မည်းတစ်ခုက ထက်ကြပ်လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မိန်းကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီး သူမ၏ရုပ်သွင်ကို ဝိဝိသသမြင်လာရသည်တွင် ကုလားဆင်ချော ချောမောလှပသော သူမ၏မျက်နှာလေးမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နေရလေသည်။

သူမ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးလွှားလာနေပုံကို မြင်နေရသော်လည်း အော်သံတစ်စုံတစ်ရာကိုမူ မကြားရချေ။

ခဏအကြာမှာပင် သူမ၏နောက်မှ လိုက်လာသောသူမှာ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာတို့ရှိသည်ကို တွေ့ရပြီး သူမနှင့်နီးလာရာ သူမသည် လွန်စွာထိတ်လန့်လျက် နောက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ခလုတ်တိုက်မိကာ ထွေးခနဲ လဲကျသွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူမအတွက် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးဖြူကြည့်နေမိစဉ် မိန်းကလေး၏နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ

သော လူက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ရာ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဆွဲကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူက မိန်းကလေးကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ခုန်အုပ်ထိုးသတ် ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လက်နှစ်ဖက် ကို ကယောင်ကတမ်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ ဟေ့... မလုပ်နဲ့ဟုပင် ပါးစပ်မှ ယောင်ယမ်းအော်လိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အော်သံမှာ နှုတ်ဖျားမှ တကယ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်အသံကိုယ်ပြန်လန့်သွား၍လား မသိ။ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသလို ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ မှန်သားပြင်မှာ မှန်နှိုင်းလာပြီး စောစောက မြေလှမ်းကလေးနှင့် မိန်းမပျိုလေး၊ လူသတ်ကောင် စသည်တို့မှာလည်း ဝေဝါးလာကာ မှန်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ တဖြည်း ဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ယင်းအရာတို့ မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်သည်လည်း မှန်သားပြင်ပေါ်၌ တဖြည်းဖြည်း ပြန် ထင်လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့လိုက်ရသည် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကြောင်စိစိဖြစ်လျက်ရှိပြီး ကြည့်မှန်ကြီး ထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ကိုသာ မျက်လုံးအပြူးသွားဖြင့် ကြည့်နေမိ

တော့၏။

ယခုတော့လည်း မှန်ကြီးသည် မူလပကတိအတိုင်း ရှိနေပြီး သာမန်မှန်တစ်ချပ်နှင့် ကွာခြားခြင်း လုံးဝမရှိချေ။ ရင်ခုန်နေဆဲဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးဆီသို့ လက် လှမ်းလိုက်ပြီး မှန်သားပြင်ကို လက်ချောင်းထိပ်တို့ဖြင့် ထိတွေ့ ပွတ်သပ်လိုက်မိတော့၏။

“အင်း... စောစောက ငါတွေ့လိုက်ရတာတွေဟာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီမှန်ကြီးထဲမှာ တကယ်တွေ့ရတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်သည် ဧဝေဝေဖြစ်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် လုံးဝမြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသော မြင်ကွင်း မျိုးကိုတွေ့ခဲ့ရသည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်နေမိ သည်။

“အင်း... ငါ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြရင် လူတွေ ယုံနိုင်ပါ့မလား၊ တော်သေးတာပေါ့... ထိရမဟာတို့က သူတို့ကို တွေ့မြင်ရတာတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားလို့”

ကျွန်ုပ်သည် မိနစ်အတော်ကြာအောင် မှန်ကြီးကို စိုက် ကြည့်နေသော်လည်း ဘာမျှ ထူးခြားမလာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သက်ပြင်းချပြီး သုံးထပ်သားပြားကြီးဖြင့် မှန်ကို ကာကွယ်လျက်

စတိုခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

စတိုခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ပြီးနောက် စကြဲအတိုင်း အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာသည်တွင် ညှော်ခန်းဆောင်ထဲ၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် ဆက်တိုက်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ကရောင်အေစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သောက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေလိုက်မိတော့သည်။

“အင်း... အဲဒီမှန်ကြီးဟာ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတွေကို ဖော်ပြတတ်တဲ့မှန်ဆိုရင် ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တကယ်ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ပုံရိပ်တွေလား”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီညမှာပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေ့တော့မယ် ထင်တယ်”

“ငါ ငါဟာ အဲဒီမိန်းကလေး ဘေးအန္တရာယ်ကြုံရတော့မယ် ဆိုတာကို ကြိုသိနေပါလျက် သူလေးရဲ့အသက်ကို မကယ်လို့ ဖြစ်မလား၊ မကယ်သင့်ဘူးလား... ကယ်သင့်တယ်၊ ဟုတ်တယ်... ငါ သူလေးကို ရအောင်ကယ်ရမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရာ ခြံနောက်ပိုင်းရှိမြေကွက်လပ်တွင် ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် မြေဆွနေသော ဒွေးဒဟမဟာကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒွေးဒဟမဟာ၏ အနီးသို့ လျှောက်လှမ်း

သွားပြီး ...

“ဘာလုပ်ဖို့ မြေဆွနေတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒွေးဒဟမဟာက ခေါင်းငုံ့လျက် မြေဆွနေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ...

“ဘူးပင်စိုက်မလို့”

ဟု မပြုံးမရယ်မျက်နှာဖြင့် တုံးတိတိ ဖြေလေသည်။

“ခင်ဗျားအစ်ကိုလည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ မတွေ့ရပါလား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ မြေကိုပြန်ဆွနေရင်းမှ ...

“နေ့ခင်းတိုင်း သူ တစ်ရေးအိပ်တယ်”

ဟု တုံးတိတိ ဖြေပြန်၏။

ဒွေးဒဟမဟာသည်ကား ထိရမဟာကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ အန္တရာယ် အချိန်မရွေး ကျရောက်လာနိုင်သည့် ကာလမှာပင် စိုးရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ သူလုပ်စရာရှိသည်ကို စက်ရုပ်နယ် ပြုလုပ်နေနိုင်၏။ သူ့ပုံစံက ဘာကိုမျှ မမှုသလို အေးတိအေးစက်ပင်။

“ဒီမှာ ... ကျုပ် ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်ကိုထွက်ပြီး လေ့လာချင်တယ်ဗျ။ ခြံရှေ့တံခါး ပိတ်ထားလား”

“ဟုတ်တယ် ... သော့ခတ်ထားတယ်”

“အဲဒါဆို ဖွင့်ပေးဗျာ၊ ကျုပ် ထွက်ပြီးလေ့လာဦးမယ်”

သူက ခေါင်းမော့ကြည့်လာပြီး ...

“ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို ခွင့်ပြုမှ ဖွင့်နိုင်မယ်”

ဟု လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွဲခြီးတို သွားရတော့၏။

“ဒီမှာ ... ကျုပ်က အကျဉ်းသမားအဖြစ် ခင်ဗျားဖို့ရဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ လာနေတာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ပြီး လေ့လာချင် တယ်ဆိုတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်”

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်မှပြတင်းဝတစ်ခုတွင် ထိရမဟာပေါ်လာ ပြီး အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လာ၏။ သူက ကျွန်ုပ်တို့၏စကားများကို ကြားပြီးဟန်တူသည်။

“ဒွေးဒဟ ... သွားဖွင့်ပေးလိုက်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏အမိန့်ရသည်နှင့် ဒွေးဒဟမဟာသည် ပေါက်တူးကိုချပြီး ခြံဝဆီသို့ လျှောက်သွားတော့၏။

“ကျုပ် ဒီနားပတ်ဝန်းကျင် လျှောက်လေ့လာချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်က ထိရမဟာအား မော့ကြည့်ကာ လှမ်းပြော လိုက်ရာ သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“ဒီနားဝန်းကျင်ကလူတွေကို ကျုပ်တို့အကြောင်း မပြော မိပါစေနဲ့”

ဟု သတိပေးစကားဆိုလေသည်။

“ကျုပ်သိပါတယ် ... စိတ်ချပါ”

ကျွန်ုပ်က ဒါပဲပြောပြီး ခြံဝဆီသို့ လှမ်းလျှောက်သွား လိုက်၏။ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် ရေတွင်းကြီးအနီးမှ ဖြတ်လျှောက် သွားရသည်တွင် အုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်နှင့် ရေတွင်းကြီးအား မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်မိခဲ့သေးသည်။

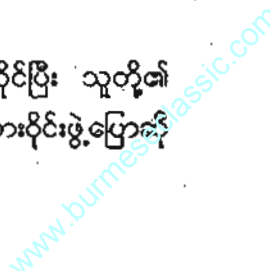
ဒွေးဒဟမဟာက ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသော ကြေးသော့တွဲ ကြီးကိုဖြုတ်ကာ ခြံဝမှ သော့ခလောက်ကြီးအား ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်သည်။

ညနေရီစောင်းစပြုပြီမို့ နေ၏အနွေးဓာတ် လျော့ကျကာ ဆောင်းဦးလေညင်းအေးအေးလေးက ဝေ့တိုက်စပြုလာပြီ ဖြစ် သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြေလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ခပ် ဗြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာသို့ ကြည့်လာရာ ဝဲ ဘက်တစ်လျှောက်တွင် ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ကြီးများ ရှိနေပြီး လက် ယာဘက်တွင်မူ အိန္ဒိယလူမျိုး ဆင်းရဲသားတို့၏အိမ်ရာလေးများ ကို အစီအရီ တွေ့ရချေ၏။

လူအချို့သည် လမ်းပေါ်မှာ ထွက်ထိုင်ပြီး သူတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် စကားပိုင်းဖွဲ့ပြောဆို လျက်ရှိကြသည်။

ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ထားသော ကုလားမတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို အထူးအဆန်းနယ် လိုက်ကြည့်နေပြီး ကလေးတစ်ယောက်က လမ်းပေါ်တွင် အော်ဟစ်ဆူညံစွာ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြ၏။

လူသူရှုပ်ထွေးသော ယင်းအိမ်စုလေးများကို လွန်လာ လျှင်မူ လမ်း၏လက်ယာဘက်တွင် ဝိုင်းရံလိုအဆောက်အအုံကြီး များနှင့် ခြံဝင်းကျယ်တို့ကို တွေ့ရတော့၏။

တဖြည်းဖြည်း လူသူပြတ်လပ်လာရာမှ ဝဲဘက်တွင် ခြံကြီးနှစ်ခြံကြား၌ မြေလမ်းငယ်ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ယင်းမြေလမ်း ကလေးကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိတော့၏။

မြေလမ်းဖြူဖြူလေးသည် အတွင်းသို့ ကွေ့ကောက်ဝင် သွားကာ လမ်း၏ဝဲယာ၌ မြက်ပင်ရှည်များနှင့် ချုံပုတ်ငယ်အချို့ တွေ့ရသည်။

“ဒီလမ်းကလေးဟာ ငါ ဟို မှန်ကြီးထဲမှာတွေ့လိုက်ရ တဲ့ လမ်းလေးနဲ့တူလိုက်တာ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြေလမ်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လမ်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ကွေ့ကောက်နေသော မြေလမ်းဖြူဖြူလေးတွင် လူသွား လူလာကင်းမဲ့နေပြီး လမ်း၏ဝဲယာဘက်၌ ချုံပုတ်များ၊ ဝါးရုံများ ကုက္ကိုပင်ကြီးများကိုသာ တွေ့ရချေသည်။

“ဒီလမ်းကလေးဟာ အတွင်းက လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုခု ဆီ သွားတဲ့လမ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ညနေရီလည်း အတော်စောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ ချေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် လမ်းကျယ်ဘက်မှ လူရွယ်တစ်ဦး သည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာရာ ထိုသူမှာ ဆည်း ဆာမညိုမိကပင် အရက်မူးနေဟန် ရှိလေ၏။

အိန္ဒိယအမျိုးသားဖြစ်သော ထိုလူရွယ် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်ုပ်က လမ်းဘေးသို့ ကပ်ပေးရင်း သူ့မျက်နှာကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိရာ ကျောက်ပေါက်မာ သဲ့သဲ့နှင့် ထိုလူ၏မျက်နှာကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားတော့၏။

“ဟာ . . . ဒီ ဒီလူဟာ ဟိုမှန်ကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူပါ လား”

ဟုတ်ပါသည်။ မှန်ကြီးထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရသော ပုံရိပ်တို့တွင်

ကုလားဆင်မိန်းမချောလေးကို ဓားမြှောင်ဖြင့် လိုက်ထိုးနေသူမှာ ယခုတွေ့ရသည့်လူနှင့် လွန်စွာတူနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရတော့သည်။

ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီးနောက် စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်ဖြင့် လမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်သွားပါတော့၏။

“အင်း... ဒီလမ်းကလေးနဲ့ ဒီလူ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီ လမ်းလေးထဲ မကြာခင်တစ်ညမှာ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူ တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းကို စိတ်မသက်သာစွာ မှုတ် ထုတ်ပြီးနောက် မြေလမ်းကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ထိရမဟာတို့၏ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့သို့အရောက်တွင် ဝဲဘက်ခြံ အင်္ဂတေတိုင်မှ ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုဆွဲလိုက်ရာ ခဏ အကြော၌ ဒွေးဒဟမဟာက တံခါးလာဖွင့်ပေးလေသည်။

ထိုညက ညစာစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မြေလမ်း ကလေးကို သတိရကာ စိတ်ဝန်မငြိမ် ဖြစ်နေမိတော့၏။

“အင်း... ဟိုမှန်ကြီးထဲက ပုံခိုင်တွေအတိုင်း ဟိုကောင် မလေး ဓားနဲ့လိုက်အထိုးခံရရင်တော့ ဒုက္ခပဲ...။

ဒီအရပ်ဒေသက ငှါအတွက် ဒေသစိမ်းဖြစ်နေတော့

ခုလို ညဘက်ကြီးမှာ အဲဒီလမ်းကလေးထဲက သွားစောင့်ကြည့် ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး...။

ဒီခြံကြီးထဲက ညဘက်ထွက်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ ထိရ မဟာကလည်း ထွက်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကိုလည်း မှန်ကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောလို့မရဘူး။ အင်း... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

ညသည် တဖြည်းဖြည်းနက်လာပြီး လရောင်က ဖွေး ထင်းစပြုလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းဆောင်ကြီးထဲရှိ ဆက်တီခုံ တစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ ပြတင်းဝမှတွေ့နေရသည့် ညဉ့်ရှုခင်းကို ငေး ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောကိုသာ အခါခါချလျက် ရှိတော့သည်။

ထိရမဟာကမူ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆက်တီခုံ တွင် ကျောမှီထိုင်ရင်း ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီးကို တမျှပြီးမျှပြီး ဖွာလျက်ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ည ၉ နာရီထိုးလှသည်အခါမှာမူ သတ္တဝါ အပေါင်း ကျန်းမာချမ်းသာ ဘေးကင်းကြပါစေဟုသာ စိတ်ဝယ် ဆုတောင်းရင်း ထိုင်ရာမှထလျက် အိပ်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါ တော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ကြမ္မာဆိုးကြုံသူလေး

ညက အတွေးတို့လွန်ကာ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် နောက်နေ့နံနက်တွင် နေအတော်မြင့်မှ နိုးထလာ တော့၏။

မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်တွင် ထိရမဟာသည် စားပွဲ၌ထိုင်ရင်း လက်ဖက် ရည်သောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လာဗျာ ဆရာအဂ္ဂ... ညက အိပ်ရာအပြောင်းအလဲမို့ အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်၊ ကဲ... လက်ဖက်ရည် ကြိုက်သ လောက် ထည့်သောက်ဗျာ၊ ဒွေးဒဟက လက်ဖက်ခြောက်ကို အသေအချာ နှပ်ပြီးဖျော်ထားတာဗျ၊ ဒီမှာ ကိတ်မုန့်ခြောက်တွေ

လည်းစား၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ Breakfast ကတော့ ဒါပဲဗျာ၊ ဖြစ်ရဲ့နော်”

ဟု ပြုံးချိုစွာ လောကွတ်စကားဆိုလေ၏။

ဤနေ့တွင် ယမနေ့တို့၏ အန္တရာယ်ကျရောက်လာမည့် ဟု ကျွန်ုပ်ပြောထားသော်လည်း ထိရမဟာ၏အသွင်က စိုးရိမ် ပူပန်မှု ယမန်နေ့ကထက် လျော့ကာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်နေသဖြင့် ထူးခြားနေသလိုပင်။

“အိုင်ဆေး... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒီနေ့ စိတ်လက် ပိုလန်းဆန်းနေသလိုပါလားဗျ”

သူက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး ပြုံးကာ ပြောသည်။

“အေးဗျာ... ဆရာအဂ္ဂက ဒီနေ့ညမှာ ယမနေ့တို့ အန္တရာယ် လာပြုနိုင်တယ်လို့ ဟောချက်ထုတ်ထားပေမယ့် ဒီ ကောင်တွေ ဒီနေ့တော့ လာပြီးလှုပ်ရှားနိုင်မယ် မထင်လို့ စိုးရိမ် ပူပန်မှု လျော့နေတာဗျ”

“အလို... ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျားက ဒီလိုပြောနိုင် တာလဲဗျ”

“ဒီအိမ်ကနေ လေးငါးခြုံကျော်ရဲ့အနောက်ဘက်တာ ချည်မျှင်စက် လမ်းကြားထဲမှာ ညက လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ဖူး ဒါ

ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပုလိပ်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေတယ်လေဗျာ၊ ဒီလိုအနေအထားမျိုးမှာ ယမနေတို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားနိုင်မှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို လူသတ်မှုဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူ့အသတ်ခံရတာလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်မှာ လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးပင် လွတ်ကျမတတ် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ကမူးရှူးထိုး မေးလိုက်မိတော့၏။

“မေးခွန်းတွေက များလှသည်လား ဆရာအဂ္ဂရဲ့၊ ဒီလို ဒီလို ကျုပ်ပြောပြမယ် ... ဒီမနက်စောစောမှာ ဒွေးဒဟမဟာက သယ်န်းကျွန်းချေးသွားပြီး တစ်ပတ်စာ ရိက္ခာခြောက်တွေ သွားဝယ်တယ်။ အဲဒီလိုလို စသွားကတည်းက ဒီအိမ်ရှေ့က လမ်းမကြီးမှာ ပုလိပ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာကိုတွေ့ပြီး လူတွေ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုရပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးပြောနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက မစပ်စုတတ်တော့ ဘာမှန်းမသိခဲ့ရဘူးတဲ့၊

အဲ ... ဈေးထဲရောက်မှ သူဝယ်နေကျ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်နဲ့ အခြားဈေးဝယ်သူတွေ အပြန်အလှန်ပြောသံကြားရတာက ဟောဒီခြံရဲ့ ဟိုဘက်လေးငါးခြောက်ခြံကျော်မှာ ကုလားသူဌေး

တစ်ဦးပိုင်တဲ့ ချည်မျှင်စက်ကိုသွားတဲ့ မြေလမ်းကလေးရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းကလေးကို ရပ်ကွက်ထဲကနေ ချည်မျှင်စက်မှာ အလုပ်သွားဆင်းတဲ့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စက်ရုံဝင်းက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ နေသူတွေပဲ အသုံးပြုကြလို့ လမ်းကလေးက မနက်ပိုင်း အလုပ်သွားချိန်၊ ဈေးသွားချိန်နဲ့ ညနေပိုင်း အလုပ်ဆင်းချိန်လောက်ပဲ လူသွားလူလာရှိပြီး ကျန်တဲ့အချိန်ဆို လူသူတအားပြတ်လပ်တယ်။ ညဘက်ဆို ကုလားသရဲ ခြောက်လို့ဆိုပြီး တော်ရုံလူတွေ မသွားရဲကြဘူး။ ဂန်ဂျာကုလားကြီးတစ်ယောက် အားပြတ်ပြီး အဲဒီလမ်းမှာတင် လဲကျသေဖူးလို့ ကုလားသရဲ ခြောက်တယ်ဆိုပြီး သတင်းဖြစ်နေခဲ့တာကြာပြီ ...။

အဲ ... မနေ့ည (၁၀) နာရီကျော်လောက်မှာတော့ စက်ရုံအလုပ်သမားတန်းလျားမှာနေတဲ့ မိသားစုထဲက စန္ဒီဆိုတဲ့ အပျိုမလေးကို ခဲအိုလုပ်သူ ချန္ဒရာက မူးမူးနဲ့ အမေ့ကြံဖို့ ကြိုးစားသတဲ့၊ စန္ဒီရဲ့အစ်မက ဂျပခါနာဆေးရုံမှာ ကလေးမွေးဖို့ ဆေးရုံတက်နေရလေတော့ သူ့ယောက်ျား ချန္ဒရာ ဆေးရုံမှာ သွားစောင့်နေတယ်ဆိုပြီး စန္ဒီက အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေတာတဲ့ ...။

အဲ ... ည ၁၀ နာရီကျော်လောက်မှာတော့ ချန္ဒရာ့ ယာအရက်တွေမူးပြီး ပြန်လာရာက အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့

နို့လေးတို့ အမေ့ကြံဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုပဲ ...။

အဲဒီကောင်က ဓားမြှောင်နဲ့ထောက် ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကြတာဆိုတော့ ကောင်မလေးက ပထမ မအော်ဝံ့ဘူး။ နောက်မှ အလစ်အငိုက်မှာ ချန္တရာရဲ့ခေါင်းကို ဒန်ခွက်နဲ့ထုရိုက်ပြီး စန္ဒီဟာ အိမ်ပေါ်က ခုန်ချပြေးသတဲ့ ...။

ပြေးရင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အကြောင်းစုံသိရတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ချန္တရာက အဲဒီစက်ရုံဝင်းထဲမှာ နာမည်ကျော်လူမိုက်မို့ ဘယ်သူမှ ရုတ်တရက် မထွက်ဝံ့ကြဘူးတဲ့ ...။

အဲဒီမှာ ကောင်မလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အကူအညီမရ တော့ ခြေဦးတည်ရာ စွတ်ပြေးရာက မြေလမ်းကြားလေးအတိုင်း ပြေးမိရော့ လမ်းအလယ်လောက်ကျတော့ နောက်က လိုက်လာ တဲ့ ချန္တရာက မိလာပြီး ဓားမြှောင်နဲ့ထိုးသတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်တဲ့

ကောင်မလေးဟာ ရင်ဝမှာ ဓားမြှောင်တန်းလန်းနဲ့ သေ နေတယ်။ ကျောကုန်းမှာ တစ်ချက်အထိုးခံထားရတယ်။ ည ကတည်းက နောက်ကလိုက်လာတဲ့ လူအုပ်က အလောင်းကို တွေ့ပြီး သယ်နိုးကျွန်းဂါတ်ကို အကြောင်းကြားခဲ့တာတဲ့။ ချန္တရာ ကတော့ ထွက်ပြေးနေလို့ ပုလိပ်တွေ ဖိုက်ဖိပ်တိုက်ရှာနေကြတယ် ဆရာအဂ္ဂရဲ့”

ထိရမဟာဇာဓိကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် နှုတ်မှ ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကလေးမရယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ရင်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ် သွားရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှန်ကြီးထဲမှာ မြင်ခဲ့ရလေသော အဖြစ်အပျက် တို့သည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်လာပါလားဟု တွေးမိကာ ကြက်သီး မွေးညင်းပင် ထသွားရလေသည်။

စန္ဒီဆိုသောမိန်းကလေး၏ ဖြစ်လတ္တံ့သော ကံကြမ္မာဆိုး ကို ကြိုတင်သိလျက် မတားဆီး၊ မကူညီလိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ပြင်းစွာဖြစ်သွားရလေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လတ္တံ့သော အတိတ် ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးတို့ကို မြင်နိုင်သည့် ဂန္ထိရဆန်ဆန် မှန်ချပ်ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ထိတွေ့သုံးစွဲခွင့်ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးမိကာ ကျွန်ုပ်မှာ အပျော်ကြီးပျော်လျက် ရှိတော့၏။

“အင်း ... ဗေဒင်ထက်တောင် မှန်နိုင်တဲ့ ဒီဗွစက္က မှော်မျက်လုံးကို ရလိုက်သလိုပါလား။ ဒီလိုမျိုး အခွင့်အရေးရဖို့ဆို တာ မလွယ်ဘူး။ ဆယ်သက်မှာ တစ်ခါရဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည်ကား စန္ဒီဆိုသော ကုလားမချောချောလေး အသတ်ခံရခြင်းအတွက် ယူကျုံးမရ ကြေကွဲခြင်းဖြစ်ရလေလို လွန်

စွာ ထူးဆန်း အစွမ်းထက်လှသည့် ဂန္ထိရမန်ချပ်ကြီးကို တွေ့ရှိနေခြင်းအတွက် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိပါတော့သတည်း။

လမ်းထဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲတွင် လူသတ်တရားခံ ချန္တရာကို မမိသေးသဖြင့် ပုလိပ်တို့ ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိရာ ယမနေတို့ ဤနေရာသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း လာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တစ်ထစ်ချ စိတ်ချယုံကြည်သွားသည့် ထိရမဟာက သူ့တပည့် အောင်ကျော်၊ စံမွှေးနှင့် သာဘင်တို့ကို ယနေ့မလာသေးလျှင်ရကြောင်း၊ သန်ဘက်ခါမှလာရန် ဒွေးဒဟမဟာအား ဖုန်းဆက်ပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဖုန်းဆက်ရန် အိမ်ပေါ်မှ ဒွေးဒဟမဟာ ဆင်းသွားသည်တွင် ထိရမဟာသည် ကျွန်ုပ်ကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျားရဲ့ဗေဒင်ပညာကို မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာအဂ္ဂ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်က ယမနေတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လာပြီးမလှုပ်ရှားနိုင်သေးဘူးလို့ ပြဆိုနေတယ်ဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ဗေဒင်ပညာနဲ့ ထပ်ကြည့်ပေးပါဦးဗျာ၊ ပိုသေချာသွားအောင်ပေါ့ ... ဟဲဟဲဟဲ”

ထိရမဟာက ရယ်သွမ်းသွေးပြောရင်း တောင်းဆိုမှုပြုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂုဏ်နည်းဖြင့် ဆန်းစစ်ရန် စားပွဲပုလေးအပေါ်ရှိ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်အပေါ်တွင် ခဲတံအဟောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် အခါတိုင်ထူရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“ကျုပ်ကိုလည်း ပြပါဦးဗျာ ... ဗဟုသုတအဖြစ်ပေါ့”

ဟု ထိရမဟာက လိုလိုချင်ချင် တောင်းဆိုလာရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကို လက်တွေ့ပြသပေးရတော့၏။

“အင်း ဒီလိုဗျာ ... ကျုပ်တို့ဗေဒင်ဆရာဆိုတာက ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာရှိလို့ မေးလာသူရှိရင် သူမေးလာတဲ့အချိန်ပေါ် မူတည်ပြီး အင်္ဂုဏ်အခါတိုင်ကို ထူပြီးဟောရသဗျာ၊ အဲဒီလိုအခါတိုင်ထူရာမှာ ရှေးဆရာကြီးများကတော့ သူ့ရုဇူ၊ စန္ဒြော၊ သောရီဆိုပြီး ထူကြတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဗေဒင်ဂုဏ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ထွင်ထားခဲ့တဲ့ အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့များစီးဆိုတဲ့ လင်္ကာနဲ့ပဲ အခါတိုင်ကိုထူတယ်ဗျာ”

အုန်းက	၁	တနင်္ဂနွေ
သီးက	၆	သောကြာ
လှည်းက	၄	ဗုဒ္ဓဟူး
ကြီးက	၂	တနင်္လာ
တို့က	၀/၇	စနေ

များက	၅	ကြာသပတေး
စီးက	၃	အင်္ဂါ

“မေးလာတဲ့နေ့က ဒီနေ့ စနေနေ့၊ ဒီတော့ စနေ ၀/၇ ကို ဟောဒီအချိန်ယောက်ကွက်နဲ့ ပထမအချိန် ၆ နာရီကနေ ၇ နာရီခွဲကြားမှာ စချပြီး အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့များစီးလင်္ကာအရ အချိန်ကွက်တွေထဲမှာ သက်ဆိုင်ရာ ဂဏန်းတွေ ထည့်ရတယ်”

တစ်ချိန်ကို တစ်နာရီခွဲနှုန်းနဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို ၈-ချိန် ပိုင်းထားတယ်ဗျ။

“အဲဒီအချိန်ယောက်အရ ခင်ဗျားမေးခွန်းမေးလာတဲ့အချိန် က အခု ဆယ်နာရီလေးဆယ်ငါးမိနစ်ဆိုတော့ အုန်းဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေအချိန် ၁၀ နာရီခွဲနဲ့ ၁၂ နာရီကြားမဟုတ်လား...။

ဒီတော့ အဲဒီ ၁ တနင်္ဂနွေကို အချာဆိုတဲ့အလယ်မှာ ထားပြီး အင်္ဂါတိုင်ကို အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ စီး လင်္ကာအတိုင်း အချာရဲ့အထက်တစ်လုံး အောက်တစ်လုံး ဂဏန်းတွေ ချလိုက်ရုံပဲဗျ”

၅	...	များ
၂	...	ကြီး
၆	...	သီး
၁	...	အုန်း
၄	...	လှည်း
၀	...	တို့
၃	...	စီး

ထိရမဟာက ကျွန်ုပ်တို့ပြုလိုက်သော အခါတိုင်တို စိတ် ဝင်စားစွာ ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“အဲဒီလို အခါတိုင်တိုလို့ပြောဆိုတာနဲ့ ပြဿနာရဲ့အဖြေ ကို ရှာလို့ရပြီ၊ မေးလာသူရဲ့ အနာဂတ်ကိုဟောလိုချင်သေး ဗျား...။

ဒီတော့ ခင်ဗျားမေးတဲ့မေးခွန်းက ဒီနေ့ အန္တရာယ် ရန်ရှိနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမဟုတ်လား၊ ကဲကြည့်... ကျွန် ကောက်ချက်ဆွဲပြမယ်”

အနာဂတ်ည

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ထိရမဟာ တို့သည် ညဉ့်ခန်းမကြီးထဲတွင် ထိုင်ကာ သူက ဒန်းဟေးလ်ဆေး တံကြီးကို ခဲလျက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ကရေဗင်အေ စီးက ရက်ကို ဖွာလျက်လည်းကောင်း ထမင်းလုံးစီရင်း အတွေးကိုယ်စီ ဖြင့် ငြိမ်နေမိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အင်္ဂုဗ္ဗပညာကို ယုံကြည် လက်ခံမှုအပြည့် မရှိသေးသည့် ထိရမဟာကြောင့် စိတ်ထဲတွင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

အမှန်တကယ်မှာမူ လူရွတ်ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် ထိရမဟာသည် လက်တွေ့မကြုံလျှင် ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလှသည်

အပြင် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ဗေဒင်ပညာရပ်ကို လက်ခံယုံကြည်သူ မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ယခုအခါ ဇာတိဒေသကချင်ပြည်နယ်သို့ အပြီး တိုင်ပြန်သွားပြီဖြစ်သည့် သူ၏တပည့် လူပုကလေးမောဂ္ဂလိအား ဗေဒင်ပညာဖြင့် တွက်ချက်ယတြာပေးကာ မမှန်မကန်စွဲစွဲထား သောအမှုမှ လွတ်အောင်ကြံဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကို သိသွားရာမှ ဤပညာရပ်ကို လက်တွေ့အနီးကပ် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ငွေကုန် ကြေးကျခံပြီး ကျွန်ုပ်အား ငှားရမ်းထားခြင်းဖြစ်ပုံရလေ၏။

သူသည် ဗေဒင်ပညာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်အားကိုးခြင်း မရှိသေးသဖြင့်သာ ယမနေတို့၏ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ရန် ယတြာ မပြုလုပ်ခိုင်းသေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိသည်။

ယမနေတို့ထံမှ မနေ့က ကျွန်ုပ်ကြားသိခဲ့ရသည့် အချက် ကြောင့်ရော အင်္ဂုဗ္ဗပညာအရ တွက်ချက်မှုအရရော ယနေ့ည မှာပင် ယမနေတို့၏အန္တရာယ်ကျရောက်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိနေသော်လည်း ထိရမဟာကမူ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆထား လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မခံချိုမခံသာဖြစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလိုက်မိသည်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရတော့၏။

ယင်းမှာ စတုခန်းထဲမှ ဂန္ဓိရမှန်ကြီးထဲ၌ နောင်လာ

လတ္တံ့သော အနာဂတ်ကိုကြည့်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုခု ရန်အန္တရာယ်ဖြစ်လာမဖြစ်လာ ဆိုတာကို ဂန္ထိရမုန်ကြီးထဲမှာ ကြည့်စမ်းမယ်”

ဆေးတစ်ဆုံကုန်သည်တွင် ထိရမဟာသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တစ်ရေးတစ်မောအိပ်စမ်းမယ်ဗျာဟု ဆိုကာ သူ၏အိပ်ခန်း ထဲ ဝင်သွားလေလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း စတိုခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့မိပါတော့၏။

ဒွေးဒဟမဟာသည် ခြံထဲတွင် ထင်းပေါက်နေသဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လူသံ သူသံ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိချေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စတိုခန်းတံခါးမှ သော့ကိုဖွင့်ပြီး စတိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်များကို လိုက်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စတိုခန်း၏တံခါးကိုပိတ်ကာ အတွင်းမှ ချက်ထိုးလိုက်တော့သည်။

မှန်ကြီးရှေ့တွင် ကာထားခဲ့သည့် သုံးထပ်သားချပ်ကြီး ကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင်မူ ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီး၏ရှေ့၌ရပ်ကာ မှန်ထဲမှ မိမိပုံရိပ်အား စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်နေလိုက်မိတော့၏။

အိမ်ကြီး၏အရှေ့ဆောင်မှ နာရီသံတစ်ချက်ချက်ကိုသာ သဲ့သဲ့ကြားနေရပြီး အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက် ရှိလေသည်။

ရံဖန်ရံခါ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံက အလန့်တကြား ထွက်ပေါ်လာတတ်ပြီး ခြံထဲမှ ကျီးအာသံတို့က ပြတင်းဝမှ တစ်ခါတစ်ရံ ပြေးဝင်လာလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြည့်လင်သောမှန်ချပ်ကြီးအား စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်နေရာ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာမှာပင် မှန်၏မျက်နှာပြင် သည် တရိပ်ရိပ်ဖြင့် လှိုင်းထလာပြီး ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်မှာ ဝေဝါးစပြု လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မှန်ကြီး၏ ညှို့ယူခြင်းခံရလေသလားမသိ။ ခီဝေဝေ ကြောင်စိစီဖြင့် ခံစားလာရပြီး ဦးခေါင်းက တရိပ်ရိပ် မူးလာတော့၏။

ခဏအကြာမှာပင် မှန်ထဲမှ မူလပုံရိပ်တို့သည် ပျောက် ကွယ်သွားပြီး အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ ပုံရိပ်ကို တွေ့လာရလေသည်။

ညအမှောင်ထဲတွင် လရောင်က တစ်စတစ်စ ဖွေးထင်း လာကာ အိမ်ကြီး၏ပုံရိပ်က ပီပြင်သည်ထက် ပီပြင်လာတော့၏။

“ဟာ ... ဒါ ဒါ ဒီအိမ်ကြီးပါလား”

သို့သော် အိမ်ပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် အာရုံကိုပိုမို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်၏ရှေ့မှ မြင်ရပုံမဟုတ်ဘဲ အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်မှတွေ့နေရပုံဖြစ်ကြောင်း သတိထားလာမိတော့သည်။

အိမ်ကြီးကို အဝေးမှလှမ်းတွေ့နေရခြင်းဖြစ်ပြီး

လူ့သိဝယ် အုတ်တံတိုင်းကြီးကို မြင်နေရလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ယင်းမြင်ကွင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်တွင် ခဏအကြာ၌ လူရိပ်သုံးလေးခုသည် အုတ်တံတိုင်းအား ကျော်တက်နေကြသည်ကို တွေ့လာရတော့သည်။

ပုံရိပ်တို့က ပီပြင်လိုက်၊ မှုန်ဝါးလိုက်ဖြစ်နေပြီး ခဏအကြာမှာပင် လူရိပ်တို့သည် ခြံကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ထိုလူရိပ်မည်းမည်းတို့သည် မှောင်ပိန်းနေသော ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး၏အောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခဏအကြာမှာပင် အိမ်ကြီးဆီမှ တိုက်သံ၊ ခိုက်သံ၊ ထိုးသံခုတ်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာကာ မကြာမီမှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် အိမ်အောက်အမှောင်ထဲမှ လရောင်လဲ့လဲ့ ကျရောက်နေရာ ဒေသီးဒေယိုင်ဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့သော် မျက်နှာပေါ်တွင် မှောင်ရိပ်ကျနေသဖြင့် ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်ကို မမြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူမည်သူဖြစ်သနည်းဟု သိချင်စောဖြင့် အာရုံ ပိုမိုစူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်ရာ ကြည့်နေရင်းမြင်ကွင်းက မှုန်ဝါးလာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်စိစီဖြင့် ဆက်လက်ငေးကြည့်နေရာ မှန်သားပြင်သည် ဖြူငွေ့များ ယှက်သန်းသည့်နယ်၊ မှုန်ဝါးသည်

ထက် မှုန်ဝါးလာပြီး နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့ရသော ပုံရိပ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားလျက် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်သွင်သည်သာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ပေါ်ထင်လာပါတော့သည်။

ဂန္ထီရမှန်ကြီး မူလပုဂ္ဂိုလ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်ငေးငေးဖြင့် မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်ရှိရာမှ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသည်တွင် သတိပြန်ဝင်လာပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိပါတော့၏။

“အင်း . . . ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ယမနေတို့ဟာ ဒီည ကျိန်းသေ ဒုက္ခလာပေးတော့မှာပဲ၊ ထိရမဟာတို့က ယမနေတို့ မလာနိုင်ဘူးလို့ ယူဆပြီး ပေါ့ဆဆ နေချင်နေပါစေ၊ ငါကတော့ လာမယ့်ဘေးအန္တရာယ်အတွက် အကာအကွယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမှာပဲ”

ထို့နောက် မှန်ချပ်ကြီးကို သုံးထပ်သားပြားကြီးဖြင့် ပြန်ကာလိုက်ပြီး စတိုခန်းထောင့်ရှိ ထီးစုတ်တစ်လက်အား ယူကာ စတိုခန်းသော့ကိုခတ်လျက် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းဆီ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ညနေစောင်းတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ထီးစုတ်ကိုကိုင်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။

ယနေ့နံနက်ပိုင်းက တွက်ထားသည့် အင်္ဂါဂဏန်းအရ ဘေးအန္တရာယ်များ ပြေပျောက်စေရန်၊ ကံအညံ့များ ပြေပျောက် စေရန်နှင့် ရန်ဟူသမျှကို နိုင်နင်းဖယ်ဖျောက်နိုင်စေရန် မကောင်း သည့် အဆိုးနေရာတို့၌ရှိသော နေ့နံတို့ကို စွန့်ပစ်ခြင်းဖြင့် ယတြာချေရန် ကျွန်ုပ် ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မြဲကြီး၏လက်ျာဘက် အနောက် တောင်ထောင့်ဆီ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် သီးနှံခင်းအချို့ကို ရှောင်ရှားကာ ခြံထောင့်ဆီ သွားရောက်ပြီး ...

“ငါ၏အညံ့များ။ ဤအိမ်ကြီးအတွင်းနေထိုင်သူအားလုံး ၏အညံ့များ ပျောက်စေ၊ ယင်းအညံ့အားလုံး ဤထီးစုတ်နှင့် အတူပါသွားပြီ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း ထီးစုတ်ကို မြဲအပြင်ဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ယင်းနောက် အိမ်ကြီးဘက်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လျှောက်လာ သည်တွင် အိမ်ကြီး၏ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ထိရမဟာ စောင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပြီး ညှော်ခန်းဆောင်ကြီးထဲ ဝင် လိုက်သည်နှင့် ထိရမဟာက ကျွန်ုပ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် ကာ မေးတော့သည်။

“ဆရာအဂ္ဂ ... ခင်ဗျား စောစောက မြဲအပြင်ဘက် လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ထီးတစ်လက်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ထီးစုတ်ပါဗျာ”

“ဘာကိစ္စ လွှင့်ပစ်ရတာလဲဗျ”

သူက ကျွန်ုပ်ကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးသည်မို့ ကျွန်ုပ်ကပြုံးကာ ...

“ယတြာချေတာဗျာ၊ ယတြာချေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်လိုယတြာချေတာလဲဗျ”

“ကဲ ... ထိုင်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ရှင်းပြပါ ဝေ”

ကျွန်ုပ် လေသံအေးအေးဖြင့်ပြောကာ ဆက်တီခုံတစ်လုံး တွင် ထိုင်လိုက်ရာ သူလည်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ခုံတွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို သံသယအကြည့်ဖြင့် ကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။

“ဒီလိုဗျ ... ကျုပ်ရဲ့ပညာအရပြောရရင် ဒီနေ့ညမှာ ထမနေတို့ဟာ ဒီအိမ်ကိုလာပြီး ကျိန်းသေပြဿနာရှာတော့မှာ

ဗျ၊ ဒါကို ခင်ဗျားက မယုံမကြည် ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားမယုံပေမယ့် ကျုပ်က ကျုပ်ပညာကို ကျုပ်ယုံတယ်၊ ဒီတော့ အန္တရာယ် ကင်းရန်ရှင်းစေဖို့ ယတြာလုပ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အတိတ်က အကုသိုလ်ကံကြီးမားပြီး အန္တရာယ်ဟာ မလွှဲမရှောင်သာဘဲ ကျရောက်လာရင်လည်း ထိထိခိုက်ခိုက်မဖြစ်အောင် အဆိုးပေါ့အောင် အသက်အန္တရာယ်က လွတ်အောင် ကြိုလာတဲ့ရန်ကို ချေဖျက်နိုင်အောင် ယတြာချေရတာပဲဗျ”

“ဘယ်လို ယတြာချေတာလဲဗျ”

“အလွယ်ဆုံး ယတြာပဲဗျာ၊ စတုရန်းထဲမှာတွေ့ရတဲ့ ထီးစုတ်တစ်လက်ကို ခြံအပြင်ဘက်လွှင့်ပစ်လိုက်တာပဲဗျ”

“ဟင် ... ခင်ဗျားယတြာက အတော် ပစ်စလက်ခတ်နိုင်တဲ့ ယတြာပါလား၊ အဲဒီလို ပေါ့တန်တန်ယတြာချေတာနဲ့ပဲ အသက်အန္တရာယ်က လွတ်နိုင်မှာတဲ့လားဗျာ”

ထိရမဟာ၏လေသံနှင့် စကားက ကျွန်ုပ်ချေသော ယတြာအပေါ် အထင်သေးယုံမက ကျွန်ုပ်၏ပညာကိုပါ ဇော်ကားရာ ရောက်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က စိတ်မဆိုးဘဲ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံကိုယူကာ သူနားလည်သဘောပေါက်စေရန် ကြိုးစားရှင်းရတော့သည်။

“ဒီလိုဗျ ကိုထိမရရဲ့ ... ယတြာချေတယ်ဆိုတာ သူ့

ဓာတ်နဲ့လူ မိနေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားပဲ ယတြာချေချေ ... ယတြာမမှန်ရင်၊ ဓာတ်မမိရင်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယတြာမှားနေရင် ဘယ်လို အကျိုးဖလမှ မရဘူးဗျ၊ ယတြာစွမ်းတယ်၊ မစွမ်းဘူးဆိုတာ ယတြာကို တခမ်းတနားချေတာ၊ မချေတာနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ယတြာစွမ်းဖို့ရာအတွက် ယတြာချေခိုင်းတဲ့ဆရာကိုယ်တိုင်က ယတြာပေးတဲ့အချိန်မှာ ကံဇာတာခြင်မားနေဖို့လိုတယ်၊ ပြီးတော့ ယတြာဟာ မှန်ဖို့လိုတယ်၊ ယတြာချေတဲ့လူကလည်း မိမိချေတဲ့ယတြာအပေါ်မှာ ယုံကြည်အားကိုးစိတ်ရှိဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှ ယတြာက စွမ်းတာဗျ၊ ဟိတ်မိတာ”

“ဪ ... ဒါဆို ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေ ပြည့်စုံရင် ယတြာဟူသမျှ စွမ်းပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“အရေးအကြီးဆုံးအချက်တစ်ချက် ကျန်သေးတယ်ဗျ”

“ဘာများလဲဆရာအဂ္ဂရဲ့”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေဖို့ပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ ... ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်သဘောမပေါက်ပါဘူး”

“ဒီလိုဗျာ ... ယတြာဘယ်လောက်ပဲချေချေ မိမိကိုယ်

တိုင် ကလည်း ဆင်ခြင်သတိရှိဖို့လိုတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဥပမာဗျာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ကံဇာတာဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းအရ သူတစ်ပါးနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒီလိုအခြေအနေမှာ ဗေဒင်ဆရာလုပ်သူက ခင်ဗျားဟာ သူတစ်ပါးနဲ့စကားများရန်ဖြစ် ကိန်းရှိတယ်လို့ ဟောလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီလူက “ဆရာရယ် အဲဒီလို ရန်သတ္တုမဖြစ်ရအောင် ယတြာလေးပေးပါ” လို့ တောင်းဆိုလာရော၊ ဆရာကလည်း ယတြာပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူဟာ ယတြာကိုတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်ချေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက စကားအပြောအဆို မဆင်ခြင်ဘဲ သူတစ်ပါးနဲ့ စကားပြောရင် ဝှစ်စကားတွေပြောမယ်၊ အတိုက်အခံ အငြင်းအခုန် တအားလုပ်မယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စိတ်မရှည်သည်းမခံဘဲ ရန်စကားပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ရန်ပွဲနဲ့ ကျိန်းသေတိုးမှာပဲ”

“ဟင် ... ယတြာချေလည်း ရန်ပွဲနဲ့ တိုးမှာပဲလား”

“တိုးမှာပဲဗျ၊ ယတြာ ဘယ်လိုပဲချေချေ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေဖို့လိုတယ်၊ ဒီကာလကနေ ဒီကာလအတွင်းမှာ စကားများရန်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုကာလတွေမှာ စကားပြောတာ ပိုဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ ရန်များမယ့်ကိစ္စတွေကို ဝရုပြုရှောင်သင့်တယ်၊ ရေဘေးကြိုနိုင်တယ်ဆိုရင် ရေလမ်းခရီးမသွားနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ မသွားမဖြစ် သွားရရင်တော့ ဘုရားဂုဏ်၊

တရားဂုဏ်၊ သံဃာ့ဂုဏ်လည်း မမေ့နဲ့၊ ယတြာလည်း ချေပြီးမှ သွားပေါ့ဗျာ၊ သတိလည်းထားပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအခါ မလွှဲမရှောင်သာစွာ ဘေးဒုက္ခနဲ့ ကြုံခဲ့ရင်တောင် သက်သာမှုရနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ဆရာဆရာကြီးဖြစ်တဲ့ ဗေဒဝိဇ္ဇာဆရာကြီး တစ်ဦးက မိန့်ကြားဖူးတယ်ဗျ၊ ယတြာတွေထဲမှာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေခြင်းယတြာဟာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ဗျ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့က ယမနေတို့ရဲ့ ရန်က ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ယတြာလည်း ချေသင့်သလို ဆင်ခြင်သတိနဲ့လည်း နေသင့်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ယတြာချေလိုက်တာပေါ့”

“အင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ယတြာကတော့ ပေါ့လွန်းတယ် ထင်တယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုမျိုး ယတြာချေရတာလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါလား”

“ကောင်းပါပြီ ကိုထိရမဟာ၊ ဒီလိုဗျ ... မနက်က အင်္ဂဝိဇ္ဇာအခါတိုင်ကိုပဲ ပြန်ထူကြည့်”

ကျွန်ုပ်ကပြောရင်း စာရွက်ပေါ်တွင် မနက်ပိုင်းက တူခဲ့သည့် အင်္ဂဝိဇ္ဇာတိုင်ကို အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ပြန်ထူလိုက်ပါသည်။

- ၅ - နဝင်း
- ၂ - လာဘ်
- ၆ - စုတ်
- ၁ - အလယ်ချာ
- ၄ - နာ
- ၀ - ခိုက်
- ၃ - ပျက်

“ကဲ ... ဒီအင်္ဂပိစ္ဆာတိုင်ရဲ့ ခိုက်နေရာမှာ စနေ “ဝ” ရှိနေတယ်။ စနေကို “ဂ” လို့ယူရသလို “ဝ” လို့လည်း ယူရတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ခိုက်မှာရှိတဲ့ တ-ထ-ဒ-စ-န စနေနံကို စွန့်ပစ်ပြီး ယတြာချေရမယ်လေ။ ဟော ... ပျက်နေရာမှာ စ-ဆ-ဇ-ဈ-ည အင်္ဂါနံ ၃ ရှိနေပြန်တော့ ခိုက်နံစနေနဲ့ ပျက်နံအင်္ဂါနှစ်ခုပေါင်း ထီးစုတ်ကိုစွန့်ပစ်လို့ ယတြာချေလိုက်ရတာပဲ ကိုထိရမဟာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

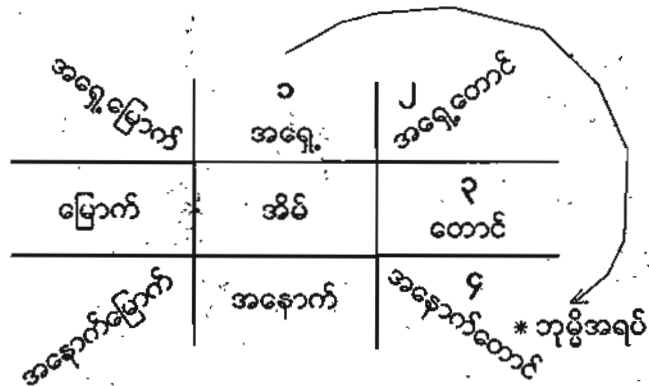
“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီလို အညံ့စွန့်တဲ့အခါမှာလည်း မိမိအိမ် မျက်နှာမူရာအရပ်ကနေ လက်ယာရစ်ရေတွက်လို့ လေးခုမြောက်အရပ်မှာ စွန့်ပစ်ပြီး ယတြာချေရတယ်ဗျ။ အဲဒီအရပ်ကို ဘုမ္မိအရပ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘုမ္မိအရပ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“အဲဒါဆို ဒီအိမ်ရဲ့ ဘုမ္မိအရပ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ထီးစုတ်ကို သွားစွန့်ပစ်လိုက်တဲ့အရပ်ပေါ့ဗျ။ ကဲ ... ခင်ဗျားအိမ်ရဲ့ ဘုမ္မိအရပ်တည်ရာကို ခွင်ဆွဲပြမယ်”
ကျွန်ုပ်က ယင်းသို့ပြောပြီး အောက်ဖော်ပြပါ အဋ္ဌလင်ခွင်ကို ဆွဲပြလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ရှင်းပြီလား။ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ဟာ အရှေ့နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ အရှေ့အရပ်ကနေ လက်ယာရစ်အတိုင်း လေးခုမြောက်အရပ်ဟာ အနောက်တောင်အရပ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အဲဒီအရပ်ဟာ ခင်ဗျားအိမ်

ရဲ့ ဘုမ္မိအရပ်ပဲပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် စောစောက ထီးစုတ်သွားစွန့်ပစ်တဲ့ အရပ်ဟာ ခင်ဗျားအိမ်ရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့်နေရာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားပြောပြမှ ရှင်းသွားတော့ တယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ယတြာချေပြီးပြီဆိုတော့ ယမနေ တို့ရဲ့ရန်ကို ပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟိုး ဆရာ... အိုင်ဆေးရဲ့ ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော ယတြာချေတာလည်း ချေတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်က ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နဲ့ လုံ့လစီရိယရှိရှိ နေထိုင်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်ဗျာ”

“ဒီတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဒီညကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်အတွက် ခုခံကာကွယ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားရမှာပဲဗျို့၊ သူတို့က ငမိုက်သားတွေဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုတင်မကဘူး ကျုပ်ကို ပါ သတ်သွားမှာ၊ ဒါကြောင့် အသက်ဉာဏ်စောင့်ဆိုသလို အကာအကွယ်တော့ လုပ်ထားရမှာပဲ”

ထိရမဟာ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု အရိပ်အယောင် များ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံး လိုက်ရှာပါသည်။

အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးရောက်ရုံလာခြင်း

တကယ့်တကယ် ယမနေကဲ့သို့ လူမိုက်ပဂေးကြီးတစ်ဦး နှင့် သူ့တပည့်လူမိုက်လူရိုင်းတို့၏ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာ ကွယ်ရန်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်ပေ။

အထူးသဖြင့် ဘဝတစ်သက်တာလုံး ရန်ပင်ကောင်း ကောင်းမဖြစ်ဖူးသော ကျွန်ုပ်အဖို့ လူမိုက်တို့၏ရန်ကို မည်သို့ကာ ကွယ်ရမှန်းမသိချေ။

ထိရမဟာမှာလည်း လေဖြန်းထားသဖြင့် လမ်းလျှောက် ရာတွင်ပင် ချိုင်းထောက်ကို အားပြုနေရသူဖြစ်၏။

ဒွေးဒဟမဟာကမူ သန်မာထွားကျိုင်းပြီး အသတ်အ ပုတ် ကျွမ်းကျင်သည်ဟု သိထားရ၏။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ဒွေးဒဟမဟာတစ်ဦးတည်းဖြင့် ယမနေတို့ လူခိုက်တစ်သိုက်၏ရန်ကို ကာကွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထိရမဟာ၏အားကိုးရသော တပည့်များဖြစ်ကြသည့် အောင်ကျော်၊ စံမွှေးနှင့်သာဘင်တို့ကို ယခုလို ညနေစောင်းကျ မှ ဖုန်းဆက်ခေါ်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့က အိမ်ထောင်ကိုယ်စီဖြင့် တစ်နေရာစီနေကြသူများဖြစ်ပြီး ညနေ စောင်းသည်နှင့် အိမ်မကပ်တော့ဘဲ ကဇော်ဆိုင်တကာ ရောက် ကာ မူးယစ်သောက်စားလေ့ရှိသဖြင့် ဖုန်းဆက်ခေါ်ရန် မဖြစ်နိုင် တော့ချေ။

ယခုကဲ့သို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရောင်းရင်း မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သော အိုးနှင့်ခွက်နှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးကို တမ်း တမိလေတော့၏။

“အင်း... အိုးနှင့်ခွက်နှင့်ဘိုးသူတော်ကြီးဟာ ဒီလို တိုက်ရေးခိုက်ရေးကိစ္စတို့ကျ အားကိုးရတယ်၊ သူက ဘဝတစ် လျှောက်လုံး နယ်တကာလှည့်ပြီး အတတ်မျိုးစုံတတ်တဲ့သူ၊ တရုတ်ပြည် ယူနန်နယ်က ရှောင်လှင်ကျောင်းမှာ ငါးနှစ်လောက် နေဖူးတယ်လို့ သူပြောဖူးတယ်၊ အဲဒီက ကွန်ဖူးအတတ်တွေ တတ်မြောက်လာတယ်တဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသာရှိရင် အားကိုးရ မှာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ပင်းသို့တွေ့ရင်း နေဝင်သည့်တိုင် အိမ်ပေါ် မှာပင် ခေါက်တံခွဲခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ အကြံထုတ်လျက်ရှိချေ ၏။

ထိရမဟာကမူ အိမ်ရှေ့လှေကားပေါက်နှင့်တည့်တည့်ရှိ သစ်သားလှုပ်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်ဆောင် သည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တစ်စစီဖြုတ်ကာ သန့်ရှင်းမှု ပြုလုပ်နေလေသည်။

သူ၏မျက်နှာက တည်ငြိမ်ဟန်ရှိသော်လည်း လက်တို့က မသိမသာ တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။ သူ့လက်တို့က လေဖြန်းထားသ ဖြင့် နဂိုကပင် မသိမသာ တုန်လေ့ရှိသည်ပဲ။ ခြောက်လုံးပြူး ကိုင်ကာ ပစ်ခတ်မည့်သူ့လက်တို့ကို အားကိုး၍ရနိုင်မည်မထင် ချေ။

ဒွေးဒဟမဟာကမူ ဓားရှည်ကို ဓားအိမ်နှင့်တကွ ကျော တွင် လွယ်ထားပြီး လုံရှည်တစ်ချောင်းကို လှေကားအတက်အ ဆင်းအပေါက်မှ ပုဏ္ဏားကွယ်၌ ထောင်ထားလေ၏။

ထိရမဟာအနေဖြင့် ခေါင်းမာသူပီပီ ဤနေ့အဖို့ ယမနေ တို့ ရန်လာမပြုနိုင်ဟု ယူဆသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ ကျိန်းသေပေါက် ဟောပြောချက်နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယတြာချေပုံတို့ကို ကြားသိ တွေ့မြင်ပြီး မလိုလည်းလိုလည်းသဘောဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ဘေး

ရန်ကာရန် စီစဉ်နေသလို သူညီကိုပါ အသင့်ပြင်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့် မှောင်စအတော်ပျိုးလာသည့်အခါမှာမူ အိမ်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ကွာဝေးသည့် ခြံတံခါးဆီမှ ခေါင်းလောင်းမြည်သံ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းဝတစ်ခုမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒွေးဒဟမဟာကမူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ခြံတံခါးဝဆီ မျောက်ဝဲကြီးတစ်ကောင်နယ် ကွတကွတလျှောက်လှမ်းသွားပါ၏။

သူသည် ခြံတံခါးအနီးတွင် အတန်ကြာရပ်ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာရာ ကျွန်ုပ်ရော ထိရမဟာပါ အိမ်တံခါးပေါက်ဝမှ ထွက်ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ဒွေးဒဟမဟာက လှေကားခုံအနီးတွင်ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်အော်ပြောလိုက်၏။

“ဘိုးသူတော်ကြီးတစ်ယောက်ဗျ၊ သူ့မိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဆရာ ဒီမှာရောက်နေတယ် မဟုတ်လားလို့ မေးနေတယ်”

ဒွေးဒဟမဟာ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ရေနစ်သူ ကောက်ရိုးတစ်မျှင် တွေ့သလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝါးဖောင်ကို တွေ့သည့်နယ် လွန်စွာဝမ်းသာသွားပြီး လှေကားမှ

ဒုန်းစိုင်းပြေးဆင်းသွားလိုက်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ် ခြံတံခါးဝအနီးသို့ ရောက်သွားသည်တွင် တံခါးဘေးနားမှ ချောင်းကြည့်ပေါက်ငယ်လေးကိုဖွင့်ကာ ခြံပြင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ခြံဝတွင် မားမားကြီးရပ်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်မိတ်ဆွေ အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးကို တွေ့ရတော့၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏နောက်နားသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဒွေးဒဟမဟာအား ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေဖြစ်သဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြောလိုက်ရာ သူက အိမ်ဘက်ဆီ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

အိမ်ကြီး၏ကပြင်တွင် ချိုင်းထောက်ကို အားပြုရပ်နေသော ထိရမဟာက ကျွန်ုပ်တို့ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း အခြေအနေကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် လက်ယာလက်မြောက်ပြလိုက်လေ၏။

ဤသည်မှာ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်းသိသော တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခြံတံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီး၏လက်ကို ပြေးဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ဘိုးသူတော်ကြီး ... ကျုပ်ရဲ့နောက် လိုက်လာတာ ထား လာ လာ ... ခြံထဲဝင်”

ဟူ၍ မေးရင်း ဆွဲခေါ်လိုက်ရလေ၏။

“အေးဗျာ ... ဒီနေ့နေ့လယ်မှာပဲ ကျုပ် တစ်ရေးအိပ်ရင်း အိပ်မက်မက်တယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မက်လို့လဲ ဘိုးသူတော်ကြီးရဲ့”

“ကိုရင်နဲ့ကျုပ် လမ်းလျှောက်သွားရင်း လမ်းမှာ မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီမြွေက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျော်သွားပြီးမှ ကိုရင်ကို လှည့်ကိုက်လိုက်တယ်”

“ရော ... ဘိုးသူတော်ကြီးရဲ့အိပ်မက်က မကောင်းပါလား”

“ဒါပေါ့ ... ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ မြွေလှည့်ကိုက်တယ်လို့ အိပ်မက်မက်ရင် တွေ့ကြုံရမယ့်ရန်ဟာ ကြီးကျယ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း ကိုရင်အတွက် စိတ်ပူပြီး လိုက်လာတာ”

အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးကား ကျွန်ုပ်အတွက် တကယ့်မိတ်ဆွေကောင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ မိတ်ဆွေတုတို့မည်သည် ဘေးအန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရပါက ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးတတ်ပြီး မိတ်ဆွေကောင်းကမူ အန္တရာယ်ကို အတူရင်ဆိုင်ရန် ဝန်မလေးတတ်ပေ။

“ဒါပေမဲ့ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့။ အဲဒီမြွေကို ကျုပ်က ပြန်ပြီး

တက်နင်းမိတယ်လို့ အိပ်မက်ဆက်မက်တယ်ဗျ။ အဲဒီလို မြွေကို နင်းမိတယ်လို့ အိပ်မက်မြင်မက်ရင် ရန်သူက ရန်မပြုနိုင်ဘူး။ ရန်ပြုလာရင်လည်း ကိုယ်က အဲဒီရန်ကို အောင်မြင်နိုင်မယ်လို့ ရှေးက အိပ်မက်တိတိတ္တံဆရာကြီးတွေက ဆိုသဗျ”

ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ ...

“အေးဗျာ ... ကျုပ်ရဲ့အင်္ဂုဏ်အာဇာနည်ပညာအရ တွက်စစ် ကြည့်တာကတော့ ဒီညမှာ နေ့မကူးဘဲ ယမနေတို့ရဲ့ရန်ရာမူ ခံရမယ်လို့ အဖြေထွက်နေတယ်ဗျ။ ဦးသူတော်ကြီးရောက်လာတာ ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ကိုအားရှိသွားတာပဲဗျာ။ ဒီညအဖို့ ကျုပ်နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အတူနေမယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက သူ့ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကို မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ နေချင်ပြီလားဗျာ။ ဒီခြံရံတွေက ကျုပ်ကို ခြံထဲမှာ နေခွင့်မပြုရင်လည်း ခြံပြင်ကနေ ထိုင်စောင့်ပြီး ကျုပ်မိတ်ဆွေအတွက် ရန်ဟူသမျှကို ရသရွေ့ ကာကွယ်မှာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ပခုံးကို အားယိုးတရ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ ...

“ဒါမှ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေအစစ်ဗျ၊ ကဲ လာ ... အိမ်ဆီ သွားရအောင်၊ ဒီအိမ်ရှင် ထိရမဟာက သဘောကောင်းပါ တယ်ဗျ၊ လူက လူရွတ်ကြီးဆိုပေမယ့် စဉ်းစားဉာဏ်ပြည့်ဝသူပါ။ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံထဲက လူတွေကို ရန်အန္တရာယ်တွေကနေ ကူညီကာ ကွယ်ပေးမယ့် ဦးသူတော်ကြီးကို သူက ကျေးဇူးတင်စွာ ကြိုဆိုမှာ ပါဗျ”

သို့ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်က အိုးနင်း ခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးအား ထိရမဟာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက် ပြီး ကျိန်းသေကြိုလာမည့် အန္တရာယ်၏ပမာဏနှင့် ဘိုးသူတော် ကြီးမှ ကူညီနိုင်မည့်အနေအထားတို့ကို ထိရမဟာ သဘော ပေါက်ရန် ရှင်းပြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ရှင်းပြချက်ဆုံးလေလျှင် ထိရမဟာက ခေါင်း ညိတ်ကာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အေးဗျာ ... ခုလို အရေးကြီးနေချိန်မှာ အားကိုး လောက်တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းကြီးတိုးလာတာ အားရစရာပါပဲ။ ကျုပ်က စိတ်သာရှိတာ ခန္ဓာကိုယ်က မဟန်တော့ဘူး။ ကျုပ် ဆရာအဂ္ဂကို ယုံတယ်၊ ဆရာအဂ္ဂကောင်းသလို စီစဉ်ပါ။ ဒွေးဒဟ ကိုလည်း ကျုပ်ပြောထားလိုက်ပါ့မယ် ... ဆရာအဂ္ဂရဲ့ ညွှန်ကြား ချက်အတိုင်း လုပ်လို့ အရေးကြီးတာက ယမနေတို့ရဲ့ရန်က

လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ ပါပဲဗျာ”
ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်အား အာဏာကုန်အပ်နှင်းလိုက်ပါ တော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ညတိုက်ဖွဲ့

လဆုတ်ညမို့ လခြမ်းကွေးက ညဉ့်ကောင်းကင်ယံတွင် မိုန်ဖျော့ဖျော့သာ လင်းလျက်ရှိ၏။

ကြယ်ကလေးတို့သည်ပင် မှုန်တိမှုန်၏။ ဆောင်းည လေအေးအေးက တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှ သက်ရင့်ပင်အချို့၏ ငိုက်ကျနေသော အကိုင်းအခက်တို့ တလှုပ်လှုပ် ယမ်းခါနေသည်မှာ ညည့်တစ္ဆေ တို့၏လက်များလားဟု ထင်မှတ်မှားရသည်။

မီးရထားသံလမ်းဘက်ဆီမှ ညဉ့် ၁၀ နာရီခွဲရထား၏ ဥဩသံရှည်ခွဲကာ ဖြတ်သန်းခတ်မောင်းသွားသံက ငိုက်မျှဉ်းစ ပြုသော ညဉ့်ဝန်းကျင်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည့်နှယ် ရှိတိ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး... ရန်သူတွေဟာ ခြံရှေ့ပိုင်းက မလာဘူးဗျ၊ ခြံနောက်ဘက်ကလာမှာ”

တစ်အိမ်လုံး အမှောင်ချထားပြီး ခြေတံရှည်အိမ်၏ အောက်ထဲ၌ ခြင်မှက်ကိုက်ခံကာ ကင်းပုန်းစပ်နေသည့် ကျွန်ုပ်က အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးအား ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်ရာ...

“မောင်ရင်က ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ၊ ဒီခြံကြီးရဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဆူးချုံတွေ တောထအောင် ရှိနေတဲ့ဟာ တော်ရုံလူဟာ အဲဒီဆူးချုံတွေရဲ့အကြား မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ လာပါ့မလား”

“ဦးသူတော်ကြီးရဲ့... ယမနေတို့က တော်ရုံလူတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ့်လူဆိုးလူမိုက်တွေ၊ သူတို့က ဆူးတွေ၊ ဓားတွေ၊ မြွေတွေ၊ နဂါးတွေ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့က ခြံနောက်ပိုင်းဘက်ပဲ ပိုဂရုပြုကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ဇွေးဒေဟမဟာက ခြံရှေ့ပိုင်းကို စောင့်ကြည့်နေပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးတို့က ခြံနောက်ပိုင်း၏ အာရုံစိုက်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိရမဟာသည် အိမ်ပေါ်မှာပင် သေနတ်တစ်လက်နှင့်

၁၇၆ ○ စိတ်အမှု

အတူ ရှိနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့က အိမ်အောက်မှောင်ရိပ်ထဲမှ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် စောင့်စားနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဒွေးဒဟမဟာက ဓားရှည်တစ်လက်ကို ဓားအိမ်နှင့်တကွ ကျော၌သိုင်းလွယ်ထားပြီး လက်ထဲတွင် လှံတို့ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့လှေကားခုံနံဘေး၌ မှောင်ရိပ်ခိုနေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဘိုးသူတော်ကြီးတို့ကမူ နောက်ဖေးဆောင်၏ အနီးမှ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ထိုင်နေကြကာ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ လက်ထဲ၌ တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုသာ အသင့်ကိုင်ထားလျက် အရေးကြိုက်ပစ်ခတ်ရန် အုတ်ခဲကျိုးများကို အနား၌ ယူထားလေ၏။

သက္ကံလတ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး သိုးမွေးခေါင်းစွပ် စွပ်ထားသည့်တိုင် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ခြင်၊ မှက်တို့က တရစပ်ကိုက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်ဖြင့် မနားတမ်း သပ်သပ်ချနေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏နံဘေးနှစ်တောင်ခန့်အကွာတွင် အညိုရောင်ခြုံထည်ကြီး ခြုံထားသည့် အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးမှာမူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ခြံနောက်ပိုင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံနီးလာသည်အခါ လေအေးတို့က တစ်ဖုံစိမ့် တိုက်လာပြီး ကြယ်ရောင်တို့က ပိုမိုလင်းလက်လာကာ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ မြည်သံတစ်စီက ခြံဝင်းကြီးအနံ့မှ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။

သည်စဉ်ခိုက်မှာပင် ခြံနောက်ဘက်အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ လူရိပ်မည်းမည်းတို့ ကျော်ခွတက်လာကြသည်ကို စတင်တွေ့ရတော့၏။

“လာပြီ”

ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်ကာ တိုးတိုးအုပ်အုပ် ပြောလိုက်ပြီး တုတ်ရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသင့်ကိုင်လျက် ခြုံထည်ကို ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာချလိုက်လေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာသာ အဖြူရောင်သင်းပိုင်ကို ပတ်ဝတ်ထားပြီး ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ ဗလာကျင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဤမျှ ချမ်းချမ်းစီးစီးတွင် ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော်လည်း သူသည် အအေးဒဏ်ကို မေ့လျော့နေဟန်ရှိပြီး ရန်သူတို့ကို ခုခံရန်သာ စိတ်ဇောသန်လျက်ရှိဟန်တူလေ၏။

သူက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ကိုယ်ကိုယ်မီးကာ ခပ်တိုးတိုး ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ ဒီအမှောင်ရိပ်ထဲ ဝင်လာတာကို စောင့်လိုက်၊ အနားရောက်တာနဲ့ သင်းတို့ရဲ့မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက် ဟုတ်ပြီလား”

“ကောင်းပြီ”

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိပ်မည်းမည်းလေးခုသည် အုတ်ထံတိုင်းထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး မြက်ပင်ရှည်များ၊ ချုံပုတ်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ အိမ်ကြီးအနီးသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်လာကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရင်း စောင့်ကြည့်နေစဉ် လူရိပ်မည်းတို့သည် သူတို့၏ကျောတွင် လွယ်ထားသည့်ဓားတို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ကြယ်ရောင်လဲ့လဲ့အောက်တွင် ဓားရောင်ဖွေးဖွေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသည်းအေးခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားတို့မှာ ငှက်ကြီးတောင်မဟုတ်ဘဲ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းတို့၏ ဓားနှင့် ဆင်ဆင်တူပုံရလေ၏။

သူတို့သည် ခြေသံလုံလုံဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ရှေ့သို့ တိုးလာကြချေပြီ။

‘ဝီး’

အိမ်ခေါင်မိုးအထက်ဆီမှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ အ

လန့်တကြား အော်မြည်သံအဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆုံးမှ လူရိပ်မည်းမည်း၏မျက်နှာကို သုံးထောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖွင့်ကာ ထိုးချလိုက်တော့၏။

“ဟာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် မျက်နှာအနီးကပ် အထိုးခံလိုက်ရရာ ထိုလူမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး လက်မောင်းတစ်ဖက်မြောက်လျက် မီးရောင်ကို ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးသည် တုတ်ရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ မှောင်ရိပ်ထဲမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်တော့၏။

‘ဖြောင်း’

အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ သူ၏ဖြူဖြူဝဝ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြေပေါ်မကျမီမှာပင် လက်ထဲမှ တုတ်အဖျားဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ မျက်နှာမီးအထိုးခံထားရသူမှာ တုတ်ချက်မိပြီး နံဘေးသို့ ယိုင်ထွက်သွားတော့သည်။

‘ဝိုး ဝိုး ဝိုး’

‘ဖြောင်း’

‘ဖြောင်း’

‘ဖြောင်း’

“အောင်မယ်လေးဗျ”

အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးကား တုတ်ရှည်ကိုမွှေကာ မွှေကာ ဆက်တိုက် အရိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ချလိုက်ရာ ထိုသူမှာ အောင်မယ်လေး၊ အဘေလေးအော်ပြီး မြေကြီးပေါ် ခွေကျသွားတော့၏။

ထိုစဉ် နောက်ထပ်လူတစ်ဦးက ဓားဖြင့် ပြေးပိုင်းပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က ထိုသူ၏မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထပ်ထိုးလိုက်ပြန်၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးက ထိုသူ၏ဓားချက်ကို တုတ်ဖြင့် ဆီးခံလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ လွှဲရိုက်ချလိုက်ရာ ...

“ဒေါင်”

“အား ရိုးရိုး”

ထိုသူ၏ခြေခွဲရိုးမှာ တုတ်စာမိသွားပြီး ထိုသူမှာ ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် ဘေးသို့ ကသောကမျော ရှောင်ထွက်လိုက်ရတော့၏။

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဘက်မှ တစ်ရိုက်ထိုး ပြေးဝင်လာရာ ကျွန်ုပ်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဒွေးဒဟမဟာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဒွေးဒဟမဟာသည် ဤအိမ်နောက်ဘက်မှ သတ်ပုတ်

တိုက်ခိုက်သံများကို ကြားရသဖြင့် ပြေးလာဟန်ရှိပြီး သူ၏သက်ထဲမှ လှဲဖြင့် တုတ်ချက်မိသူကို ထိုးချလိုက်တော့၏။

‘ဒေါင်’

ထိုသူကလည်း လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် လှဲကိုပင့်ခံလိုက်ပြီး နောက်သို့ ကပျာကသီ ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဒွေးဒဟမဟာက လှဲဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆက်တိုက် ထပ်ထိုးလိုက်ရာ ...

‘စွပ်’

‘စွပ်’

“အား”

‘အ’

ထိုသူ၏လက်မောင်းနှင့်ရင်ဘတ်မှာ လှဲချက်များ မိသွားပြီး ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ခြံနောက်ပိုင်းသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

ယခုအခါတွင် ဓားကိုင်လူနှစ်ဦးသည်သာ ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဒွေးဒဟမဟာတို့အား ရင်ဆိုင်ရန် ကျန်ရှိတော့သည်။

“ခွေးမသားတွေ သေစမ်း”

အရပ်အမောင်းမြင့်မားထွားကျိုင်းသည့် လူရိပ်မည်းမည်းက မိုးခြိမ်းသံလို အသံကြီးဖြင့် ကြုံးဝါးကာ ဒွေးဒဟမဟာအား

တရစပ်ထိုးခတ်တော့ရာ ဒွေးဒဟမဟာလည်း လေ၏ လျှင်မြန်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှောင်ရှားပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် လှံဖြင့် ပြန်ထိုးလျက် ရှိလေ၏။

နောက် ဓားသမားတစ်ဦးသည်မူ အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုး သူတော်ကြီး၏ စကြာနယ် ဓမ္မယမ်းတိုက်ခိုက်နေသော တုတ်ရိုက်ချက်တို့ကို အနိုင်နိုင် ခုခံဖျက်ထုတ်ရင်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်နေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်မူ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ်သာ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေပြီး လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်နေသူတို့အား ဟိုထိုးသည်ထိုးလုပ်လျက် ရှိလေ ၏။

ထိုစဉ် မြေပေါ်လဲကျနေသူသည် တအင်းအင်းညည်းညူ ရင်း လူးလဲထလာကာ သူ၏လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခတ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရိပ်ခနဲဝင်လာသော ဓားချက်ကြောင့် နောက်သို့ ကပျာကသီ ခုန်ရှောင်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အလန့်တကြား အယောင်ယောင်အမှားမှား ခပ်ထုတ်လိုက်ရတော့၏။

‘ချွင်’

ဓားချက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထိသွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက် ကျဉ်တက်သွားလျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှာလည်း လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားတော့သည်။

ထိုသူက ကျွန်ုပ်ကို ထပ်ခတ်ရန် ဓားကို အားပါးတရ တရလွှဲလိုက်စဉ် အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ တုတ်အဖျားပိုင်းက ထိုသူ၏နောက်စေ့ကို ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

‘ဖြောင်း’

“အား”

ထိုသူမှာ မြေပေါ်သို့ ခေါင်းစိုက်ကျသွားကာ ခေါင်းမူး နောက်သွားဟန်ဖြင့် ကုန်းကုန်းကွကွ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားတော့၏။ သူ၏လက်ထဲမှ ဓားလည်း လွတ်ကျသွားခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း အခွင့်အရေးပေါ်ပြီဖြစ်၍ မြေကြီးပေါ်မှ အုတ်ခဲကျိုးကို ကောက်ကိုင်ကာ ထိုသူ၏ ကျောကုန်းအား ထုထည့်လိုက်တော့သည်။

‘ဘုန်း’

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ကျွန်ုပ်က နောက်ထပ်ခဲကျိုးတစ်ခုပြီးတစ်ခုနှင့် ထပ်ထုတော့ရာ ထိုသူမှာ မခံနိုင်တော့ဘဲ ခြံ့နောက်ပိုင်းသို့ သွက်ခြေတင် ခြင်းတော့၏။

‘ဖြောင်း’

‘ဖြောင်း’

‘ဖြောင်း’

အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ တုတ်စကြာက အဟုန်ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာရာ သူ့ကို ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဓားသမားမှာ ကြောက်လန့်တကြား ခုခံရင်းနောက်သို့ တစ်ဆုတ် တည်း ဆုတ်နေရာမှ ဂမူတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ပက်လက်လန် ကျသွားစဉ် ...

‘ဝိုး’

‘ခွပ်’

ဘိုးသူတော်ကြီး၏ တုတ်စကြာထိပ်ဖျားက ထိုသူ၏ မေးဖျားကို ပင့်ရိုက်ထည့်လိုက်တော့၏။

ထိုသူမှာ ပါးစပ်မှ အော်ပင်မအော်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်း လန်သွားရာမှ မြေပြင်ပေါ် တစ်လိမ့် နှစ်လိမ့် လိမ့်သွားတော့ သည်။

ပြီးမှ ထိုသူ ကုန်းထလိုက်စဉ် ဘိုးသူတော်ကြီး၏ တုတ် ချက်က ထိုသူ၏ကျောပြင်ကို ဗျောတင်သည့်နှယ် ရှိဘိ၏။

‘ဖုန်း’

“အား လာ လား”

‘ဖုန်း’

“အောင်မယ်လေးဗျ”

‘ဖုန်း’

‘ဖုန်း’

ဘိုးသူတော်ကြီး၏ တုတ်ချက်များ ဆက်တိုက်ကျရောက် လာရာ ထိုသူမှာ လက်ထဲမှဓား လွှတ်ကျသွားပြီး ကျော်ကော့ ကာ ခြံအနောက်ပိုင်းသို့ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ပြေးလေတော့၏။

‘ခြွင်’

‘ခြွမ်း’

ဒွေးဒဟမဟာ၏ လုံသွားထိုးချက်ကို ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့်လူရိပ် မည်းမည်းက ပင့်ဓားဖြင့် ခပ်ထုတ်လိုက် ရာ ဓားချက်ပြင်းသဖြင့် လုံမှာ ဒွေးဒဟမဟာ၏လက်မှ လွတ် ထွက်သွားတော့သည်။

ဤတွင် ဒွေးဒဟမဟာက ကျောတွင် သိုင်းထားသော ဓားရှည်ကို ဓားအိမ်မှ ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခုတ်ဓား မိုးဓားတို့ဖြင့် အင်အားကြီးမားစွာ တရစပ်တိုက်ခိုက်တော့၏။

“မင်းလားကွ ယံမနေ ... သေစမ်းကွာ”

ဒွေးဒဟမဟာက အသံသြကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကြိမ်းငါး ကာ တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်ရာ ထိုသူက ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်လည်

ခုခံရင်း ...

“အေး... ယမနေဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကို သွေးကြွေးဆပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်၊ ကဲကွာ”

‘ချင်’

‘ချမ်း’

သံ သံချင်း ထိခတ်သံမှာ မိုးခြိမ်းသံနယ် မြည်ဟည်း သွားပြီး မှောင်ရိပ်ထဲတွင် မီးတို့ပင် တဖျပ်ဖျပ်ပွင့်သွားလေ၏။

ဒေါသကြီးနေသည့် ယမနေ၏ဓားချက်တို့က ပိုမိုသွက် လက်လာကာ ဘက်ပေါင်းစုံမှ အဆက်မပြတ် ဝင်လာရာ ဒွေး ဒဟမဟာမှာ တိုက်စစ်မှ ခံစစ်သို့ ပြောင်းသွားပြီး နောက်ဆုတ် လျက် ခုခံနေရတော့သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးက တုတ်ရှည်ကို ဝင့်ကာ တိုက်ပွဲအတွင်း ခုန်ဝင်လာပြီး ယမနေ၏ ချိုစောင်းကို လှစ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

‘ဖြောင်း’

မှောင်ရိပ်ထဲမှ အမှတ်မထင် ဝင်လာသည့် တုတ်ရိုက် ချက်ကြောင့် ယမနေမှာ ရှောင်ခွင့်မသာဘဲ ချိုစောင်းကို တုတ် ချက်မိကာ နံဘေးသို့ ယိုင်သွားစဉ် ...

‘ချင်’

‘ရွပ်’

“အ”

လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးဝင်လာသော ဒွေးဒဟမဟာ၏ ဓား ချက်ကို ကမန်းကတန်းဟန့်တားလိုက်သည့်တိုင် တစ်ချက်သာ ဟန့်တားလိုက်နိုင်ပြီး ပြန်တွက်လာသည့် ဓားချက်က လက် မောင်းကို လှီးဖြတ်သွားတော့၏။

ယမနေမှာ ဘီလူးစီး သရဲစီး ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက် ခိုက်သည့်ဒဏ်ကို ဆက်လက်တောင့်မခံထားနိုင်တော့ဘဲ ခံစစ် ဖြင့် ခုခံနေရာမှ လှစ်ခနဲနောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းဆုတ်ကာ ခြံ နောက်ပိုင်းဘတ်လှည့်ပြီး လျှင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

ဒွေးဒဟမဟာက ပွဲသိမ်းတိုက်ခိုက်ရန် တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်က ဟန့်တားလိုက်ရ၏။

“ဒွေးဒဟမလိုက်နဲ့၊ တော်ကြာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေဦး မယ်”

“ကျွပ်တို့က မသတ်ရင် သူတို့က သတ်မှာဗျ”

“အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလည်း သင်းတို့သိသွားပါပြီ၊ နောက်ဆိုလာရဲမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

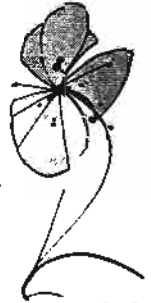
ကြယ်ရောင်လရောင် မှိန်ပျူပျူအလင်းအောက်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသည့် ညှပ်ဟစ္ဆေလေး

၁၈၈ ○ စိတြအဂ္ဂ

ကောင်မှာ ခြံနောက်ဖေး အုတ်တံတိုင်းကို ကမူးရှူးထိုးကျော် တက်ကာ ညဉ့်အမှောင်ထုအောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်ပါ သည်။

‘တူ တူ တူ’

ကျွန်ုပ်တို့၏အောင်ပွဲကို ဂုဏ်ပြုသည့်နယ် ည ၁၁ နာရီခွဲ ရထား၏ဥသြသံရှည်ကို အဝေးကြီးကတည်းက ကြားလိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။

ထိရမဟာတို့ ထွက်ခွာခြင်း

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ အသက်ကို သက်စွန့်ဆံဖျား ကူညီကယ်တင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာအဂ္ဂကိုရော ဘိုးသူ တော်ကြီးကိုပါ ကျေးဇူးသိပ်ကိုတင်ပါတယ်။ ဆရာအဂ္ဂရဲ့ပညာကို မယုံမကြည်သလိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက်လည်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ”

နောက်နေ့နံနက် နံနက်ပိုင်း အဆာပြေလက်ဖက်ရည် သောက်ကြစဉ် ထိရမဟာက ကျေးဇူးစကား ထပ်ဆိုပြန်၏။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့အင်္ဂါပညာအရ ရန်အန္တ ရာယ်ဟာ ကျိန်းသေကျရောက်လာနိုင်တယ်လို့ တွက်မိခဲ့သလို အခြားအထောက်အကူပြုစရာတွေကလည်း ရန်အန္တရာယ်

အတွက် သတိပေးနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ယမနေတို့ရဲ့ ရန်ကို သတိရှိရှိနဲ့ ကြိုတင်စီမံကာကွယ်နိုင်ခဲ့တာပါပဲ”

“အခြားအထောက်အကူပြုစရာတွေဆိုတာ ဘာကိုပြော တာလဲ ဆရာအဂ္ဂ”

“ဪ... ဦးသူတော်ကြီးမက်တဲ့ မြွေအိပ်မက်တို့ ဘာတို့ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအိပ်မက်ဟာလည်း နိမိတ်ကောက်စရာပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ကျွန်ုပ်က ဂန္တီရမုန်ကြီးအကြောင်း မပြောလိုသဖြင့် တမင်ချန်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဆရာအဂ္ဂရယ်၊ ဒီနေ့ရော အန္တ ရာယ် ကျရောက်နိုင်မလား တွက်စစ်ပေးပါဦးဗျာ၊ တွက်ပုံတွက် နည်းလည်း ကျွန်ုပ်ကြည့်ပါရစေ၊ ကျုပ်တောင် ဗေဒင်ကို စိတ် အတော်ဝင်စားလာပြီဗျ... ဟဲ့ ဟဲ့”

ထိရမဟာက စိတ်အားထက်သန်စွာ တောင်းဆိုလာ သည့်အပြင် ဗေဒင်ပညာကို အားကိုးရာအဖြစ် စိတ်ဝင်စားလာမိ ပြီဖြစ်ကြောင်း ရှက်ရယ်ရယ်လျက် ဝန်ခံလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်က စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံကို ယူကာ သူ့ကို လေးလေးစားစား တွက်ပြရလေသည်။

“ဒီလိုဗျ ကိုထိရမဟာရဲ့... ခင်ဗျားက ဒီနေ့အဖို့

ရန်အန္တရာယ်ရှိနိုင်သလားဆိုတဲ့မေးခွန်းကို မေးလာတယ်၊ မေးခွန်း မေးတဲ့နေ့ဟာ စနေနေ့ဖြစ်တဲ့အတွက် အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး ဆိုတဲ့လင်္ကာအရ အချိန်ရှာယေားချလိုက် မယ်ဗျာ၊ စနေနေ့ဆိုတော့ စနေနံဖြစ်တဲ့ ၀ ကို ၆ နာရီနဲ့ ၇:၃၀ နာရီအကြား ပထမအချိန်နေရာက စချရတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရှင်းအောင် ရေးပြမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး စာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ရေးဆွဲလိုက်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓဟူး	ထနတ်	စနေ	ကြာသပတေး	အင်္ဂါ
အုန်း	သီး	လှည်း	ကြီး	တို့	များ	စီး
၁	၆	၄	၂	၀	၅	၃

“နေ့တစ်နေ့ကို အင်္ဂုတ္တပညာအရ တစ်နာရီခွဲစီ အချိန်ရှစ်ချိန်ပိုင်းပြီး အဲဒီလိုအကွက်ချရတယ်ဗျာ။ မေးခွန်းမေးတဲ့အချိန်ဟာ အခု ၈ နာရီ ၂၅ မိနစ်ဆိုတော့ ခုနစ်နာရီခွဲနဲ့ ကိုးနာရီကြားက ဒုတိယအချိန်၊ ကြာသပတေး-၅ အချိန် မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီအထိရှင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

“ရှင်းပါရဲ့ဗျာ”

“အဲဒီကြာသပတေး ၅ ကို အချာမှာထားပြီး အင်္ဂုတ္တအခါတိုင်ကို အပေါ်တစ်လုံးအောက်တစ်လုံး အုန်းသီးလှည်းကြီး လက်ရွတ်ပြီး ငြိုဟ်တွေကို ချရတယ်ဗျာ”

	၂	ကြီး	(စန္ဒရော)
	၆	သီး	(သောကြာ)
	၃	စီး	(ဘောမ)
	<u>၅</u>	များ	(၇၇)
နာ	၁	အုန်း	(သူရဇ္ဇ)
ခိုက်	၄	လှည်း	(ဗုဒ္ဓ)
ပျက်/ထွက်	၀	တို့	(သောရီ)

“ခင်ဗျားက ဗေဒင်ပညာကို စိတ်ဝင်စားလာပြီဆိုလို့ ဒီတစ်ခါတော့ အသေးစိတ်ရှင်းပြရတာပဲဗျာ။ အဲဒီလိုအခါတိုင်ထူပြီးပြီဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့မေးခွန်းကို အဖြေထုတ်လို့ပြပေါ့ဗျာ”

“အင်း . . . အဖြေထုတ်ပြပါတော့ဗျာ”

“အခုထူထားတဲ့ အင်္ဂုတ္တတိုင်မှာ အင်္ဂါနံ-၃ ဟာ တန်းအပေါ်က ကောင်းတဲ့နေရာမှာရှိနေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အဲဒီအင်္ဂါနံ ၃ နဲ့ အချာက ကြာသပတေးနံ ၅ ဟာ စိန်-ပန်းဆိုတဲ့ အတွင်းမိတ်သဘောဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂါနံ-၃ ရဲ့ မကောင်းတဲ့သဘော ဘေးရန်အန္တရာယ်မျိုးဟာ ဒီနေ့အဖို့ မကျရောက်နိုင်ဘူးလို့ အဖြေထွက်နေတယ်ဗျာ”

“ဪ၊ အင်္ဂါနံ-၃ ဟာ ကောင်းတဲ့နေရာရောက်နေလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဒါဆို ဒီနေ့အဖို့ တကယ်ပဲ ဘေးရန်ရှင်းမယ်ပေါ့”

“အေးဗျာ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်ခိုက်ရန်ဒေါသတော့ ကင်းရှင်းမှာ သေချာတယ်ဗျာ။ အင်္ဂါနံ-၃ ဟာ တန်းအောက်က နာ ခိုက် ထွက်ဆိုတဲ့ အဆိုးနေရာတွေမှာ ရှိမနေဘူးလေဗျာ”

“အေးဗျာ . . . အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ပညာငါလား။ ဒီနေ့အဖို့ တကယ်ပဲ ရန်အန္တရာယ် ထပ်မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဗေဒင်ပညာကို ပိုယုံကြည်သွားပြီဗျာ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သော ထိရမဟား၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပြုံးလှိုက်မိသည်။

“ကဲဗျာ... အင်္ဂပိစ္ဆာပညာအရ ကျုပ်ရဲ့ဟောချက်မှားခဲ့ရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပေးစရာကျန်တဲ့ ငွေငါးသောင်းကို ကျုပ် မယူတော့ဘူးဗျာ၊ တကယ်လို့ ဒီညသန်းခေါင်ယံ ၁၂ နာရီထိုး တဲ့အချိန်အထိ ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့စကားကို လိုက်နာလုပ်ဆောင်မလား”

ကျွန်ုပ်က ရဲဝံ့စွာ စိန်ခေါ်လိုက်ရာ ထိရမဟာက မျက်ခုံးကြီးများပင့်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်သည်။

လက်ဖက်ရည်ပိုင်း၌ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးကလည်း နောက်ဆုံးလက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ကို မော့လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဟား... တယ်ကြည့်ကောင်းမယ့် စိန်ခေါ်ပွဲပါလားဟရီး”

ဟု ဩဘာပေးခြင်းပြုလေ၏။

ထိုစဉ် ရေခွေးကရားကြီးကို မီးဖိုဆောင်မှယူလာသည့် ခွေးဒဟမဟာကာ ကြိမ်ခြင်းထဲရှိ ကြွေရေခွေးအိုးထဲသို့ အငွေထောင်းထောင်းထနေသည့် ရေခွေးအဖြူထည်ကို ထည့်လေ၏။

ပြီးလျှင် ရေခွေးခြင်းအနီးရှိ လက်ဖက်ခြောက်ဘူးကို ဖွင့်ကာ လက်ဖက်ခြောက်အနည်းငယ် နှိုက်ယူလျက် ကြွေရေခွေးအိုးထဲ ထည့်လေ၏။

ထို့နောက် ဆက်တိုက်ခံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်ဖြင့် နားထောင်လေ၏။

“ကျုပ်က ဘယ်လိုလိုက်နာလုပ်ဆောင်ရမှာလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျာ ကိုထိရမဟာရဲ့... ကျုပ်ဟောတာ မှန်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုဟာ ဒီနေရာကဝေးရာ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ် ရှိရာအရပ်ဒေသဆီ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးလကျော်တဲ့အထိ ခေတ္တသွားနေရမယ်ဗျာ ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို သွားနေရမှာလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျာ... ခင်ဗျားက အခုအသက် ၄၉ နှစ်ထဲမှာဆိုတော့ စနေသက်ရောက်ဖြစ်နေတယ်ဗျ၊ စနေဟာ ပါပဂြိုဟ် ပါပဂြိုဟ်သက်ရောက်ဆိုတော့ ဆိုးတာပေါ့ဗျာ၊ မဟာဘုတ်မှာ ၆-ကြွင်း၊ ပုတီးစနေသား အနိဋ္ဌဖွားမို့ စနေသက်ရောက်မှာ အဆိုးတွေ ပိုကြုံရမယ်ဗျ၊ အနှောင့်အယှက်တွေ ကြုံရမယ်၊ အချုပ်အနှောင်ခံရတဲ့အထိ အမှုအခင်းတွေကြုံရမယ်၊ လက်နက်ကိုင်စွဲ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ကြုံရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောရသလဲဆိုတာကို စနေသက်ရောက်တိုင် ထူပြမယ်”

၀
 ၀ ... ပြ
 ၆
 ၅
 ၄
 ၃ ... နိစ်ကြီး
 ၂

“အဲဒီ စနေသက်ရောက်တိုင်မှာ ရန်အန္တရာယ်ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါနံ-၃ ဟာ နိစ်ကြီး (မန္တနိစ်) လို့ခေါ်တဲ့ အဆိုးဆုံးနေရာမှာ တည်ရှိနေတဲ့အပြင် ခင်ဗျားရဲ့မွေးနံ စနေ-၀ ဟာလည်း ‘ပြ’ ဆိုတဲ့ အဆိုးနေရာမှာရှိနေတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ဒီအသက် ၄၉ နှစ်အတွင်း ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်နဲ့ မလွဲမသွေ တွေ့ကြုံရမှာပါ။ အဲဒီလို ရန်အန္တရာယ်က ကင်းဝေးစေဖို့ အိုးအိမ်ပြောင်းတာတို့၊ ခရီးသွားတာတို့ လုပ်သင့်တယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဒီအိမ် ဒီဒေသကနေ ဝေးရာကို ခွဲခွာသွားခိုင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုထိရမဟာ၊ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ဘဝမှာ ဘေးရန်ရှင်းပြီး စိတ်လက်ချမ်းသာနေချင်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကနေ စွန့်ခွာပြီး ဘုရားကျောင်းကန်အရိပ်တစ်ခုခုရဲ့အနားမှာ

မွေးလကျော်တဲ့အထိ နေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပြောရတာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် စေတနာသက်သက်နဲ့ ပြောနေ၊ ဆိုနေရတာပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးတွင် ထိရမဟာည် ဆေးတံကြီးခဲလျက် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေဟန်ရှိပြီးမှ ...

“ကောင်းပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဟောချက်မှန်ရင် ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်မယ်ဗျာ”

“ဒါဆို စိန်ခေါ်ပွဲက အထမြောက်သွားပြီပေါ့”

အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးက အားရပါးရ ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ဒီနေ့အဖို့ စိတ်မကြေပွဲ လာလုပ်မယ့် ယမနေတို့ရဲ့ရန် လုံးဝမပေါ်လာစေရဘူးဗျာ၊ စိတ်ချသာနေ”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ထိရမဟာက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

တကယ်လည်း ထိုနေ့က ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ ၁၂ နာရီ ကျော်သည့်တိုင် မည်သည့်ရန်အန္တရာယ်မှ မရှိခဲ့ချေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင် ထိရမဟာက ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးကြည့်ကာ ...

“ဆရာအဂ္ဂရဲ့ပညာကိုတော့ ကျုပ်လေးစားသွားပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စိန်ခေါ်ထားတဲ့ စိန်ခေါ်ပွဲမှာ ခင်ဗျားနိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့စကားကို လိုက်နာရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဝန်ခံစကားကို ဆိုလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင် အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးရော ဒွေးဒဟမဟာပါ ရှိနေသည်။ ထိရမဟာက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအိမ်နဲ့ခြံကြီးကို ရောင်းချဖို့ ပွဲစားဆီအပ်ခဲ့ပြီး မက္ကဆင့်ဘဏ်က ငွေ လိုသလောက်ထုတ်ယူမယ်၊ ပြီးရင် ဆရာအဂ္ဂသွားစေချင်တဲ့ အရပ်ဒေသကို သွားမယ်ဗျာ”

ဤတွင် အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးက ဝင်မေးလေ၏။

“ထိရမဟာတို့ ညီအစ်ကိုကို ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ် ခိုသင့်တယ်လို့ ကိုရင်အဂ္ဂက ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီလိုပြောထားပါတယ်”

“ဒါဆို ထိရမဟာတို့ ကျုပ်နဲ့သာလိုက်ခဲ့ကြပေတော့” ဤတွင် ကျွန်ုပ်က မနေသာဘဲ ဝင်မေးရလေသည်။

“ဦးသူတော်ကြီးက ဘယ်သွားမှာဆိုလဲဗျ”

“ကျုပ် ဒီအောက်မြန်မာပြည်ရောက်တာလည်း ကြာလှပေါ့၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ ရသေ့တောင်နဲ့ ဇင်းကျိုက်တောင်ဘက် ခရီးလှည့်ရင်း ရန်ကုန်မှာ တည်းခိုတစ်ထောက်နားနေတာလည်း ကြာလှပေါ့၊ အခု ပင်းတယကို သွားမယ်စိတ်ကူးတယ်၊ ထိရမဟာတို့ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ကြ”

“ပင်းတယကို ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပင်းတယဂူစောင့် တရုတ်ကိုရင်ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျုပ်ဇင်းကျိုက်တောင်ဘက်က ပင်လာခဲ့တဲ့ ကြေးသွန်းဘိသက္ကဂုရု ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ပင်းတယဂူမှာ လှူဒါန်းထားဖို့ ကျုပ်သွားမလို့”

“အင်း ... ပင်းတယဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ မရောက်ဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ လိုက်သွားပေတော့ ကိုထိရမဟာ၊ ယမနေတို့ရဲ့ရန်ကို ခြေရာဖျောက်ရှောင်ရင်းပေါ့”

“ကျုပ်က ရန်ကိုရှောင်ချင်သူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခုလည်း ရင်ဆိုင်ပြီးပြီပဲဗျာ၊ ကိုသ်”

ရဲ့ဇာတာအရ မွေးလကျော်တဲ့အထိ ရှောင်တာကောင်းပါတယ်၊
ခင်ဗျားကို ဘေးကင်းကင်းနဲ့ ရှောင်စေချင်လို့လည်း ကျုပ်က
စိန်ခေါ်ခဲ့ရတာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ကတိအတိုင်း ကျုပ်ရဲ့စကားကို နား
ထောင်လိုက်နာပေတော့”

“ကောင်းပါပြီဗျား၊ ကောင်းပါပြီ”

“အဲ... ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းမယ်ဆိုရင် တစ်ခု
တော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဘာများလဲ ဆရာအဂ္ဂရဲ့”

“စတိုခန်းထဲကမုန့်ကြီး ကျုပ်ကိုပေးခဲ့ဗျာ”

“ဪ... ဒါလား၊ ယူစေဗျာ ယူစေ”

ထို့နောက် ထိရမဟာသည် ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စကို ချက်ချင်း
စီစဉ်ရန် သူညီခွေးဒဟမဟာအား ညွှန်ကြားစေခိုင်းလျက် ရှိပါ
တော့သတည်း။

အခန်း (၃)

နိမိတ်ဆိုးပုံရိပ်

ကျွန်ုပ်သည် ထိရမဟာထံမှ ရရှိခဲ့သည့် ဂန္ထီရကြည့်မှန်ကြီးကို ဗားကရာချောက်အနီးရှိ ကျွန်ုပ်၏အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အကျအန ထောင်ထားပြီးလျှင် ကတ္တီပါစအနက်ကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထိရမဟာတို့ အိုးနင်းခွက်နင်း ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ခရီးထွက်သွားကတည်းက ဗားကရာရှိ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်၌ ကပ်ရသည်မရှိဘဲ အပြင်သို့သာ နေစဉ်လိုလို ထွက်နေရရာ ဂန္ထီရမှန်ကြီးကို “သ” နိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ယခုရက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သော ဗေဒင်ဆရာ ဗာရာဏသီဦးသိန်းမြင့်က မုဆိုးဖိုဘဝကို ငြီးငွေ့၍ဟု

ဆိုကာ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုရန် လုံးပန်းလျှက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေဗေဒင်ဆရာ ထက်အောင်ရှိုင်း (ခေါ်) ဦးဖော်မိုးနှင့်အတူ သတို့သမီးအား သွားရောက်စကားကမ်းလှမ်းပေးရခြင်း၊ မင်္ဂလာရက် ဝိုင်းရွေးပေးရခြင်း၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရန် ကူညီစီစဉ်ပေးရခြင်း စသည့် လူမှုရေးကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာ ဂန္ထီရမှန်ကြီးကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ချေ။

ယနေ့ညမှာမူ အလုပ်ဝတ္တရားများ အားလပ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ညစာစားပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လျက် ဂန္ထီရမှန်ကြီးရှေ့တွင် အမှတ်မထင် ရပ်နေလိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူနေ တပည့်လေးမောင်ဗေဒါမှာ စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းတွင် ရဟန်းခံရှင်ပြု အလှူတော်တစ်ခုမှ ပွဲသွင်းသဖြင့် ပွဲကြိုက်သူပီပီ သွားကြည့်လေရာ အိမ်၌ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရပေသည်။

ည ၉ ... နာရီထိုးလုပြီဖြစ်သဖြင့် ဝန်းကျင်၌ လူသံသူသံတို့ တိတ်ဆိတ်စပြုကာ ချမ်းအေးလှသည့် ဆောင်းညဖြစ်၍ လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်တို့မှာ အိမ်တံခါးများပိတ်လျက် မီးမှိတ်အိပ်စက်စပြုကြပြီ ထင်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသောည၌ယံဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ဘတ်သီး

မီးလုံး၏အလင်းရောင် ဝါကြွင့်ကြွင့်အောက်မှ ကတ္တီပါစအနက် ကြီးကို ကြည့်နေမိရင်း မှန်ကြီးကိုကြည့်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရ လေသည်။

“အင်း၊ ဒီမှန်ကြီးကိုလည်း ယူလာပြီးကတည်းက မှန် တောင်မသုတ်ဖြစ်သေးဘူး”

ယင်းသို့တွေးရင်း ကတ္တီပါစကြီးကိုဆွဲဖယ်လိုက်ပါသည်။

ကတ္တီပါစအောက်တွင် ပေါ်လာသည့် ကြည့်မှန်ကြီးမှာ ဘတ်သီး၏အားမကောင်းလှသော အလင်းကြောင့် ဝီပြင်ပြတ် သားခြင်း မရှိချေ။

မှန်ပေါ်မှ ပုံရိပ်တို့မှာ မှန်ဝါးလျက်ရှိချေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စွပ်ကျယ်ဟောင်းတစ်ထည်ကို အဝတ်တန်းမှ ယူလိုက်ပြီး မှန် မျက်နှာပြင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပွတ်တိုက်လိုက်လေသည်။

မှန်မျက်နှာပြင်အနှံ့ကို ပွတ်သုတ်လိုက်ရာ မှန်သားမှာ ကြည်လင်လာပြီး ပုံရိပ်တို့က ပိုမိုပိုပြင်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီး၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လျက် မိမိ၏ပုံရိပ်ကို အတန်ကြာ ကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး နံရံ ကပ်နာရီကြီး၏ တစ်ချက်ချက်မြည်သံနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ထွက်ပေါ် လာသည့် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံတို့ကိုသာ ကြားနေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိဘဲ မှန်ထဲမှ မိမိ၏ပုံရိပ်ကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်နေမိစဉ် ခဏအကြာ၌ ပုံရိပ်သည် ဝေဝါးစပြုလာတော့၏။

မှန်မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးသည် ချက်ချင်းခိုင်းသွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ ပုံရိပ်ထင်ဟပ်နေခြင်း မရှိတော့ချေ။

မှန်သားပြင်တစ်ခုလုံးသည် ခိုင်းမှုန်နေရာမှ အတန်ကြာ သည်၌ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ကြည်လင်လာတော့၏။ ထိုအခါ နှင်းဖြူဖြူတို့ ဖွဲဖွဲဆုပ်ဆုပ် ကျနေသော ဆောင်းနံနက်ခင်း၏ ပုံရိပ်ကို တွေ့လာရတော့သည်။

ရှုခင်းသည်ကား မြစ်ကမ်းတစ်ခု၏ ရှုခင်းဖြစ်ပြီး နှင်းမှုန် တို့ အောက်တွင် ရေပြင်ကို တွေ့နေရလေ၏။

မြစ်ကမ်းစပ်တွင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတို့ ရှိနေပြီး မြစ်ကမ်း ဘေးတစ်လျှောက် ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်ပင်တို့အကြား၌ လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့နေရလေသည်။

ထိုလူရိပ်သည် သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကဲ့သို့ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုဝတ်ထားကာ သစ်ပင် တစ်ပင်ကို မှီရပ်နေလေ၏။

ခဏအကြာတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် မြက်ခင်း အကြားမှ မြေလမ်းဖြူဖြူကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လေးအတိုင်း

တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာရာ ဦးထုပ်နှင့်လူရပ်နေသည် သစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ထိုလူသည် သစ်ပင်ကို ကွယ်ရပ်နေပြီး မိန်းကလေး အနီးသို့ ရောက်လာမှ သစ်ပင်နောက်မှ ဖျတ်ခနဲ ထွက်လိုက်ကာ မိန်းကလေးကို တစ်နေရာသို့ အတင်းဆွဲခေါ်တော့၏။

မိန်းကလေးက အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားရာ လမ်း ဘေးတွင် ရပ်ထားသော ဆလွန်းကားအနက်ပေါ်သို့ မိန်းကလေး ကို အတင်းတွန်းတင်လေသည်။

ထိုစဉ်လူငယ်တစ်ဦးသည် ထိုနေရာသို့ အပြေးရောက် လာပြီး အဓမ္မပြုနေသူအား တားဆီးခြင်းပြုတော့၏။

ထိုအခါ အဓမ္မပြုသူသည် ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး လူငယ်အား အချက်ပေါင်းများစွာထိုးတော့သည်။

လူငယ်မှာ သွေးများမြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်သွားရာ ဤမျှ ရက်စက်သောမြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက် မကြည့်နိုင်တော့ သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် ဝှေ့ယမ်းလျက် ယောင်ယမ်းကာ အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်မိတော့၏။

“အား ... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

ထိုခဏမှာပင် မှန်ကြီး၏မျက်နှာပြင်သည် ပြန်လည် မှန်ပိုင်းသွားပြီး ကျွန်ုပ်တွေ့နေရသည့်မြင်ကွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း

ဝေဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် မှန်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည် ကြည်လင်လာရာ ဘတ်သီးမီးရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ ပုံရိပ် ပြန်ပေါ်လာတော့၏။

“ဟာ ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်ပါလား”

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ဓား အထိရာများဖြင့် မရှုမလှခံစားနေရရှာသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် လူငယ်လေး၏မျက်နှာကိုသာ မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လျက်ရှိ တော့သည်။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တီပါစ အနက်ကြီးဖြင့် မှန်ကြီးကို ပြန်ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ခန်းထဲသို့ စိတ်မောလူမောဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့တော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်း ရင်း ခြင်ထောင်အမိုးဖြူဖြူကို အငေးသားကြည့်နေမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးအကြည့်အာရုံထဲတွင် သနားစဖွယ် သော လူငယ်လေး၏ရုပ်သွင်ကိုသာ မြင်ယောင်လျက်ရှိတော့၏။

“ကောင်လေးကြည့်ရတာ ရိုးရိုးအေးအေးလေးပါ”

အလွန်ဆုံးရှုံးလှမှ အသက်နှစ်ဆယ်ပေါ့၊ ကောင်မလေးက သူ့ ရည်းစားလားမသိဘူး၊ သူ့ကောင်မလေးကို အဓမ္မကောင်တ

ကားထဲအတင်းဆွဲသွင်းနေတုန်းမှာ ရောက်လာပြီး ကယ်ဖို့ကြိုး
စားရာက အသတ်ခံရရှာတာပဲ”

“အဲဒီနေရာဟာ ဘယ်နေရာဖြစ်မလဲ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့
ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားပဲ ဖြစ်မယ်”

“အဲ ... အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ မကြာခင်တစ်မနက်
ခင်းမှာ ဖြစ်လာတော့မှာ အမှန်ပဲ၊ အဲ အဲဒီကောင်လေးကို ငါ
ကယ်တင်ချင်လိုက်တာ၊ ငါ ငါ အဲဒီနေရာကိုသွားပြီး ကြိုတင်
သတိပေးရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံး အတွေးတို့ ချာချာလည်လျက်
ရှိတော့၏။

မယုံနိုင်သူ

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝေလီဝေလင်းမှာပင်
အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ သိုးမွေး
ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်၊ မာဖလာကို လည်ပင်း၌ပတ်လျက် ရှားနှစ်
သား တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး နေအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

ဗားဂရာချောက်မှ အနောက်ဘက်သို့ ဗားကရာလမ်းမ
ကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့လေရာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာမှာပင်
ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားလမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

ကမ်းနားလမ်းမကြီးနှင့် လှိုင်မြစ်အကြားတွင် သစ်လင်
များ၊ ချုံပုတ်များရှိကာ ယင်းတို့၏အကြားမှ မြက်ရိုင်းပင်ဘို့ကို
ဖြတ်လျက် မြေလမ်းကျွေ့ကျွေ့ကောက်ကောက်လေးသစ်ခု ရှိနေ

လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်မြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေကောင်းလေသန့်ကိုရှုရင်း မြက်ပင်များအကြားမှ အဆိုပါ မြေလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် လှမ်းလျှောက်လာမိသည့်မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် လူနေအိမ်ခြေမရှိဘဲ သက်ရင့်ပင်ကြီးများ၊ ချုံပုတ်များသာရှိကာ လူသူ လွန်စွာပြတ်လပ်လျက်ရှိလေ၏။

မြေလမ်းကလေးအတိုင်း ယင်းသို့လျှောက်ရင်း ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ရှုသည့်အခါ လူသူအရိပ်အယောင်မတွေ့ရသလို ထူးခြားမှုလည်း မရှိချေ။

ကမ်းနားလမ်းမကြီး၏ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဆလွန်းကားတစ်စီးမျှ ရပ်ထားသည်ကိုမတွေ့ရချေ။

သို့ဖြင့် တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ဟိုလျှောက်သည် လျှောက်လုပ်နေရင်း အတော်မောပန်းလာသည့်အချိန်တွင် နှင်းတို့ကလည်း ပါးလျားစပြုကာ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် ကားများ၊ မြင်းလှည်းများ၊ လန်ချားများ ပြေးလွှားဆူညံစပြုလာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မောပန်းကာ ဗိုက်ဆာလာပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းဘေးမှ ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်ရှိသော

အကြော်ဆိုင်လေးဆိုင်လျက် ဘူးသီးကြော်ကို မှာယူစားသောက်ရတော့၏။

ဆလတ်ရွက်စိမ်းစိမ်းစိုစို အချဉ်ရည်ကောင်းကောင်းနှင့် ဘူးသီးကြော်ပူပူနွေးနွေးကို စားကာ ဗိုက်ဖြည့်လျက်ရှိစဉ် ကမ်းနားလမ်းကြီးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာသည့် လူငယ်သုံးယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏နံဘေးမှ စားပွဲခိုင်းအပူလေးတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြကာ ဘူးသီးကြော်ကို မှာယူစားသောက်ကြလေသည်။

အစပထမသော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူငယ်ကလေးသုံးဦးအား ဂရုသိပ်မထားမိသော်လည်း သူတို့ထံမှ လွင့်လာသည့် စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားစေ၏။

“ဟေ့ကောင်မိုးစက်... ဒီကမ်းနားလမ်းမှာ မင်းရဲ့ဖယ်ကို ချိန်းထားတယ်ဆို၊ အခုလာလည်း မလာပါလားကွ”

“ချိန်းထားတာ ဒီမနက်မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မနက်ဖြန်မှပါ၊ မနက်ဖြန်က ဗုဒ္ဓဟူးလေကွာ၊ ရတုက သူ့မွေးနေ့မနက်တိုင်း တိုးထပ်ကြီးဘုရားမှာ သက်စေ့ပန်းကပ်တာကွ၊ သူတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး သွားကပ်လေ့ရှိတာကွ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီကောင်မလေးကို ဒီဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာထားခဲ့ပြီး ငါနဲ့လာတွေ့မှာကွ”

“အေး... မင်းတို့အပတ်စဉ်ချိန်းချိန်းတွေ့နေတာက

အရေးမကြီးဘူး၊ ယမနေဆိုတဲ့ လူကြီးက မင်းရဲ့ကောင်မလေးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံနေတာနော်”

ယမနေဟူသောအသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ အံ့အားသင့်ကာ စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

“အဲဒီယမနေက လူမိုက်ကြီးကွ၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်၊ လူမိုက်တပည့်တပန်းတွေလည်းရှိတယ်၊ မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး မိုးစက်”

“အဲဒါဆို ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲကွ”

“ရတုကို ခိုးပြေးကွာ”

“အေး ... မနက်ဖြန်မနက် ရတုနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ညှိ ကြည့်မယ်ကွာ၊ ကဲ ... ငါတို့ပြန်ကြမယ်”

ထို့နောက် လူငယ်လေးတို့မှာ အကြော်မိုးငွေရှင်းကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြရာ ကျွန်ုပ်က မိုးစက်ဆိုသော လူငယ် လေးအား မသိမသာလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ဟို မှန်ကြီးထဲမှာ ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေးပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် မိုးစက်ဟူသည့် လူငယ်လေးအတွက် မိုးရိမ် ပူပန်သွားစဉ်မှာပင် သူတို့သုံးဦးသည် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း အကြော်ဖိုး ငွေရှင်းပြီး သူတို့နောက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်သွားလိုက်တော့သည်။

ဓာတ်တိုင်သုံးတိုင်ခန့် လျှောက်သွားခဲ့ပြီးလျှင်မူ မိုးစက်၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ ကမ်းနားလမ်း၏ ဝဲဘက်အခြမ်းရှိ ရပ်ကွက် ထဲ ချိုးဝင်သွားကြသည်တွင် မိုးစက်တစ်ဦးတည်း ဆက်လျှောက် သွားသည်၌ ကျွန်ုပ်သည် တုတ်ကောက်ကို ထောက်ကာ ထောက်ကာဖြင့် အမှီလိုက်ရလေ၏။

သူနှင့်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ သူငယ်၊ မောင်မိုးစက်”

ကျွန်ုပ်၏ခေါ်သံကြောင့် မိုးစက်မှာ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

မိုးစက်မှာ သူတစ်ခါမျှ မတွေ့မသိဖူးသော လူကြီးတစ်ဦး ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

“ဦးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်တာလား”

“အေးကွ မင်းနဲ့စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့ ပဲ ဆိုပါတော့ မောင်မိုးစက်ရယ်”

“ဦးက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲဗျာ၊ တွန့်တော်တော့ ဦးကိုမသိဘူး”

မျက်မှောင်လေးကြုတ်လျက် ပြောလိုက်သော မိုးစက်ကို တွန့်တော်က ပြုံးပြလိုက်ရ၏။

“ဦးရဲ့နာမည်က အဂ္ဂဝဏ္ဏလို့ခေါ်တယ်ကွ၊ အလုပ် အကိုင်ကတော့ ဗေဒင်ဆရာပဲဆိုပါတော့ကွာ”

“ကျွန်တော် ဗေဒင်မကြည့်ချင်ဘူး ခင်ဗျ”

“အေး... မင်းက ဗေဒင်မကြည့်ချင်ပေမယ့် ကျုပ်က တော့ မနက်ဖြန်မနက်မှာ မင်းရဲ့ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့အါ ဖြစ်လာမယ့် ဘေးအန္တရာယ်အတွက် ကြိုတင်သတိပေးချင်တာနဲ့ မင်းကို ခုလိုလိုက်ခေါ်ရတာပဲကွ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ကောင်လေးမှာ လွန်စွာအံ့သြ စိတ်ဝင်စားသွားပုံရပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သံသယမုက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုပြီးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ မောင်မိုးစက် ... ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာပေမယ့် အခကြေးငွေနောက် ငမ်းငမ်းတက်လိုက်တတ်တဲ့ ကြေးစားဗေဒင် ဆရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူတွေကို ဘာဖြစ်မယ်၊ ညာဖြစ်မယ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ယတြာကြေး အဆမတန်တောင်း ဒုက္ခပေးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ဗေဒင်ပညာနဲ့ ကယ်သင့်သူ၊ ကူညီသင့်သူကို ကူညီကယ်တင်တတ်သူပါ။ အဲဒီ အတွက် အကျိုးအမြတ်ကို မမျှော်ကိုးပါဘူး ...။

အခု မင်းရဲ့ကိစ္စမှာလည်း မနက်ဖြန်မနက်မှာ မင်းကံဆိုး

မိုးမှောင်ကျတော့မှာကို ကျိန်းသေသိမြင်နေတဲ့အတွက် ငင်းလို နိုးသားဖြူစင်တဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ ယမနေလို လူဆိုး လူမိုက် လူအန္တရဲ့လက်ချက်နဲ့ ပိုးစိုးပက်စက်ဖြစ်သွားမှာကို မလို လားလို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာပဲ မောင်မိုးစက်”

“ဟာ ... ဦးက ယမနေရဲ့ပြဿနာကိုလည်း သိနေ သလား”

“အေး... သိတာမှ အဲဒီယမနေဟာ မနက်ဖြန်မနက် မှာ မင်းတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်၊ ယမနေဟာ ကျုပ် ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ဒုက္ခပေးပြီးပြီ။ သူနဲ့ကျုပ်ကလည်း ရေ စက် လာလာဆုံနေတယ်။ ကဲ ... ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို စိတ် ဝင်စားတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့စေတနာကို ယုံတယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေး ဆေး ဆွေးနွေးရအောင် ဟိုသစ်တုံးတွေအပေါ်မှာ သွားထိုင်ရ အောင်ကွာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်၌ ထပ်ပုံ ထားသော ကျွန်းသစ်လုံးများဆီသွားကာ တက်ထိုင်လိုက်ရာ နောက်လည်း နောက်မှလိုက်ပါလာပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျွန်းလုံး ကြီးများပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ကျုပ်ဘက်က ပြောစရာရှိတာတွေ မပြောခင် ငင်းနဲ့ မင်းရဲ့ရည်းစားကောင်မလေးရဲ့အကြောင်း ပြောပါဦးကွ

ပြီးတော့ ယမနေ့ရော ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုဦးရဲ့... ရတုတို့မိသားစုက အထိုက်အလျောက် ချမ်းသာပါတယ်။ သူ့မှာ ဖအေတော့ မရှိတော့ဘူး။ ရတုရဲ့ အမေနဲ့ အစ်မတွေက ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးကြီးထဲမှာ ငွေရင်းလိုတဲ့ ဈေးသည်တွေကို ငွေချေးတယ်။ လိုသလောက်ထုတ်ချေးပြီး အတိုးကောင်းကောင်းယူတယ်။ အဲဒီမှာ ငွေချေးပြီး အတိုးမှန်မှန် မပေးတဲ့သူတွေ၊ ပြန်မဆပ်တဲ့သူတွေ ရှိလာတော့ စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ကြရတယ်။ ပုလိပ်ကို တိုင်ပြန်ရင်လည်း ငွေချေးထားတဲ့ ဈေးသည်တွေက ပုလိပ်ကို ငွေနဲ့ရော လူနဲ့ပါ လာဘ်ထိုးတယ်။ ဒီတော့ ပုလိပ်ကလည်း ဈေးသည်တွေဘက်က ကာပေးတယ်”

“အဲဒီမှာတင် ရတုရဲ့အမေဟာ အားကိုးအားထားရာ မဲ့သလိုဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး ဒီရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းက လူမိုက် ဇော်ကြီးကို အကူအညီတောင်းရတယ်။ ဇော်ကြီးက ကြည့်မြင်တိုင် ဈေးမှာ မီးသေတယ်။ ရတုရဲ့အမေ ဒေါ်မေစီရဲ့အကြွေးယူထား သူတွေ ကြွေးပြန်မဆပ်ရင် ဒါမှမဟုတ် အတိုးမှန်မှန်မပေးရင် ဇော်ကြီးရဲ့တပည့်တွေခေါ်ပြီး ဒေါ်မေစီက သွားတောင်းတယ်။ ကြွေးသမားတွေလည်း အဲဒီလူမိုက်တွေကိုကြောက်ပြီး မရှိရှိတာ ရှာကြိုပေးရတယ်”

“အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်နှစ်သုံးချစ်လောက်အကြာမှာတော့ ဇော်ကြီးဟာ အရက်သောက်လွန်းတာကြောင့် အသည်းမှာအနာဖြစ်ပြီး သေသွားရော။ ဇော်ကြီးသေတဲ့အချိန်မှာပဲ ယမနေဟာ ထောင်ကလွတ်လာပြီး ဇော်ကြီးရဲ့နေရာကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်တော့တယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ရတုဟာ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ရတုတို့နဲ့ယှဉ်ရင် ဆင်းရဲပါတယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးထဲမှာ အုန်းသီးငှက်ပျောသီး ရောင်းပါတယ်။ ဒေါ်မေစီရဲ့ ကြွေးမကင်းတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော့်အမေလည်း ပါပါတယ်”

“ယမနေဟာ ဇော်ကြီးထက် ပိုပြီးဩဇာထက်တယ်။ လက်ရဲဇော်ရဲနဲ့ ပိုမိုက်တယ်။ ဒေါ်မေစီက သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်စေဖို့ ယမနေကို အားကိုးလာရတယ်”

“ယမနေဟာ ဇော်ကြီးလို ယမကာသမား မဟုတ်ဘူး သူက မဒီကညာသမား။ မယားတွေ မှီလိုပေါက်အောင်ယူထားသူပဲ”

“သူက ရတုကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျပြီး သူ့ရဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်မှန်းမသိတဲ့ မယားငယ်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ချင်လာတယ်”

“ရတုကလည်း သူ့ကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းပြီး အနားလုံးဝ အကပ်မခံဘူး”

“ကျွန်တော်က ဆင်းရဲပေမယ့် ချစ်သူကိုတော့ လူယုတ်မာ ယမနေရဲ့လက်ထဲ အပါမခံနိုင်ဘူး၊ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ရတုကို တွေ့ခွင့်ရတာနဲ့ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ပြောမယ်လို့ ကြံရွယ်ထားတယ် ဦးရဲ့၊ ရတုကလည်း ယမနေရဲ့ရန်က လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ချင်နေတာပါ”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မနက်ဖြန်မနက်မှာပဲ ယမနေက မင်းရဲ့ကောင်မလေးကို အတင်းအဓမ္မ ကားတင်ပြေးဖို့ ကြံလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ မင်းက ရည်းစားဖြစ်သူကို ဝင်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ကြိုးစားတဲ့အခါ ယမနေက မင်းကို ဓားနှုတ်ထိုးသတ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီဖြစ်စဉ်ဟာ တကယ် ဖြစ်လာမှာ”

မိုးစက်က ကျွန်ုပ်ကို အံ့ဩနားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“နေပါဦး ဦးရဲ့ ... ဦးက မဖြစ်လာသေးတဲ့ကိစ္စကို တကယ်ဖြစ်လာမယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ တပ်အပ်ပြောနိုင်တာလဲ၊ ဗေဒင်ပညာက အဲဒီလောက်အထိ အတိအကျတွက်လိုရလို့လား”

“ကျုပ်တတ်ကျွမ်းထားတဲ့အဆင့်နဲ့တော့ အဲဒီလောက် တိတိကျကျ တွက်လို့မရသေးဘူးဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အဲဒီလို ဖြစ်ရပ်ဆိုးမျိုးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတော့ တွက်စစ်လို့ ရပါ တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဦးပြောတာက ရတုကို ကားတင် ပြေးမယ်တို့၊ ကျွန်တော့်ကို ယမနေက ဓားနှုတ်ထိုးသတ်မယ်တို့ အဲဒီလို အတိအကျဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ ခင်ဗျ”

“မှန်တာပြောရင် အဲဒါပေဒင်နဲ့တွက်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြားအမြင်သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာပါ”

“အကြားအမြင် ဟုတ်လား ... ဟား ဟား ဟား”
မိုးစက်က ကျွန်ုပ်ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်ရင်း လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်၏။

သူ့အကြည့်က ကျွန်ုပ်၏အပြောကို မယုံသလိုလို အထင် သေးသလိုလိုမို့ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ခံပြင်းသွားရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အကြားအမြင်နဲ့ ပြောတာ၊ မင်းက မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး၊ ကဲ ... ဦး အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟောဒီအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ရှိသလဲဗျာ ... အဲဒါကိုပြော”

“ဟ ... အဲဒီလိုတော့ ပြောလို့ဘယ်ရမလဲကွ”

“ကျွန်တော်ကြားဖူးတာကတော့ အကြားအမြင်ပေါက်

နေသူဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါမှာ ဘယ်လို အမှတ်အသားပါတယ်ဆိုတာကအစ ပြောနိုင်တယ်ဆို”

“ဒီမှာမောင်မိုးစက် ... တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အကြားအမြင်ပေါက်နေသူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ဂန္ထိရမှန်ချပ်ကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီမှန်ချပ်ကြီးကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင် အနာဂတ်မှာ ကျိန်းသေဖြစ်လာမယ့် ဖြစ်ရပ်ဆိုးတစ်ခုခုကို တွေ့ရလေ့ရှိတယ်ကွဲ့၊ တွေ့ရတာမှ အိပ်မက်မက်သလိုထက် ပိုပီပြင်တယ်။ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်ရသလိုပဲ။ မနေ့ညက ကျုပ် အဲဒီ ဂန္ထိရမှန်ကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ မင်းအတွက် အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးကို တွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ”

“တော်ပါဗျာ”

မိုးစက်က ရိုင်းပျဗ္ဗာပြောရင်း ထိုင်နေသည့်သစ်လုံးပေါ်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ဦးလေး စောစောကပြောတော့ အကြားအမြင်တဲ့၊ ခုတော့ ဂန္ထိရမှန်ဆိုတာ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ အဲဒီလို ယုတ္တိမရှိတဲ့ အရည်မရ အဖတ်မရစကားတွေ ကျွန်တော် နားမထောင်ချင်တော့ဘူးဗျာ၊ သွားတော့မယ်”

“ဟ ဟ ... နေပါဦးကွ၊ ကျုပ် ကျုပ်ရှင်းပြပါရစေဦး”
ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း တားသည့်တိုင် မိုးစက်သည်

နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကမ်းနားလမ်းဆီ ခြေလှမ်း တွဲကြီးများဖြင့် လှမ်းလျှောက်သွားတော့၏။

“ရော် ... ခက်ပါလား၊ ဒီသူငယ်လေးတော့ ခက်ပြီ”
ကျွန်ုပ်မှာ ယင်းသို့ ညည်းရုံသာရှိပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ကြမ္မာဆိုးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့ကထက် စောစွာအိပ်ရာမှထပြီး ကမ်းနားလမ်းဘက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မနေ့က တစ်နေ့လုံးနှင့် ညက တစ်ညလုံး လိုလို မောင်မိုးစက်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

“အဲဒီကောင်လေးတော့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်တော့မယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားကို သူက လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး ဒီအတိုင်းလွတ်ထားလိုက်ရင်တော့ အဲဒီကောင်လေး သေမှာအမှန်ပဲ”

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မောင်မိုးစက်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း

လည်း တော်စပ်ခြင်းမရှိသလို ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလည်းမရှိရာ သူ့ကိစ္စကို မိမိနှင့်မဆိုင်သလို နေလိုက်၍ရသော်လည်း အပြစ်မဲ့သော လူငယ်လေးတစ်ဦး အသတ်ခံရတော့မည်ကို သိနေပါလျက် ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ရန် မလုပ်ရက်သလို ခံစားနေရလေ၏။

အကယ်၍ မိမိမသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်သဖြင့် နောက်နေ့ထုတ် သတင်းစာတို့တွင် မောင်မိုးစက် ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားလမ်း တစ်နေရာ၌ စားဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးခြင်း ဟူသည့်သတင်းကို ဖတ်ရပါက ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကြေကွဲနောင်တရ၍ ဆုံးမည်မဟုတ်တော့ပါ။

မိမိကိုယ်ကို တာဝန်မဲ့ခဲ့လေခြင်းဟု အပြစ်တင်၍လည်း ဆုံးမည်မဟုတ်ပါ။

သယံဇာတကျွန်းဘူတာရုံအနီးမှရပ်ကွက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး အသတ်ခံရမည်ကိုသိလျက် သူမ၏အသက်ကို မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ နောင်တတစ်ကြိမ်ရခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၏။

သည်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး နောင်တမရလိုတော့ပါ။ သို့ကြောင့် မောင်မိုးစက်၏အသက်ကို မရ ရအောင် ကယ်တင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားလမ်းဆီသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်တွင် နံနက်ဦးကာလ နှင်းမှုန်တို့ ဖွေးဖွေးလျှပ်ငြုတ်သင်း

ချစ်နီလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သိုးမွေးခေါင်းစွပ်ကို နားရွက်နှစ်ဖက် လုံအောင်ဆွဲချလိုက်ပြီး လည်ပင်း၌ မာဖလာကို ခပ်တင်းတင်း ဝတ်ကာ တုတ်ကောက်ကို ဟန်ပါပါဆွဲထောက်ရင်း ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် တောင်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

အတော်အတန်လျှောက်ခဲ့မိလေလျှင် ယမန်နေ့က ထိုင်ခဲ့သော အကြော်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ယင်းအကြော်ဆိုင်တွင် အကြော်သည်မိန်းမကြီးက အကြော်ကြော်လျက်ရှိပြီး သူ၏သားကလေးဖြစ်ဟန်တူသော ၇ နှစ် ၈ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရေခွေးအိုးများကို ရေခွေးဖြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟေ့ ကလေး ... ဈေးဦးပေါက်ပြီလားကွဲ့”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို ကောင်လေးက မော့ကြည့်ပြီးဖြေသည်။

“မပေါက်သေးဘူးခင်ဗျ။ ခုမှ ဆိုင်ခင်းပြီးတာပါ”

“အေး ... ဒါဆို ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲ ပေးကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဘူးသီးကြော်ကိုစားရင်း ရတုဆိုသည့် မိန်းကလေးရောက်အလာကို စောင့်စားလျက်ရှိရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် လန်ချားတစ်စီးသည် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်အနီးတွင်

ရပ်လာပြီး လန်ချားပေါ်မှ မိန်းကလေးနှစ်ဦး ဆင်းလာလေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ အသက် ၁၈-၁၉ ခန့်ရှိပြီး သိုးမွေးရွယ်တာအဖြူလေးဝတ်လျက် သိုးမွေးခေါင်းစွပ်အဖြူလေးဆောင်းထားလေ၏။

သူမသည် နှင်းဆွတ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်နယ် လွန်စွာ လှပချောမောလေ၏။ ဘရိုက်တင်ထဘီအပြာရင့်ရောင်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးလေးက စိုပြည်တောင့်တင်းကာ ပုရိသယောက်ျားတို့အတွက် စွဲမက်ဖွယ်ရှိလှပေသည်။

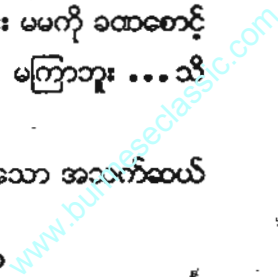
သူမ၏မျက်နှာချောချောလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဂန္တီရမှန်ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် မိန်းကလေးကို ပြေးသတိရမိ၏။

ဂန္တီရမှန်ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါက်မှာ ဤမိန်းကလေးနှင့် တူလှပေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူလေးပါပဲ”

“စိမ်းမြ ... ဒီမှာအကြော်မှာစားရင်း မမကို ခဏစောင့်ဇနော်၊ မမသူငယ်ချင်းနဲ့ ခဏသွားတွေ့မလို့ မကြာဘူး ... သိလား”

အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူသည့် စိမ်းမြဆိုသော အသက်ဆယ်

နှစ်ကျော်ခန့် ကလေးမလေးကို အကြော်ဆိုင်မှာ ထိုင်စေပြီး မိန်းမချောလေးက မှာနေ၏။

“မမရတု သိပ်မကြာနဲ့နော်၊ ဘုရားသွားဖို့ နောက်ကျနေမယ်၊ သိပ်ကြာရင် မေမေကြီးက ဆူမှာ”

“အေးပါကွယ် ... မကြာပါဘူး”

ထို့နောက် ရတုဆိုသော မိန်းမချောလေးက ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း အကြော်ဖိုးရှင်းပြီး သူမ၏နောက်မှ ခပ်ခွာခွာ လိုက်သွားလိုက်တော့သည်။

ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်ခန့် ရောက်သည့်အခါမှာမူ ရတုသည် လမ်းနံဘေးအတိုင်း လျှောက်နေရာမှ သစ်ပင်အုပ်အုပ်များရှိရာ ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ဖွဲ့ဆင်းသွားတော့၏။

ချုံပုတ်ကြီးများနှင့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်တို့ရှိရာ လူသူ ပြတ်လပ်လှသည့် ဤကမ်းစပ်နေရာမှာ သူမတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ချိန်းတွေ့နေကျနေရာ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ဆင်းမလိုက်သွားဘဲ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားရာ ခြေလှမ်းသုံးလေးဆယ်ခန့် လှမ်းလျှောက်မိလျှင် လမ်းနံဘေး၌ ဆီဒင်ကားအနက်တစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ယင်းကား၏အနီးဆုံးရှိ လမ်းနံဘေးမှ ချုံကြီး၏နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းခိုနေလိုက်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

နှင်းထူသည် တဖြည်းဖြည်း ပါးလျှစပြုလာသော်လည်း နံနက်ဦးနေခြည်က ရဲဝံ့စွာ ထိုးဖောက်ခြင်းမပြုနိုင်သေးချေ။

ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ကားမှ မြင်းလှည်းတို့ တစ်စီးစနစ်စီးစ ဖြတ်သန်းသွားသော်လည်း လူသွားလူလာမူ သိပ်မရှိသေးချေ။

ယင်းအချိန်မှာပင် မြစ်ကမ်းစပ်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အော်သံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီး ခဏအကြာတွင် သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားကာ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးဝတ်ထားသည့် လူတစ်ဦးက ရတုကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ချုံအကွယ်မှ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူ၏မျက်နှာကို ဆယ်ပေခန့်အကွာမှ တွေ့ရသည်တွင် ထိုသူမှာ ယမနေဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ယမနေပဲ၊ ဘောက်ထော်မှာ ငါ့သူ့ကို တွေ့ဖူးခဲ့တာပဲ”

ယမနေက ရတု၏ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့်

၂၂၈ ○ စိကြအုဂ္ဂ

ပိတ်ပြီး ကျန်လက်ဖြင့် ခါးကို သိမ်းဖက်ကာ ဆီဒင်ကားဆီ အတင်းဆွဲခေါ်လာလျက်ရှိလေသည်။

ကားအနီးသို့ရောက်လျှင် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ရှန်း ကန်လျက်ရှိသော ရတုကို ကားထဲအတင်းအဓမ္မ ထိုးသွင်းနေ တော့၏။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ဦး ပြေးလွှားလာသံကြားရပြီး နှင်းထု ထဲမှ ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် မိုးစက်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့လူ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရတုကိုလွှတ်လိုက်”

“အောင်မာ မင်းကလား”

ယမနေသည် ကြိမ်းဝါးရင်း မိုးစက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်တွင် သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားမြှောင်တစ်လက်ပါ လာတော့၏။

ဓားမြှောင်ကိုမြင်သည်နှင့် မိုးစက်သည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား ပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဖျတ်ခနဲ ဆုတ်လိုက်တော့သည်။

“ခွေးကောင်လေး သေပေတော့”

ယမနေက ကြိမ်းဝါးရင်း ဓားဖြင့်ပြေးထိုးရန် ဟန်ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ချုံကြီး၏နောက်မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လိုက်ပြီး တုတ်ကောက်၏အဖျားပိုင်းနှင့် ယမနေ၏ ဓားကိုင်လက်ကို အားပါးတရ ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

‘ဖြောင်း’

“အား”

ယမနေမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ၏လက်ထဲမှ ဓား မြှောင်သည်လည်း လွတ်ကျသွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ယမနေ၏ဦးခေါင်းကို တုတ်ကောက်ဖြင့်လွှဲရိုက်ထည့်လိုက်ရာ ယမနေက ကျွန်ုပ်၏မျက် နှာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေရာမှ ခေါင်းငုံ့ရှောင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ငုံ့သွားသည့် ယမနေ၏မျက်နှာကို မိုးစက်က ခြေထောက်ဖြင့် ပင့်ကန်ထည့်လိုက်တော့၏။

‘ဖြောင်း’

အငိုက်မိသွားသည့်ယမနေသည် နောက်သို့လန်ထွက် သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း တုတ်ကောက်ကို ပြောင်းပြန်ကိုင်လိုက် လျက် ရှားနှစ်သားတုတ်ကောက်၏ လက်ကိုင်ရိုးဖြင့် ယမနေ၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဖြောင်း’

“အား”

ယမနေမှာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အတိုက်ခိုက်ခံရသဖြင့် အထိနာသွားပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် မြက်ခင်းပေါ်လူးလိမ့်သွားရာမှ ဒေါသတကြီး ကုန်းလာပြန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရလာသည်အခွင့်အရေးကို တုံ့ဆိုင်းမနေ
တော့ဘဲ ကျောပေးထားသော ယမနေ၏နောက်စေ့ကို တုတ်
ကောက်ဖြင့် လွှဲရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

‘ဖြောင်း’

ယမနေ၏သက္ကလတ်ဦးထုပ် လွင့်ထွက်သွားပြီး လူသည်
လည်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပုံလျက်သားကျကာ ငြိမ်သက်သွားတော့
၏။

“ဟင် ... ဦး ဦးပါလား”

မိုးစက်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်း တအံ့
တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ သူ သေသွားပြီလား မသိဘူး”

“သေ သေကွာ၊ ကဲ... မင်းတို့လည်း လစ်ပေတော့၊
ကောင်မလေးကို တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးပေတော့”

“ဟင် ... ဘယ် ဘယ်ကို ခိုးပြေးရမှာလဲ ဦးရဲ့”

“ယမနေရဲ့စက်ကွင်းကလွတ်တဲ့ နေရာကိုပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ
ယမနေရဲ့ ဆီဒင်ကားကိုပဲ မောင်းသွား၊ မင်း ကားမောင်းတတ်
တယ် မဟုတ်လား”

“မောင်း မောင်း တတ်ပါတယ်၊ ဒါ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကို
ခိုးပြေးရမှာလဲ ခင်ဗျ”

“ဟ ... ဒါနဲ့ ယမနေက မင်းရဲ့ကောင်မလေးကို ကြံ
နေလို့ မင်းပဲ ဒီတစ်ခါ ရတုကိုချိန်းတွေ့ပြီး မင်းနောက်လိုက်ဖို့
ပြောမယ်ဆို”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလို ချက်ချင်း
ကြီးကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှာဖို့ မလွယ်သေးဘူးဦးရဲ့၊
ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲရှိရာ တောင်ပေါ်မြို့လေးဆီသွားဖို့
ခရီးစရိတ်တို့ ဘာတို့ ရှာရဦးမှာဗျ”

“ဗော့ကောင် ရှာမနေနဲ့၊ ဒီမသာသတိပြန်ရလာရင်
ပွဲကြမ်းတော့မှာ။ ဒီကနေ ပဲခူးအထိ ကားမောင်းသွား၊ ပဲခူး
ရောက်ရင် အဝေးပြေးကားတစ်စီးစီးဖြစ်ဖြစ်၊ ရထားဖြစ်ဖြစ်
ပြောင်းစီးပြီး လစ်တော့၊ ရော့ ဒီမှာ ငွေတစ်သောင်း၊ ဒီအရည်
တွေ မြင်လို့ ငါယူလာတာ၊ ကဲ ... သွားတော့ မြန်မြန်”

“ဟာ ... ကျေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဦးရယ်၊ ဦးက
ကျွန်တော့်အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့အပြင် ခုလို ငွေရေးကြေးရေးပေါ့
ကူညီတာကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ကျေး
ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ခွင့်ကြိုတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အသက်ကိုပေးပြီး ပြန်
ဆပ်ပါ့မယ်ဗျာ”

“ကဲ ကဲ ... ကျေးဇူးဆပ်တာတွေ မဆပ်တာတွေ
နောက်ထား၊ ကားပေါ်တက်ပြီး သွားကြတော့၊ ယမနေ သတိပြန်

ရလာချိန်မှာ မင်းတိုသမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ရန်ကုန်ကနေ ခပ်ဝေးဝေးရောက်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်ုပ်က အတင်းလောအော်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကို ကား ပေါ်တက်စေရအိ။

ရတုက မိုးစက်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“မောင် မေမေတို့ကိုတော့ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီ လိုက်မရှာ ဝါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ စာကလေးတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းတော့ ရေးပြီး စိမ်းမြကိုပေးခဲ့မှဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ မေမေတို့ သိပ် စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

ဟု အသံတုန်တုန်လေးဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံတို့ ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။

“ကဲ... ရော့ ရော့၊ အဲဒီအရည်တွေမြင်လို့ ကြုံယူလာ တာ၊ ခုရေးလိုက်၊ ဟိုနားက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ စိမ်းမြကို ကျွပ် သွားပေးလိုက်မယ်”

ရတုက ကျွန်ုပ်ကို အံ့အားတင့်မော့ကြည့်၏။

“ဪ... ဦးက စိမ်းမြကိုလည်း သိတာကိုး”

ထို့နောက် သူမက ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ စာကို ကမန်းကတန်းရေးပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စာကိုယူလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြတော့?”

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်စဉ်မှာပင် ယမနေမှာ တအင်းအင်း ညည်းညူလျက် လူးလွန့်လာရာ မိုးစက်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး သော့တန်းလန်းရှိနေသည့်ကားကို သော့ဖွင့်စက်နှိုး ကာ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ယမနေအား တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အကြော်ဆိုင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးသားကောင်

ဖော်ပြပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်လကျော်ခန့် ကြာသည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂန္ထိရမုန်ကြီးကို ထပ်မံမကြည့်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

အမှန်တော့ မကြည့်ဝံ့တော့သဖြင့် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကတ္တီပါစအနက်ကြီးဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းထားရပါ၏။

ဂန္ထိရမုန်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ထိရမဟာတို့ညီအစ်ကို၏ အသက်ကိုကယ်နိုင်ခဲ့သလို လူ့ငယ်လေးမိုးစက်၏အသက်ကိုလည်း အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။

သို့သော် ထိုမှန်ကြီးကိုကြည့်တိုင်း အနိဋ္ဌာရုံ အတိတ်ဆိုး

နိမိတ်ဆိုးများကိုသာ တွေ့ရမြင်ရစမြဲ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတို့ကို မမြင်လို မမြင်ဝံ့တော့သောကြောင့် မကြည့်လိုတော့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါဝယ် ထိုမှန်ကြီးကို သုံးထပ်သားပြားဖြင့် အသေပိတ်ထားလိုက်ရန် စိတ်ကူးရလာခဲ့လေ၏။

သုံးထပ်သားပြားဖြင့် အသေပိတ်ပြီးလျှင် ယင်းသုံးထပ်သားပြားပေါ်၌ “ဤမှန်ချပ်ကို ဖွင့်မကြည့်ခြင်းသည် သင့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ပုံ အဂ္ဂဝဏ္ဏ” ဟူ၍ သင်္ဘောဆေးဖြင့် စာတန်းရေးထိုးထားရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း မှန်ကြီး၏အလျားအနံကို ကတ္တီပါစအပေါ်မှပင် တိုင်းတာပြီး ထိုနေ့ နေ့လယ်မှာပင် သုံးထပ်သားပြားဝယ်ရန် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

သစ်ဆိုင်မှာ စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းထိပ်တွင် ရှိသဖြင့် မြင်းလှည်းငှားစီးကာ ရှမ်းလမ်းဘက် လာခဲ့လေ၏။

ရှမ်းလမ်းထိပ်အနီးရှိ သစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းလှည်းကို ရပ်စေကာ လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလျက် သစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွား၍ လိုက်သည်နှင့် လက်ခုပ်တီးသံ ကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့်

လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ရသာစုံလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေနှစ်ဦးဖြစ်ကြသော ကိုမောင်ဖြိုးနှင့် ကိုအောင်ဖြိုး ဖြိုးနှစ်ဖြိုးက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သစ်ဆိုင်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ လမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ ရသာစုံလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ဖြိုးနှစ်ဖြိုး ထိုင်နေကြသည့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

“အိုင်ဆေး၊ ဘာလာလုပ်တာလဲဗျ၊ သစ်လာဝယ်တာ လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်ဖြိုးရေ”
ဤတွင်ကိုအောင်ဖြိုးက ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်ကြီးခဲရင်း “ဘာလဲ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ... အိမ်ပြင်မလို့လား၊ အိမ် ပြင်ရင် ဗေဒင်ဆရာပီပီ ဇာတာကို သေချာစစ်ပြီးမှ ကြည့်ပြင် နော်၊ တော်ကြာ အိမ်ပြောင်းပြီးမှ လာဘ်ရော စုတ်ရောဝင်ပြီး ဗေဒင်ဆရာ လူပျိုကြီး မိန်းမရနေဦးမယ် ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဟု ရှေ့သွားကျိုးလေးပေါ်အောင် ထုံးစံအတိုင်း သရော် တော်တော် စကားကို ရယ်ကျဲကျဲ ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမောင်ဖြိုးသည် ကျောက်စားပွဲဝိုင်း၏ မျက် နှာပြင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ အိုင်ဆေးရေ လာဘ်တွေ့ စုတ်တွေ့ ပြောလို့ ခုမှ သတိရတယ်”

“ဘာလဲ ... မေ့ထားတဲ့ အိမ်ကမိန်းမ ဒေါ်တင်ဝင်းကို လား ... ဟဲ ဟဲ”

ကိုအောင်ဖြိုးက ကပ်ပြီးကလိပြန်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ကြုံနေလို့ ဗျ၊ အဲဒါ အခု ဗေဒင်ဆရာနဲ့ တွေ့တုန်း မေးမလို့”

“နေဦး နေဦး၊ ခင်ဗျားမပြောနဲ့ဦး”

ကျွန်ုပ်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြဿနာ ကြုံနေရသလဲဆိုတာကို အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာနဲ့ အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး လက်ာအရ အခါတိုင်ထူပြီး ကျုပ်အတတ်ဟောပြမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်း လက်တွေ့လေ့လာ ရတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်လည်း ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်ထား လေ့ရှိသည့် ခဲတံနှင့် စာရွက်လွတ်ကို ထုတ်ကာ လက်တွေ့ တွက်ပြလိုက်၏။

“ဒီနေ့ဟာ တနင်္လာနေ့ဗျ၊ ဒါကြောင့် အချိန်အခါရှာတဲ့ ဇယားမှာ မနက် ၆ နာရီနဲ့ ၇ နာရီခွဲကြားမှာရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့ရဲ့

ပထမအချိန်နေရာမှာ စချရမှာဖြစ်တယ်၊ တနင်္လာဆိုတော့ 'ကြီး' ၂ ဂဏန်းကို စချရမှာပေါ့ဗျာ"

တနင်္ဂနွေ	သောကြာ	ဂ္ဂဟူး	တနင်္လာ	ဧ	ကြာသပတေး	အင်္ဂါ
အုန်း	သီး	လှည်း	ကြီး	တို့	များ	စီး
၁	၆	၄	၂	၀	၅	၃

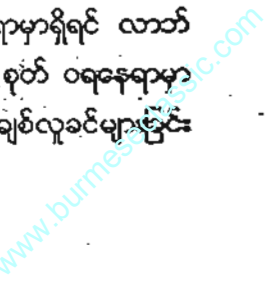

“အခုနေ့လယ် ၂ နာရီထိုးပြီးလို့ ၁၀ မိနစ်ဆိုတော့ ဇယားရဲ့ ၁ နာရီခွဲနဲ့ ၃ နာရီကြား ၆-အချိန်မှာ ရှိနေတယ်ဗျာ။ အဲဒီ ၆-အချိန်ကို ဇယားမှာကြည့်တဲ့အခါ သီးဆိုတဲ့ သောကြာနဲ့-၆ ဂဏန်းရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားမေးခွန်းမေးတဲ့အချိန်ဟာ သောကြာ ၆ အချိန် ဖြစ်တယ် ...။ အဲဒီတော့ သောကြာနဲ့-၆ ဂဏန်းကို အလယ်အချာ

မှာ ထားပြီး အခါတိုင်ကို အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့များစီး လက်က အတိုင်း အလယ်အချာရဲ့ အပေါ်အောက်တစ်လုံးစီ ချရေးလို့ အင်္ဂါပိဋ္ဌာတိုင်ကို ဟောဒီလိုထူရမယ်ဗျာ”

အောင် (ဇေယျ)	... ၃	... စီး
လာဘ် (လာဘ)	... ၀	... တို့
စုတ် (ဝရ)	... ၄	... လှည်း
အလယ်အချာ	... ၆	... သီး (မွေးနံ)
နာ	... ၂	... ကြီး
ခိုက်	... ၅	... များ
ပျက်	... ၁	... အုန်း

“ခင်ဗျားက သောကြာသားဆိုတော့ မွေးနံသောကြာ ၆-ဟာ အလယ်အချာမှာ ရှိတဲ့အတွက် သင့်ရုံအနေအထားမှာ ရှိတယ်ဗျာ။ မွေးနံက နာ-ခိုက်-ပျက်ဆိုတဲ့ အလယ်အချာရဲ့ အောက်ဘက်တွေမှာရှိရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။ မွေးနံဟာ အလယ်အချာရဲ့အပေါ် အောင်နေရာ တိုင်ထိပ်မှာရှိရင် အောင်မြင်ခြင်း၊ ဇေယျသဘော၊ လာဘ်လာဘနေရာမှာရှိရင် လာဘ်လာဘ ပေါများခြင်းသဘော၊ တန်းစီးနေရာ စုတ် ဝရနေရာမှာ ရှိရင် ဂုဏ်သရေကြီးမြင့်ခြင်းသဘော၊ လူချစ်လူခင်များမြင့်သဘောလို့ ယူဆရမယ်ဗျာ ...။

အခု အင်္ဂါဝါဒီတိုင်အရ ပြောရရင် ကြာသပတေးနံ ၅ ဟာ ခိုက်ဆို့တဲ့နေရာမှာရှိတဲ့အတွက် ခင်ဗျားဟာ ကြာသပတေးနံ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာကြုံနေရမယ်ဗျာ။ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးမယားမဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အခက်ကြုံနေရမယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ် ကိုအုဂ္ဂရယ်၊ ကျုပ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အခက်ကြုံနေရတယ်ဗျ”

ဤတွင် မိန်းမဆိုလျှင် ဝါသနာကြီးလှသော ကိုအောင်ဖြိုးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ် ... ဘယ်လို အခက်ကြုံတာလဲ၊ ကျုပ်တောင် မသိရပါလားဗျ ... ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားကိုမပြောသေးတာက ခင်ဗျားက ပါးစပ်ဖွာလို့ပဲဗျ။ ကျုပ်ရဲ့မိန်းမကိုလည်း သွားမပြောနဲ့ဦး။ ခင်ဗျားတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ”

“မပြောပါဘူးလို့ဆိုနေ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါ ... ဘယ်က မိန်းမနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲလို့”

“ဒီလိုဗျာ ... ကျုပ်မိန်းမက စုရတီဈေး (ယခု သိမ်ကြီးဈေး)မှာ သစ်ခွပန်းတွေ၊ သင်္ဇင်ပန်းတွေ ရောင်းတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီလို သူရောင်းနိုင်ဖို့ ကျုပ်က စော်ဘွားကြီးကုန်းဘတ်မှာရှိတဲ့ သင်္ဇင်ခြံ၊ သစ်ခွခြံတွေကနေ သစ်ခွပန်း၊ သင်္ဇင်ပန်းတွေကို နေ့တိုင်း သွားသွားယူပေးနေရတာ ခင်ဗျားတို့ အသိပဲမဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီလို သွားယူတဲ့အခါ ဈေးအနည်းဆုံးနဲ့ သစ်ခွပန်း စုံအောင်ရတဲ့ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ သစ်ခွခြံမှာပဲ ယူလေ့ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီ ခရမ်းပြာခြံပိုင်ရှင် မိန်းမရဲ့နာမည်က မြသိတာတဲ့ဗျ။ ဖြူဖြူတောင်တောင့် ချောချော၊ အသက်က ၃၅ လောက် တရုတ်ကပြားမလိုလိုဘဲ၊ သူက ကျုပ်ကို သူများတကာထက် အရေးအရမ်းပေး ပေးနေတယ်ဗျ။ သွားတိုင်း ကော်ဖီဖျော်တိုက်ရတာနဲ့၊ ဈေးလျှော့ပေးရတာနဲ့ သူကိုယ်တိုင် ပန်းတွေလိုက်ရွေးပေးရတာနဲ့”

“ဪ ... ခင်ဗျားကို သူက စကပ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ... ဟီး ဟီး ... နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

ကိုအောင်ဖြိုးက သွားရည်တမြားမြားကျရင်း ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်မှာ ခက်နေတယ်ဗျာ၊ ဖောက်သည်ယူနေ ကျ ခြံကလည်းဖြစ်ပြန်၊ သူကလည်း တစ်နေ့တခြား အခွင့်မေးနေ ပေးပေးလာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

အဲဒါကို ခင်ဗျားရဲ့ဗေဒင်ပညာနဲ့ ဝေဖန်အကြံပြုပေးစမ်းပါ
ကိုအဂ္ဂရယ်”

“အင်း... အပေါင်းအသင်း အရင်းအချာချင်းမို့လို့
ခင်ဗျားကို အလကားပဲတင်း အကြံပြုဟောပြောပေးလိုက်မယ်။
အင်္ဂါဝိဇ္ဇာတိုင်အရ ကြာသပတေးနံ-၅ ဟာ ခိုက်မှာရှိနေတဲ့
အတွက် ကြာသပတေးနံ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခက်ခဲပြဿနာ
ဒုက္ခကြုံနေရမယ်။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် ပိုဆိုးမယ်။ မိမိရဲ့အိမ်ထောင်
ရေးရော အလုပ်အကိုင်ပါ ပျက်ယွင်းရမယ့်ကိန်း ရှိတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့အလုပ်အကိုင်ကို ကိုယ်စားပြု
တဲ့ တနင်္ဂနွေ နံ-၁ ဟာ တိုင်ခြေပျက်နေရာမှာ ရှိနေလို့ပဲ။
ငွေကြေးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ တနင်္လာနံ-၂ ဟာလည်း နာနေရာမှာ
ရှိတဲ့အတွက် ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာရတာ အခက်
အခဲကြုံထားတွေပါ ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး ရှောင်လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲလို့ အကြံပြုလိုတယ်ဗျာ”

“အေးပါဗျာ... ဒါဆိုလည်း အဲဒီခြံမှာ သစ်ခွတွေ၊
သင်္ဃန်းတွေ မဝယ်တော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကစပြီး ခြံပြောင်း
ဝယ်တော့မယ်ဗျာ”

“အင်း... အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့များစီး ဆိုတဲ့လင်္ကာ
ကို အခြေခံပြီး အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာနဲ့ဟောတဲ့ ဟောချက်တွေဟာ

သွေးထွက်အောင်မှန်စမြဲပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတို့
အတွက် ရှောင်သင့်တာကိုရှောင်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။
အဲဒီ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဟောချက်ကို လေးစားလိုက်တာတဲ့
အတွက် သယ်နိုးကျွန်းမှာနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ထိရမဟာတို့
ညီအစ်ကိုဟာ လူဆိုးလူမိုက်အုပ်စုရဲ့ ဘေးရန်က သိသိလေး
လွတ်ခဲ့တယ်ဗျာ။ နောက် ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနား
လမ်းမှာ မိုးစက်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ရတုဆိုတဲ့ကောင်မလေးတို့
ဟာလည်း လူဆိုးလူမိုက် လုံယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ ဘေးရန်က
လွတ်ခဲ့တယ်ဗျာ။ အခုလည်း ခင်ဗျားကို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
ဘေးရန်က လွတ်စေဖို့ ကူညီတွက်ချက်ပေးရတာပဲ အိုင်ဆေးရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကဲ... လက်ဖက်ရည်
မုန့်တို့နဲ့ ဂါရဝပြုပါရစေဗျာ”

ထို့နောက် ကိုမောင်ဖြိုးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ရသာစုံ
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးပိုက်အား လက်ဖက်ရည်ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့် အဖျော်ခိုင်း
ပြီး သွားကြားထိုးတံခန့် အရွယ်အစားရှိသော အိကြာတော့
အကောင်းစား (မနက်ပိုင်းမှအကျန်) တို့ကို မှာပေးလေတော့
ဆတည်း။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းလမ်းထိပ်ရှိ သစ်ဆိုင်မှ သုံးထပ်သား
ပြားကို ဝယ်လာပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တစ်ခါတည်း သယ်လာ
ကာ တူ၊ သံထုပ်တို့ကိုယူလျက် ဂန္တိရမုန်ကြီးကိုပိတ်ကာရန်
ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

အရေးထဲ အတူနေသည့် တပည့်ဖြစ်သူမောင်ဗေဒါမှာ
တောသို့ ခေတ္တပြန်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း လုပ်ဆောင်နေ
ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သုံးထပ်သားပြား ကပ်ရိုက်ရန် မှန်ကြီးအ
ပေါ် လှမ်းထားသော ကတ္တီပါအနက်ကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်
တွင် မှန်ကြီး၏မျက်နှာပြင်ကို မကြည့်ချင်မြင်ပါလျက်သား ဖြစ်
သွားရတော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့လည်း မှန်ကြီး၏မျက်နှာပြင်ကို ကြည့်
လိုက်မိလေရာ မှန်ကြီးမှာ ချက်ချင်းမှိုင်းမှုန်သွားသဖြင့် လန့်သွား
မိတော့၏။

မှန်ကြီးသည်ကား ကျွန်ုပ်ကို သတင်းဆိုးအချက်အလက်
(Message) ပို့စရာရှိသဖြင့် ရုတ်ခြည်း မှိုင်းမှုန်သွားပုံရရာ ကျွန်ုပ်
လည်း အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ခြင်းမပြုသာဘဲ ကြောင်ငေးငေးကြည့်

နေလိုက်မိတော့သည်။

မှန်၏မျက်နှာပြင်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ကြည်လင်
လာပြီး ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပင် ပြန်ပေါ်လာရာ အနည်းငယ် အံ့အား
သင့်သွားမိတော့၏။

ထို့နောက်မှာတော့ မှန်ထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်သည် သူ့
အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားစပြုလာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေရာရာ၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိပြီး
ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ရှမ်းဦးထုပ်လိုလို အနားပြားကြီး
ကြီးနှင့် နီးဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်သည်
တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်လာပြီး လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်
လိုက်သည်ကို တွေ့နေရလေ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်သွားဟန်ရှိလေ၏။

ထိုလူက ကျွန်ုပ်အား ဒေါသတကြီးပြောဆိုပြီး သေနတ်
ဖြင့် ပစ်မည်ပြုစဉ် ကျွန်ုပ်က ထိုသူ့ကို ဒေါသတကြီး ပြန်အော်
ရင်း သေနတ်ကို ဝင်လှတော့သည်။

ထိုအခါ ထိုလူက သေနတ်ဖြင့်ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်
၏ ခေါင်းကို သေနတ်မှန်ပြီး ခေါင်းမှ သွေးတို့နှင့်အတူ ဦးနှောက်
များပါ ဖွာခနဲ ပန်းထွက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်

သို့ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် လဲပြိုကျသွားတော့၏။

ထို့နောက်မှာမူ မှန်သားပြင်သည် ပြန်လည်မှန်မှိုင်းသွားပြီး စောစောကပုံရိပ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“အလို... ဘုရား ဘုရား... ဒီတစ်ခါ ကြမ္မာဆိုးကြိုရမယ့်သူဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါလား”

ကျွန်ုပ်သည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာဖြင့် မှန်ကြီးကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ မှန်ရှေ့တွင် ငှူကြီးရပ်နေမိတော့၏။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြီးကို စိတ်မသက်သာစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်မိရာ မှန်ထဲမှ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ ဆယ်နှစ်ခန့် အိုစာသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ခန့်မပြေသေးဘဲ မှန်ကြီးထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ကို စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ငေးကြည့်နေမိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ပန်းနောက်ဘက်မှ အခြားလူတစ်ဦး၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရရာ

“ဟင်”

လန့်ဖျပ်သွားပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

“ဟာ ယ ယမနေ”

ရှမ်းဦးထုပ်ကြီးဆောင်းထားသည့် ယမနေသည်ကား

ကျွန်ုပ်အား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်လံခန့်အကွာတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။

သင်း ဘယ်အချိန်က အိမ်ထဲဝင်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာမှန်းမသိပေ။ သုံးထပ်သားပြားကို အိမ်ထဲသို့ သယ်ခဲ့စဉ်က ခြံတံခါးရော အိမ်ရှေ့တံခါးပါ မပိတ်မိသည့် ကျွန်ုပ်၏အမှားပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... သိပ်ပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသလား ဗေဒကဝိကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွုပ် တစ်စစ် စုတ်ဖြဲချင်လို့ ရှာနေတာ ကြာပြီ ... သိရဲ့လား”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူပဲ၊ စောစောက ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အုန်းသီးလှည်းကြီး တို့များစီး ဘာညာနဲ့ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ဟောပြောနေတုန်းက ကျွုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့နောက်ကျော တစ်စားပွဲကျော်မှာ ရှိနေခဲ့တယ်ဗျ ... သိရဲ့လား”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပြောသမျှကြားပြီး ကျွုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ် နှစ်ခုစလုံးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ ခင်ဗျားဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရလို့ လိုက်လာတာပဲ၊ ကျွုပ်ရဲ့အချစ်ကလေး ရတု ... အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား သိကိုသိရမယ်၊ ကျွုပ်ကိုပြောစမ်း ... မပြောလို့ကတော့ ဒီနေရာမှာတင် ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်”

တင်းမာခက်ထန်စွာ ဟိန်းဟောက်နေသည့် ယမနေအား တုန်လှုပ်စွာ ဝေးကြောင်ကြည့်နေရင်း သင်း၏စက်ကွင်းမှ လွတ်အောင် မည်သို့ ကြံဆောင်ရပါမည်နည်းဟု စိတ်ထဲဝယ် အပြေးအလွှား တွေးနေမိလေ၏။

စောစောက ဂန္တီရမှန်ကြီးထဲမှ တွေ့ခဲ့ရသည့် နိမိတ်ပုံ အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကို ကလန်ကဆန်ပြောပြီး သူ၏သေနတ်ကို ဝင်လှ၍မဖြစ်ချေ။

ထိုသို့ အမွေဝင်လုပါက ကျွန်ုပ်၏အသက်ပင် ဆုံးရှုံးရမည်ဖြစ်သည်။

သည်တော့ သူ့ကို အချို့သတ်ပြီး ပရိယာယ်ဖြင့် လွတ်မြောက်စေရန် ကြံမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ရတု ... ရတုတို့ရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်မှာလဲပြော”

“ပဲခူးဘက်မှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ခိုးလာခဲ့တဲ့ ဆီဒင်ကားအနက်ကို ပဲခူးက လိပ်ပြာကန်နားမှာ တွေ့တယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ သူတို့ကို ခင်ဗျား ဘယ်ပို့လိုက်သလဲ”

“ကျုပ်က ပို့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကို ထွက်ပြေးစို့ပဲ အကြံပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒီမှာ သူတို့က သူတို့နဲ့အတူ လိုက်ဖို့

အတင်းခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားရတာပါ။ ရတုရဲ့ကောင်လေးမိုးစက်က ကျုပ်နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်လေ”

“ကဲ ... သူတို့ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒါပဲပြောဗျာ၊ ကြာတယ်”

“သူတို့သွားတဲ့ရွာကိုလည်း ကျုပ်သိတယ်၊ လမ်းတော့ မညွှန်တတ်ဘူး၊ ပဲခူးချောင်းအတိုင်း ချောင်းဖျားပိုင်းဆီ ပဲ့ထောင်နဲ့သွားရတာ၊ ရွာနာမည်လည်း ကျုပ်မသိဘူး၊ လိုက်ဖို့ဆို လိုက်ဖို့ပေးပါ့မယ်”

“တောက် ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို အခုလိုက်ဖို့ဗျာ၊ ကဲ ... လာ”

“နေ ... နေဦးလေဗျာ၊ သွားရမှာ ဝေးတယ်ဗျာ၊ အဝတ်အစားအပိုလေးတော့ ယူပါရစေဦး”

ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုတောင်းပန်ပြီး နံရံမှချိတ်တွင် ချိတ်ထားသည့် အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို ဖြုတ်ယူကာ ကြမ်းပြင်မှာ ခူးတစ်ဖက် ထောက်ထိုင်လျက် ခရီးဆောင်အိတ်ငယ်ထဲ ထိုးထည့်ရလေ၏။

ထိုရောအခါ ယမနေနှင့် ဂန္တီရမှန်ကြီးအကြားတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြားခံနေခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ယမနေသည် မှန်ကြီးထဲမှ သူ၏ပုံရိပ်ကို ကြောင်စိစိကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

“အလို”

ယမနေထံမှ အာမေဗိုတ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်
က လည်ပြန်လှည့်မော့ကြည့်လိုက်ရာ ယမနေသည် မှန်ကြီးအား
အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မှန်ကြီးဆီကြည့်လိုက်ရာ မှန်၏မျက်နှာပြင်
မှာ တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါးသွားပြီး ခဏချင်းမှာပင် ပြန်ကြည်လင်
လာသည်၌ မှန်ထံမှ ယမနေ၏ပုံရိပ်ကို မြင်ရလေ၏။

မှန်ထံမှပုံရိပ်တွင် ပုလိပ်သားနှစ်ဦးသည် လက်ထိတ်ခတ်
ထားသည့် ယမနေအား ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ကာ
အကျဉ်းထောင်ဆီ ခေါ်သွားလျက်ရှိလေသည်။

“ဟာ... ဘာ ဘာတွေလဲဟာ၊ တောက်... ကဲကွာ”

‘ဒိုင်း’

‘ဒိုင်း’

‘ဒိုင်း’

‘ခွမ်း’

‘ခွမ်း’

‘မြိုင်’

‘ချလွင်’

ယမနေ၏ ဒေါသတကြီး အထိတ်တလန့် ရေရှုတ်သံနှင့်
အတူ ကော်ဒိုက်ယမ်းအား၏ ပေါက်ကွဲသံကြီးများ မြည်ဟီးသွား

ပြီး ကမ္ဘီရမှန်ကြီးသည်လည်း အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွားတော့
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အခွင့်အရေးကို
အရယူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သံထုပ်နှင့်အတူရှိနေသည့် တူကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး မှန်ကြီးဆီ အာရုံရောက်နေသော ယမနေ
အား တူဖြင့် အားကုန်ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်တော့သည်။

‘ဝိုး’

‘ခေါင်’

“အား”

တူသည် သူ၏ခေါင်းကို ထိမှန်သွားပြီး ယမနေမှာ
ခေါင်းမူးသွားဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လျင်မြန်စွာထပြီး နံရံ၌ ကပ်ထောင်ထား
သည့် ရှားနှစ်သားတုတ်ကောက်ကိုယူကာ မူးဝေနေဆဲဖြစ်ဟန်
ရှိသော ယမနေ၏သေနတ်ကိုင်လက်ကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဖြောင်း’

“အ”

‘ခေါက်’

ထို့နောက် ယမနေ၏ခေါင်းကိုပင် တုတ်ကောက်ဖြင့်
အဆက်မပြတ် ရိုက်တော့ရာ ယမနေကလည်း ကျွန်ုပ်လက်ထံမှ

တုတ်ကောက်ကို ပြန်လှူနေစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လှေကား အတိုင်း တခုံးခုံး ပြေးတက်လာသံများကြားရပြီး ပတ္တရောင် ပုလိပ်သားတို့ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ဂန္ထိရမှန်ကြီးမှာ လုံးဝကွဲကြေပျက်စီးသွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် မှန်ကွဲစများကို ကြိုးကာ အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်လျက် အမှိုက်ပုံ၌ သွားပစ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်၏။

အလျားတစ်ပေကျော်ခန့် အနံ့ခြောက်လက်မခန့်ရှိသော သုံးမြောင့်ဆန်ဆန် မှန်ကွဲစကြီးတစ်ခုကိုသာ အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းထားရန် အိမ်နံရံ၌ မှောက်လျက်ကပ်ထောင်ထားလိုက်လေ သည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဆန်း ပြားအုံ့သြဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တို့အား ပြန်ပြောင်းသတိရရင်း မှန်ကွဲ ကြီးကို သတိရမိသဖြင့် အိမ်နံရံ၌ထောင်ထားရာမှ သွားယူလျက် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း ယင်းမှန်ကွဲကြီးအား အမှတ် မထင် ကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

“အလို ... ဘုရားရေ”

မှန်ကွဲကြီး၏မျက်နှာပြင်မှာကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါးသွားတော့၏။

“ဒုက္ခပဲ ... ဘယ် ဘယ်လိုနိမိတ်ဆိုးတွေ ပြဉ္စီးမှာပါ လိမ့်၊ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူကံကြမ္မာဆိုးရဲ့ သားကောင်ဖြစ်မလဲမသိ ဘူး”

ကျွန်ုပ် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မှန်သားပြင်သည် တစ်စတစ်စ ပြန်လည်ကြည်လင်လာပြီး ပုံရိပ် တစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်း ဝီပြင်စွာ ပေါ်ထင်လာပါတော့သ တည်း။

“ဟ ... အိုးနင်းခွက်နင်းဘိုးသူတော်ကြီးပါလား။ သူ သူ ဘယ်လိုဘေးဒုက္ခ ကြမ္မာဆိုးတွေ တွေ့မှာပါလိမ့်”

ထာဝရကြိုးစားလျှော်

စိတြအဂ္ဂ

